

DE STER

96E JAARGANG

NUMMER 1

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JANUARI 1996

Greg Olsen, Jeruzalem

'Jeruzalem, Jeruzalem (...) hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergaderd, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Want ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heeren!' (Matteüs 23:37-39)

Verslag van de 165e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 30 september en 1 oktober 1995 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Drie van de meer dan 220 vrijwilligers die tijdens het conferentieweekend op Temple Square werkzaam waren.

Dit is een tijd van pessimisme. Wij hebben een zending van geloof. Ik doe een beroep op al mijn broeders en zusters, waar u zich ook bevindt, om dit werk wereldwijd voorwaarts te stuwen. U kunt het versterken door uw wijze van leven. Laat het evangelie uw zwaard en uw schild zijn', zo sprak president Gordon B. Hinckley tijdens zijn toespraak in de zondagmorgenbijeenkomst op 1 oktober 1995.

Hij verklaarde: 'Wij maken allen deel uit van het grootste werk op aarde. De leer kwam door openbaring tot ons. Het priesterschap werd verleend door God. Bij het getuigenis van de Heer Jezus Christus is een tweede getuige gevoegd. Deze kerk is letterlijk de kleine steen uit Daniël's droom "die zonder handen uit de berg is afgehouden [en] zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld" (LV 65:2).

De bijeenkomsten van de tweedaagse conferentie werden geleid door president Hinckley, alsmede door president Thomas S. Monson en president James E. Faust, respectievelijk eerste en tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Een vóór de conferentie, in de algemene ZHV-vergadering van 23 september, las president Hinckley een historische en offi-

ciële proclamatie van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen voor over het gezin, waarin een beroep werd gedaan op 'burgers en overheidsdienaren met verantwoordelijkheidsbesef overal ter wereld om maatregelen te bevorderen die erop gericht zijn het gezin als fundamentele eenheid van de maatschappij te handhaven en te versterken'.

In de zaterdagmiddagbijeenkomst werden belangrijke bestuurlijke aangelegenheden van de kerk afgehandeld.

De in de zomer aangekondigde ontheffing van de ouderling Rex D. Pinegar en Charles Didier van het Presidium der Zeventig en, in aansluiting daarop, de benoeming van de ouderling Jack H. Goasland en Harold G. Hillam tot het Presidium der Zeventig, zijn tijdens de conferentie bekrachtigd. Bovendien ontvingen de ouderlingen Ted E.

Brewerton en Hans B. Ringger van het Eerste Quorum der Zeventig hun emeritaat; de ouderlingen Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J. Ballard Washburn en Durrel A. Woolsey zijn ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Het algemeen zondagsschoolpresidium is ontheven; dat waren de broeders Charles Didier, president; J. Ballard Washburn, eerste raadgever; F. Burton Howard, tweede raadgever (allen zeventigen). De volgende broeders zijn gesteund als het nieuwe algemeen zondagsschoolpresidium: ouderling Harold G. Hillam, president; ouderling F. Burton Howard, eerste raadgever; en Glenn L. Pace, tweede raadgever.

In de algemene priesterschapsbijeenkomst op zaterdagavond, kondigde president Hinckley aan dat er zowel in Boston (Massachusetts) als in White Plains (New York) een tempel zal worden gebouwd, en 'mogelijk een tempel in Venezuela'. Hij zei tevens: 'Daarnaast zoeken we op het ogenblik bouwgrond in nog eens zes gebieden. Het is een enorm ambitieus programma. Ik verlang er sterk naar dat er voor de heiligen der laatste dagen overal ter wereld een redelijk bereikbare tempel komt'.

De redactie.

DE STER

Januari 1996 96e jaargang Nummer 1

Officiële Nederlandse uitgeave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Royd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neil A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Gossind

Adviseurs: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Directie addeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Rooster: Maryann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Leiding vormgeving:

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki
Art-director: Scott D. Van Kampen
Vormgeving: Shari Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6040260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industrieustraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1996 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 18.00 a year. USD 1.50 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementenprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Verschijnt twaalf maal per jaar

96981 120
Dutch

Onderstaand vindt u de belangrijkste onderwerpen in deze conferentie zijn behandeld.

Het nummer verwijst naar de bladzijde waarop de toespraak, waarin het onderwerp besproken wordt, begint.

Aäronisch priesterschap, 38, 56, 61
Abortus, 76
Afvat, 28, 59
Alleenstaande vrouwen, 89
Avondmaal, 25, 28, 61
Bekering, 15, 17
Boek van Mormon, 26, 59
Discipelschap, 20
Doop, 25, 71
Drugsmisbruik, 40
Gebed, 45, 61, 91
Geboden, 40
Geloof, 6, 33, 63, 68, 81
Geluk, 15, 20, 71, 75, 76
Getuigenis, 45, 68
Gezag, 75
Gezin, 28, 38, 76
Groei van de kerk, 45, 63
Heilige Geest, 6, 8, 25, 26, 68, 81
Hemelse Vader, 13, 22, 42, 85
Herstelling, 25, 59
Houding, 38
Jezus Christus, 4, 8, 12, 13, 17, 20, 53, 61, 78, 85, 87, 89
Keuzevrijheid, 15, 56
Kinderen, 22, 89
Koninkrijk van God, 66
Kuisheid, 71, 76, 84
Liefde, 22
Lofzangen, 61
Moeders, 81, 89
Naastenliefde, 82, 87
Officers, 36
Onderwijs, 8, 22
Onzedelijkheid, 76, 89
Openbaring, 66
Opleiding, 28
Ouders, 38, 71, 73
Patriarchale zegen, 28, 56
Priesterschap, 10, 28, 40
Priesterschapszegen, 6, 28
Profeten, 38, 68
Schuld, 31
Tegenspoed, 8, 15, 17, 33, 53, 63
Tempels, 45, 78
Tempelwerk, 45
Thuis, 82
Toewijding, 20
Verbond, 61
Vergiffenis, 17, 78
Verzoening, 8, 17, 22, 28, 59, 61, 71, 78
Volmaking, 78
Voorbeeld, 15, 42, 73
Voorbereiding, 31
Voorsterfelijk bestaan, 13
Vrede, 82
Vreugde, 68, 78
Vrouwen, 82, 85, 89
Woord van wijsheid, 68
Zendingswerk, 28, 38, 42, 45
Zonde, 17, 81
Zustershulpvereniging, 82, 85, 87

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Ballard, M. Russell, 6
Beckham, Janette Hales, 10
Brewerton, Ted E., 26
Burton, H. David, 38
Clyde, Aileen H., 87
Dunn, Loren C., 25
Eyring, Henry B., 33
Faust, James E., 40, 56
Goaslind, Jack H., 8
Haight, David B., 66
Hales, Robert D., 26
Hillam, Harold G., 38
Hinckley, Gordon B., 4, 45, 63, 81, 89
Holland, Jeffrey R., 61
Jack, Elaine L., 82
Maxwell, Neal A., 20
Mickelsen, Lynn A., 71
Monson, Thomas S., 19, 42, 53
Nelson, Russell M., 78
Oaks, Dallin H., 22
Okazaki, Chieko N., 85
Packer, Boyd K., 17
Perry, L. Tom, 31
Porter, Bruce D., 13
Ringer, Hans B., 75
Scott, Richard G., 15
Wells, Robert E., 59
Wirthlin, Anne G., 73
Wirthlin, Joseph B., 68
Woolsey, Durrel A., 76
Zwick, W. Graig, 12

MUZIEK VAN DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeenkomst, 30 september 1995

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Bonnie L. Goodliffe.

Zaterdagmiddagbijeenkomst, 30 september 1995

Muziek door gecombineerde wijkkoren uit de Regio Cottonwood Utah.

Priesterschapsbijeenkomst, 30 september 1995

Muziek door een gecombineerd koor van mannelijke leden van het Mormoons Tabernakelkoor en Mormon Youth Chorus, onder leiding van Donald H. Ripplinger, met organist Richard Elliot.

Zondagmorgenbijeenkomst, 1 oktober 1995

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Donald H. Ripplinger, met organist Clay Christiansen.

Zondagmiddagbijeenkomst, 1 oktober 1995

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Craig Jessop, met organist John Longhurst.

DE STER

JANUARI 1996

- 1 Verslag van de 165e algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 30 september en 1 oktober 1995

Zaterdagmorgenbijeekomst

- 4 Nu wij bijeen komen, *president Gordon B. Hinckley*
- 6 Hyrum Smith, 'standvastig als de zuilen des hemels', *ouderling Russell M. Ballard*
- 8 Geestelijke bergtoppen, *ouderling Jack H. Goaslind*
- 10 De macht van goedheid, *presidente Janette Hales Beckham*
- 12 Omsloten door de liefde van de Heiland, *ouderling William C. Zwick*
- 13 Verlosser van Israël, *ouderling Bruce D. Porter*
- 15 Vertrouw op de Heer, *ouderling Richard G. Scott*
- 17 De stralende morgen van vergiffenis, *president Boyd K. Packer*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 19 De steunverlening aan kerkfunctionarissen, *president Thomas S. Monson*
- 20 In de wil des Vaders opgaan, *ouderling Neal A. Maxwell*
- 22 Krachtige ideeën, *ouderling Dallin H. Oaks*
- 25 Getuigen, *ouderling Loren C. Dunn*
- 26 Het Boek van Mormon – een heilige oude kroniek, *ouderling Ted E. Brewerton*
- 28 De zegeningen van het priesterschap, *ouderling Robert D. Hales*
- 31 'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezén', *ouderling L. Tom Perry*

Priesterschapsbijeekomst

- 33 'Met geloof een leven beïnvloeden', *ouderling Henry B. Eyring*
- 36 Offeren in dienstbaarheid, *ouderling Harold G. Hillam*
- 38 'Ik zal heengaan', *bisschop H. David Burton*
- 40 Zelfstandig handelen, *ouderling Robert E. Faust*
- 42 Wie God eert, eert God ook, *president Thomas S. Monson*
- 45 Over zendingen, tempels en rentmeesterschap, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeekomst

- 53 Geduld – een hemelse deugd, *president Thomas S. Monson*
- 59 Priesterschapszegens, *president James E. Faust*
- 59 Onze boodschap aan de wereld, *ouderling Robert E. Wells*
- 61 'Doet dit tot mijn gedachtenis', *ouderling Jeffrey R. Holland*
- 63 Blijf op koers, behoud het geloof, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeekomst

- 66 Zoek eerst het koninkrijk Gods, *ouderling David B. Haight*
- 68 Vensters van licht en waarheid, *ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 71 Eeuwige wetten van geluk, *ouderling Lynn A. Mickelsen*
- 73 Raak het hart van de kinderen, *Anne G. Wirthlin*
- 75 'Here, tot wie zullen wij heengaan?', *ouderling Hans B. Ringger*
- 76 Een oorlogsstrategie, *ouderling Durrel A. Woolsey*
- 78 Op weg naar volmaking, *ouderling Russell M. Nelson*
- 81 Het weefsel van geloof en getuigenis, *president Gordon B. Hinckley*

Algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging

- 82 Een balsem in Gilead, *presidente Elaine L. Jack*
- 85 Een levend net, *Chieko N. Okazaki*
- 87 Waar is de zustershulpvereniging voor?, *Aileen H. Clyde*
- 89 Bied weerstand aan de verlokkingen van de wereld, *president Gordon B. Hinckley*

- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

- 93 Het gezin: een proclamatie aan de wereld

Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen

- 94 Ze hebben tot ons gesproken
- 95 Kerknieuws

Fotografen: Welden Andersen, Craig Dimond, John Luke, Maren Mecham, Matthew Reier, Tamra Hamblin, Bryant Livingston en Don Thorpe.

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra cassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeenkomsten. Videocassettes voor doven (met bijgevoegde gebarentaal) en geluidscassettes met vertraagde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

HUISBEZOEK

In *De Ster* van januari en juli, waarin de conferentieverlagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekboodschap voor. De huisbezoeksters kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak van een lid van het Eerste Presidium.

Nu wij bijeen komen

President Gordon B. Hinckley

'We vormen één grote familie. We zijn de zoons en dochters van God. We zijn in de dienst van zijn geliefde Zoon.'

Mijn broeders en zusters, het is heerlijk om de gelegenheid te hebben elk half jaar in deze geweldige wereldconferentie bijeen te komen. We vergaderen uit alle delen van de wereld om elkaar ons getuigenis te geven, om instructies te krijgen, om als broeders en zusters bij elkaar te zijn. We genieten van deze omgang, die zo prettig is en zo'n belangrijk facet van de cultuur van deze magnifieke organisatie.

Deze bijeenkomsten vinden al meer dan een eeuw in deze historische Tabernakel plaats. Vanaf dit spreekgestoelte is het woord van de Heer uitgegaan. Door de jaren heen zijn er sprekers op het toneel verschenen, die weer zijn heengegaan. De personen zijn verschillend, maar de Geest is dezelfde. De Heer had het over die Geest toen Hij zei: 'Hij, die predikt, en hij, die ontvangt, [begrijpen] elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen' (Leer en Verbonden 50:22).

Deze historische Tabernakel lijkt elk jaar wel kleiner te worden. Bij sommige regio-

nale conferenties vergaderen we met nog veel grotere groepen onder één dak. We waren bijvoorbeeld niet lang geleden in Tacoma (Washington). Daar hadden we op zondagochtend het voorrecht om een groep van meer dan 17000 heiligen der laatste dagen toe te spreken. De akoestiek was daar niet zo goed als in dit bijzondere gebouw.

Natuurlijk zijn er dankzij de elektronische media veel meer aanwezigen op deze bijeenkomst dan alleen u hier op Temple Square. Deze Tabernakel wordt steeds meer een televisiestudio vanwaaruit deze conferentiediensten via radio, televisie, kabel, satelliet en andere middelen worden uitgezonden naar tienduizenden mensen over de hele wereld. Ze zijn nu in de Verenigde Staten, Canada en het Caribisch gebied te volgen. Ze worden naar vele delen van Groot-Brittannië en het Europese vasteland uitgezonden. We hopen dat het niet lang meer zal duren voor ze ook live worden uitgezonden naar de eilanden in de Stille Zuidzee, naar Nieuw-Zeeland en Australië, de landen in Azië, naar Mexico en Midden- en Zuid-Amerika. Met een beetje inspanning kan meer dan de helft van de leden van de kerk mij horen en zien spreken.

Hier vlak onder, in de catacomben van de Tabernakel, is een grote groep tolken aan het werk zodat iedereen die wil luisteren dat in zijn of haar eigen taal kan doen. Ik spreek mijn waardering en dank uit voor de geweldige diensten van deze toegewijde mannen en vrouwen, die zo royaal hun tijd en talenten aan dit vertaalwerk besteden.

Deze kleine steen die zonder toedoen van mensen uit de berg is gehouwen rolt voort om de hele aarde te vullen (zie LV 65:2). Wat geweldig om deel uit te maken van dit groeiende koninkrijk van onze Heer. Er zijn geen politieke grenzen tussen de harten van de kinderen van God, waar ze ook wonen. We vormen één grote familie. We zijn de

De aanwezigen tijdens een bijeenkomst in de Tabernakel.

zoons en dochters van God. We zijn in de dienst van zijn geliefde Zoon. Hij is onze Verlosser en onze Heiland, en in ons hart brandt een getuigenis van deze waarheid. Ieder van u heeft evenveel recht op een getuigenis van dit werk. Het is een individuele kennis van grootse fundamentele

waarheden die ons samenbindt in wat wij de kerk en het koninkrijk van God noemen.

En zo komen we elk half jaar samen om ons geloof te hernieuwen, ons begrip van het goddelijke te vergroten, om genegenheid en respect voor elkaar uit te spreken in deze geweldige en bijzondere broeder- en zuster-

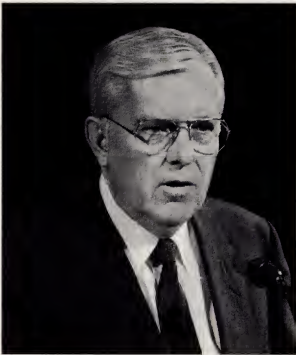
schap die wij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen noemen. Met u kijk ik uit naar de diensten waaraan we vandaag en morgen zullen deelnemen, met een gebed dat de Heer ieder van ons zal zegenen met het gezelschap van zijn Heilige Geest.

Ik smeeke de zegen van de Heer af voor allen die zullen spreken, allen die zullen zingen, allen die een gebed uit zullen spreken, en heel in het bijzonder, met grote liefde en waardering in mijn hart, voor allen die naar de stem van de Geest willen luisteren, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hyrum Smith, 'standvastig als de zuilen des hemels'

Ouderling Russell M. Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Joseph Smith zelf heeft eens gezegd dat zijn volgelingen er goed aan zouden doen om het voorbeeld van Hyrum te volgen.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben dankbaar dat ik vandaag voor u kan staan. Na twee maanden geleden een bypass-operatie te hebben ondergaan, ben ik dankbaar dat ik überhaupt kan staan. Ik ben de voorbije maanden gesteerd door het geloof en de gebeden van de kerkleden, waarvoor ik mijn oprechte dank wil uiten. Ik ben zeer gezegend en uit nederig mijn dankbaarheid jegens mijn hemelse Vader.

Begin juli waren zuster Ballard en ik in de gelegenheid om met onze zeven kinderen, hun partners, en twintig van onze kleinkinderen naar historische plaatsen als Palmyra, Kirtland en Nauvoo te reizen. Sommigen hebben geopperd dat dit heeft bijgedragen tot mijn hartklachten. Dat weet ik niet, maar wat ik wel weet, is dat ons bezoek aan die plaatsen onze ziel vervuld heeft van nog grotere liefde en eerbied voor de profeet Joseph Smith, zijn familie en voor de getrouwen die in die tijd het herstelde evangelie van Jezus Christus aanvaard hebben en lid zijn geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik vond het fijn om met mijn gezin passages uit de Leer en Verbonden te bespreken ter-

wij wel ons in de plaatsen bevonden waar veel van de openbaringen zijn ontvangen.

Door ons bezoek aan die inspirerende plaatsen en doordat we ons als familie verdiepten in de gebeurtenissen rond de herstelling, werd ik er opnieuw van doordrongen dat het een zegen is om in een tijd te leven waarin we een duidelijk leerstellig begrip hebben van het heilsplan van onze hemelse Vader voor de verhoging van zijn kinderen. Onze relatie tot de Heer Jezus Christus en tot zijn herstelde kerk staat ons duidelijk voor ogen. Wat een kostbare en krachtige kennis. Ik dank God dat er in deze tijden van zedelijk verval geen gebrek is aan openbaarbare waarheid waarnaar we ons kunnen richten.

Doordat ik de afgelopen paar weken rust moest houden, had ik meer tijd voor mezelf dan ik gewoon ben. Ik had opeens veel tijd om na te denken en te bidden. Ik zou niet willen dat u op dezelfde manier aan uw vrije tijd kwam als ik, maar ik denk wel dat we allemaal ons voordeel kunnen doen met wat tijd om te bidden en te mediteren. In de rustige, introspectieve momenten kan de Geest ons veel leren.

De Geest heeft mij doordrongen van het belang om het geloofsleegat dat de pioniers ons hebben nagelaten nooit verloren te laten gaan. Wij, en in het bijzonder onze jongeren, kunnen grote kracht putten uit een begrip van de kerkgeschiedenis. Daar Hyrum Smith een voorvader van mij is, voel ik de heilige plicht erop toe te zien dat de kerk nooit de belangrijke bediening van deze grote leider vergeet. In het besef dat niemand, Jezus alleen uitgezonderd, de machtige werken en uitzonderlijke prestaties van de profeet Joseph Smith kan overtreffen, word ik ertoe gebracht aandacht te schenken aan het leven en de opmerkelijke bijdragen van zijn oudere broer, de patriarch, Hyrum.

In september 1840 riep Joseph Smith sr. zijn familie bijeen. Deze eerbiedwaardige patriarch was stervende en wilde zijn vrouw en kinderen een zegen nalaten. Hyrum, de oudste in leven zijnde zoon, vroeg zijn va-

der om de hulp van de hemelen in te roepen zodra hij daar aankwam, zodat de vijanden van de kerk 'niet zoveel macht' over de heiligen zouden hebben. Vader Smith legde toen zijn handen op Hyrums hoofd en zegenden hem met 'genoeg gemoedsrust om het werk te doen dat de Heer hem had opgedragen'. Hij was op de hoogte van Hyrums getrouwheid en besloot zijn laatste zegen met de belofte dat Hyrum tot aan het eind van zijn leven zo standvastig als de zuilen des hemels zou zijn.¹

Die zegen onderstreepte Hyrums sterkste karaktereigenschap. Meer dan wat ook was hij 'zo standvastig als de zuilen des hemels'. Zijn hele leven hebben duistere machten tegen hem samengespannen om hem te overmeesteren, dan wel zijn koers om te buigen.

Toen in 1823 zijn oudere broer stierf, kwamen veel van de taken in het gezin Smith op zijn schouders terecht. Tezelfdertijd assisteerde hij zijn broer, de profeet Joseph, bij het lange en moeilijke proces van de herstelling. Uiteindelijk zou hij zich onder Joseph en andere martelaren uit eerdere evangeliebedelingen scharen. Zijn bloed vloeide als definitief getuigenis aan de wereld.

Hyrum bleef ondanks alles standvastig. Hij wist welke koers zijn leven zou volgen en hij koos er bewust voor die te volgen. Hyrum werd Josephs kameraad, beschermmer, kostwinner, vertrouwensman en onderging uiteindelijk met hem een gewelddadige dood. Zij zijn hun hele leven ten onrechte vervolgd. Hoewel hij ouder was, erkende Hyrum de gezaghebbende mantel van zijn broer. Hoewel hij bij tijden onomwonden raad gaf, onderwierp hij zich altijd aan zijn jongere broer.

Joseph heeft eens tegen Hyrum gezegd: 'Broeder Hyrum, wat ben jij getrouw. O, mag de eeuwige Jehova je kronen met eeuwige zegeningen als beloning voor de zorg die jij aan mij hebt geschonken! Hoeveel verdriet hebben we samen niet gedragen.'²

Bij een andere gelegenheid heeft Joseph zijn broer geëerd met de volgende diepzinnige en tedere woorden: 'Ik heb hem lief met die liefde die sterker is dan de dood.'³

Hyrum bleef zich onuitputtelijk inzetten voor de kerk. In 1829 was hij een van de weinigen die toegestaan werd de gouden platen te zien waarvan het Boek van Mormon is vertaald, en sindsdien heeft hij zijn hele leven lang getuigd van de goddelijke aard van het Boek van Mormon als een van de acht getuigen die 'de platen hebben gezien en betast'.⁴ Hij was een van de eersten die zich in deze bedeling hebben laten dopen. Op dertigjarige leeftijd was hij de oudste van de zes mannen die in 1830 De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen officieel hebben gesticht. In 1831 stond hij voor een conferentie in

Ohio en beloofde plechtig 'dat alles wat hij had van de Heer was en dat hij bereid was voortdurend de wil van de Heer te doen'.⁵ Toen de kerkliden in 1833 door de Heer gekastijd werden omdat men niet was begonnen met de bouw van de Kirtland-tempel, was Hyrum de eerste die begon te graven om het fundament te leggen. Als voorzitter van het tempelcomité zorgde Hyrum ervoor dat de tempel gebouwd werd, een bijna onmogelijke taak omdat de meeste leden van de kerk berooid waren. Een paar jaar later herhaalde hij dat huzarenstukje met de Nauvoo-tempel.

Hyrum is werkzaam geweest in de beschaving van Ohio, in de eerste hooge raad, als patriarch, als raadgever in het Eerste Presidium, en ten slotte als een van de enige twee mannen die ooit het ambt van assistent-president van de kerk hebben vervuld.

Hyrum heeft veel zendingen voor de kerk vervuld. Tijdens een van die zendingen, op weg van Kirtland naar Indiana, doorstond hij een van zijn zwaarste beproevingen toen zijn eerste vrouw Jerusha kort na de geboorte van zijn zesde kind, stierf. Hyrums moeder, Lucy Mack Smith, schreef hem dat Jerusha's dood 'ons hart zeer veel verdriet heeft gedaan. (...) Zij was een vrouw van wie iedereen hield'.⁶

Hoewel Hyrum treurde, bleef zijn geloof onwrikbaar. Hij bleef zijn hemelse Vader en de kerk vastbesloten dienen. Ik geloof dat God zijn getrouwheid beloofde door een van de grote vrouwen uit de kerkgeschiedenis, Mary Fielding, in zijn leven te brengen, met wie hij vervolgens in het huwelijk trad. Samen bouwden zij een uitzonderlijk legaat van liefde en discipelschap op.

Het is duidelijk dat Hyrum Smith een van de steunpunten van de herstelling is geweest. Jammer genoeg weten veel leden van de kerk alleen maar dat hij samen met zijn broer in de gevangenis van Carthage een gewelddadige dood is gestorven. Dat is een belangrijke gebeurtenis, maar hij heeft veel meer gedaan. Joseph Smith zelf heeft eens gezegd dat zijn volgelingen er goed aan zouden doen om het voorbeeld van Hyrum te volgen.⁷ Ik zal een paar voorbeelden uit Hyrums leven noemen die we kunnen volgen.

In 1829, toen Joseph Smith de vertaling van het Boek van Mormon aan het afronden was, wilde Hyrum heel graag het evangelie verspreiden en de kerk opbouwen. Hij vroeg aan Joseph om de Heer te vragen wat hij moest doen. In afdeling 11 van de Leer en Verbonden lezen we het antwoord van de Heer: 'Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen (...) bestudeer Mijn woord dat (...) is uitgegaan, en bestudeer eveneens Mijn woord (...) dat nu wordt vertaald'.⁸

Hyrums leven laat zien dat hij gehoor-

zaam is geweest aan die goddelijke instructie. Tot op de laatste dag van zijn leven heeft hij zich toegelegd op schriftstudie. In de gevangenis van Carthage las en commentarieerde hij passages uit het Boek van Mormon. De Schriften waren overduidelijk een deel van Hyrums wezen geworden, en hij heeft er vaak troost en kracht uit geput.

Denk u eens in hoezeer we geestelijk gesterkt zouden worden en hoeveel betere leerkrachten, zendingen en vrienden we zouden zijn als we regelmatig de Schriften bestudeerden. Ik ben er zeker van dat wij, evenals Hyrum, onze grootste beproevingen kunnen doorstaan als we net zoals hij de Schriften onderzoeken.

Het tweede belangrijke voorbeeld uit Hyrums leven dat we kunnen volgen heeft zich vroeg in de herstelling voorgedaan. Volgens Lucy Mack Smith ontvingen Hyrum en de overige gezinsleden, nadat Joseph hun had verteld wat zich er in het heilige bos had afgespeeld, zijn boodschap 'vreugdevol'. Het gezin 'was in een kring gaan zitten en luisterde aandachtig naar een jongen (...) die de Bijbel niet eens helemaal had gelezen'.⁹ In tegenstelling tot de reactie van Laman en Lemuel op de goddelijke roeping van hun jongere broer Nephi, en de jaloezie van de oudere broers van Jozef die naar Egypte werd verkocht, kende Hyrum geen jaloezie of wrok. Na de waarheid uit zijn broers mond te hebben vernomen, ontsproot er juist diep geloof uit die eerste vreugdevolle ervaring. De Heer liet hem weten dat het waar was, waarna Hyrum Joseph de rest van zijn leven trouw is gebleven.

'Ik de Here, heb [Hyrum] lief', openbaarde de Heiland in afdeling 124 van de Leer en Verbonden, 'wegens de rechtschapenheid zijns harten, en omdat hij datgene liefheeft, hetgeen voor Mij rechtvaardig is'.¹⁰

De trouwe Hyrum had een gelovig hart; hij hoefde niet alles te zien wat Joseph zag. Voor hem was het voldoende dat hij de waarheid van Josephs lippen hoorde vallen en de geestelijke influisteringen voelde dat het waar was. Diep geloof was de bron van Hyrums geestelijke kracht en is de bron van geestelijke kracht van de getrouwe kerkliden van toen en nu. We hebben geen behoefte aan leden die twijfelen aan elk detail; we hebben leden nodig die op hun hart afgaan, die met de Geest leven en die in vreugde gehoor geven aan zijn influisteringen. We hebben behoefte aan mensen die, zonder te kritiseren of te klagen, openstaan voor de evangeliewaarheden zonder wonderbaarlijke manifestaties te eisen. Hoezeer worden we gezegend als leden in vreugde acht slaan op de raad van hun bisschop, ringpresident, quorumleider of ZHV-leidster, ook als die jonger zijn of minder ervaring hebben. Welke grote zegeningen zullen ons deel zijn als we

in vreugde, niet met tegenzin, gehoor geven aan hetgeen rechtvaardig is.

Het derde voorbeeld is Hyrums onzelfzuchtige hulp aan anderen. Zijn moeder noemde deze goede eigenschap, in de zin 'dat hij heel teder en sympathiek was'.¹¹ Toen Joseph veel pijn had in zijn been, nam Hyrum zijn moeders plaats in en zat bijna een hele week de klok rond aan Josephs bed.

Hyrum was altijd de eerste die een bezoeker vriendelijk begroette, de eerste die een meningsverschil bijlegde, de eerste die een vijand vergiffenis schonk. Het is bekend dat de profet Joseph heeft gezegd dat 'als Hyrum niet in staat was om een geschild tusschen twee ruziënde partijen bij te leggen, het zelfs de engelen niet zou zijn geluk'.¹²

Hebben we er tegenwoordig behoefte aan in de kerk of in ons gezin? Zijn we bedacht op de behoeften van hen die wat extra aandacht nodig hebben? Zijn we ons bewust van gezinnen die geestelijk of emotioneel nood lijden en die onze liefde, bemoeiding en steun nodig hebben? Hyrums voorbeeld van onzelfzuchtig dienstbetoon kan een krachtige invloed op de wereld hebben als genoeg mensen dat zouden willen volgen.

Een ander geweldig voorbeeld stamt uit die donkere kerker in de gevangenis van Liberty. Daar leden Hyrum, Joseph en een paar anderen honger en kou. Zij gingen gebukt onder een onmenselijke behandeling; het isolement viel hen zwaar. In dit schoolgebouw, dat dienst deed als gevangenis, leerde Hyrum geduld in tegenspoed en beproeving. Maar gedurende deze zware beproeving dacht hij niet aan zichzelf of zijn

metgezellen, maar aan het welzijn van zijn gezin. In een brief aan zijn vrouw schreef Hyrum dat de engel van zijn bevrouwing lag in het feit dat hij zich voortdurend afvroeg hoe zij en de kinderen het maakten. 'Als ik denk aan jouw moeilijkheden dan breekt mijn hart van verdriet (...) maar wat kan ik doen (...) Uw wil geschiede o Heer.'¹³

Ik zie in de kern leden die zeer op de proef worden gesteld. Ik zie leden die ernstige gezondheidsproblemen hebben. Ik zie mannen, vrouwen, en ouders die lijden onder problemen met hun partner of hun kinderen. Eenieder van ons wordt bij tijden geconfronteerd met onplezierige situaties, tegenspoed en beprovingen waar we weinig aan kunnen doen. Bij veel problemen kunnen alleen tijd, tranen, gebed en geloof soelaas bieden. Vrede zal in die gevallen alleen tot ons komen als we onszelf ertoe kunnen zetten te zeggen: 'Maar wat kan ik doen (...) Uw wil geschiede o Heer.'

Joseph was zeker geïnspireerd toen hij over zijn oudere broer Hyrum schreef: 'Uw naam zal worden opgeschreven (...) zodat zij die na u komen uw werken tot voorbeeld zullen nemen.'¹⁴ Mogen wij meewerken aan de vervulling van de belofte aan Hyrum in Leer en Verbonden 124 dat 'zijn naam van geslacht op geslacht voor eeuwig in eervolle herinnering moge worden gehouden'.¹⁵ Zijn naam zal zeker geëerd worden als wij zijn voorbeeld en zijn 'werken tot voorbeeld zullen nemen. Ik bid dat wij de herinnering aan Hyrum Smith en alle andere getrouwe voorvaders nooit zullen vergeten. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1979), blz. 309.
2. *History of the Church*, deel 5, blz. 107-108.
3. *History of the Church*, 2:338.
4. Geciteerd in Richard Lloyd Anderson, *Investigating the Book of Mormon Witnesses*, (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1981), blz. 158-159.
5. Geciteerd in Donald Q. Cannon en Lyndon W. Cook, ed., *Far West Record*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1983), blz. 21.
6. *History of Joseph Smith*, blz. 246.
7. Zie *History of the Church*, 5:108.
8. LV 11:21-22.
9. *History of Joseph Smith*, blz. 82.
10. LV 124:15.
11. *History of Joseph Smith*, blz. 55.
12. J. P. Widtsoe Osborne, 'Hyrum Smith, Patriarch', *The Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1911, blz. 56.
13. Brief van Hyrum Smith aan Mary Fielding Smith, gevangenis van Liberty, 16 maart 1839.
14. *History of the Church*, 5:108.
15. LV 124:96.

Geestelijke bergtoppen

Ouderling Jack H. Goasland
van het Presidium der Zeventig

'De kracht van een getuigenis van Jezus Christus [is] een van de grote maar nauwelijks gebruikte drijfveren in ons leven [...].'

Ik had onlangs de gelegenheid om een aantal vergaderingen bij te wonen in Jackson Lake, in de prachtige Tetonbergen in Wyoming in het westen van de Verenigde Staten. De ruige bergtoppen, het adembenemend mooie uitzicht en de koele, tintelende herfstlucht hadden op bijna alle bezoekers een heilzame, verheffende uitwerking. Ik moet toegeven dat het werk dat ik daar moest verrichten veel minder op werk leek dan wat de meesten van ons elke dag doen. Alle aanwezigen knapten op in die vreedige, bergachtige omgeving. De wereldproblematiek leek veel minder onoverkomelijk, en mijn eigen problemen leken veel minder dreigend. Ik ging daar met een frisse kijk op de dingen vandaan, vol nieuwe hoop en enthousiasme.

Die bergen hebben me ook aan het denken gezet, en een paar van die gedachten wil ik vandaag aan u doorgeven.

De Heer heeft vaak bergtoppen als heiligdom gebruikt. In de tijd van het Oude Testament, toen er nog geen tempels waren, gebruikte de Heer bergtoppen als heilige plaatsen om zijn profeten waarheden te openbaren. Ook in het Nieuwe Testament en het Boek van Mormon lezen we dat God op bergtoppen waarheid aan zijn dienstknechten bekend heeft gemaakt. Figuurlijk gesproken knielde Joseph Smith in het he-

lige bos op de top van een hoge geestelijke berg neer.

Tegenwoordig geeft de Heer ons veel ruimte die voor onszelf een geestelijke bergtop wordt waar we waarheid en inspiratie opdoen. Door in de Schriften te lezen, bijvoorbeeld, worden veel van de vraagstukken van deze tijd beantwoord doordat onze geest naar verhelderende hoogte wordt getild. Daarnaast staan er nu bijna overal ter wereld tempels die wij binnen mogen gaan om instructies en inspiratie te verkrijgen en om heilige verordeningen te verrichten. Conferenties als deze, neergeschreven profetische uitspraken van onze dierbare leiders, onze eigen avondmaalsdiensten en ringconferenties – allemaal gelegenheden bij uitstek om de waarheid te horen en diep in onze ziel te laten zinken.

In ons eigen leven, in de wereld van ons dagelijks werk, kunnen we eigen bergtoppen creëren die zo uniek en persoonlijk zijn dat ik me afvraag waarom niet meer mensen dat gretig doen. De geestelijke bergtop waar ik het over heb is de ontwikkeling en verfijning van een getuigenis van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Net zo goed als wij op de top van een hoge berg een ontzagwekkend panorama kunnen zien, kunnen wij op onze eigen plaatsen met ontzag vervuld worden door de wetenschap dat de Heiland, in een daad van liefde die ons sterfelijke verstand te boven gaat, zijn leven gaf door onze pijn en kwelling op zich te nemen.

Ik denk dat de kracht van een getuigenis van Jezus Christus een van de grote maar nauwelijks gebruikte drijfveren in ons leven is. Ik ben ervan overtuigd dat ieder van ons, hoe goed, trouw of toegewijd we ook in het evangelie en in de kern proberen te zijn, zo veel meer zou kunnen doen als we dat met de kracht en invloed van een onwankelbaar geloof in de Heer deden. Ik zal u een voorbeeld geven.

Ik denk dat de meeste ouders die mij nu kunnen horen hun kinderen willen leren wat goed is, om eerlijk te zijn, om respect te hebben voor anderen en hun eigendommen, om zedelijk rein te leven, en van de rest van het gezin te houden. Ze doen hun best om ze

te leren hoe belangrijk de verlossende verordeningen zijn, zoals doop tot vergeving van zonden. Ze willen dat hun zoons, als ze daar de leeftijd voor hebben, het priester-schap ontvangen. Ze leren hun kinderen dat het essentieel voor hun verhoging is om op de juiste plaats en de juiste tijd en met het juiste gezag met de juiste persoon te trouwen.

Deze en soortgelijke belangrijke lessen, die zo cruciaal voor elke heilige der laatste dagen zijn, zijn het kenmerk van alles wat wij geloven en hoogachten. Als deze lessen door de Geest worden geleerd, en onder de invloed van een sterk getuigenis van de verzoening van de Heiland worden overgebracht, worden ze overgebracht en opgevat in een sfeer van liefde en vertrouwen, wat een mate van zekerheid biedt dat ze onthouden zullen worden. Zoals in de Schriften staat: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken.' (Spreuken 22:6). Het geloof, en daarna de overtuiging dat Jezus van Nazaret, de timmermanszoon, de Verlosser van Israël – ja, onze Heer en Heiland Jezus de Christus – zijn leven gaf in een onzelfzuchtig offer zodat wij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven mochten beërven, zet alles wat we leren aan onze kinderen en anderen voor wie we verantwoordelijk zijn, in het juiste perspectief.

Soms denk ik dat we te bang zijn om al ons onderricht aan het fundament van waarheid te verbinden. Misschien leren we onze kinderen maar al te vaak om een wet of beginsel na te leven omdat dat in het gezin verwacht wordt. Misschien nemen ze een ander advies aan om een bekende of de bisschop een plezier te doen, en weer een ander om nog een andere reden. Als we onze kinderen een eeuwig beginsel onderwijzen en dat niet uitleggen in de context van een sterk getuigenis van de Heiland, missen we de kracht van het voorbeeld van de grootste leermeester die deze wereld ooit heeft gehad.

Velen onder ons hebben ook een dusdanig niveau van gehoorzaamheid bereikt dat we zonder problemen de letter van de wet naleven; we begaan geen ernstige zonden. Als we om ons heen kijken, zien we dat we het niet slechter doen dan anderen, en we zijn tevreden, gerust. We passen goed bij de anderen op ons plateau halverwege de berg. We vinden dit een prettige plek, we hebben alle geboden en verboden onder de knie. We moeten leren – en dan onderwijzen – dat we de wetten en beginselen van het evangelie gehoorzamen vanwege onze overtuiging, onze kennis, ons getuigenis, en ons geloof in Jezus Christus. Nephi, die in de Schriften zegt: 'mijn ziel verheugt zich in duidelijkheid', herinnert ons in het 25e hoofdstuk van 2 Nephi aan het volgende: 'En wij spreken

van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten' (vers 26).

President Harold B. Lee, die misschien wel wist dat het soms moeilijk voor ons zou zijn om ons geloof zo volledig in ons getuigenis van de Heiland te stellen, heeft gezegd: 'Loop naar de rand van het licht, en misschien een paar passen de duisternis in, en dan zul je merken dat het licht verschijnt en zich voor je uit beweegt' (Geciteerd door Boyd K. Packer, studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, 1 april 1977).

Het is, denk ik, door de ontwikkeling van ons getuigenis, door een stukje de berg op te klimmen en onze comfortabele plek te verlaten, dat we dichterbij onze eigen geestelijke bergtop komen waar we inspiratie en waarheid ontvangen als nooit tevoren. Net zoals mij in de Teton-bergen overkwam, kunnen we helderder denken, de dingen meer zien zoals ze echt zijn, en waarheid begrijpen in een licht dat helder en zuiver is. Daar, onder de leiding en invloed van de Heilige Geest, doen we inzicht op, leren we hoe te onderwijzen, of met hernieuwde

motivatie en een scherpere blik anderen tot zegen te zijn.

Als ik vanmorgen één wens mocht doen, dan zou ik een onuitwisbare gedachte aan Jezus Christus diep in uw hart planten. In deze tijd heeft president Howard W. Hunter ons allen geïnspireerd met deze woorden: 'We moeten Christus beter leren kennen dan we Hem nu kennen; we moeten meer aan Hem denken dan we nu aan Hem denken; we moeten Hem moediger dienen dan we Hem nu dienen' (*De Ster*, juli 1994, blz. 56).

Misschien vroeg president Hunter ons hetzelfde als de profet Alma heeft gedaan toen deze het over een grote verandering in ons hart had. Alma had de leden van de kerk in Zarahemla voorgehouden dat ze hun hart naar een hoger geestelijk niveau moesten tillen. Hij sprak over de noodzaak om God te vertrouwen, en toen zei hij hoe belangrijk het was om geloof te oefenen. Hij stelde toen deze essentiële vraag die een ieder van ons zichzelf moet stellen:

'En ziet, nu zeg ik u, mijn broeders, indien gij een verandering van hart hebt ondervonden en zijt bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen, zou ik u willen vragen: Kunt gij nu zo gevoelen?' (Alma 5:26).

Het Eerste Presidium en enkele leden van het Quorum der Twaalf zingen samen met de aanwezigen een lofzang.

Broeders en zusters, onze goedheid – al onze rechtvaardige pogingen – onze gehoorzaamheid, en onze spanningen om anderen tot zegen te zijn, moeten verankerend zijn in en gedreven worden door ons geloof in Christus, ons getuigenis van zijn zending en offer, en onze bereidheid om ons comfortabele plateau te verlaten. Als we geen manieren vinden om ons getuigenis van Jezus Christus en het effect van de verzoening op ons leven te versterken, te vergroten en te verdiepen, zullen we Alma's vraag niet bevestigend kunnen beantwoorden.

Satan wil dat wij de bergtop niet bereiken, die bergtop waar wij zo'n sterk getuigenis kunnen ontwikkelen dat hij niet meer kan beïnvloeden. Zijn werk is ons te dwarsbomen, maar de Heer heeft ons gezegd: 'Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen' (LV 6:34).

Wij hebben er alle vertrouwen in dat aarde en hel u er niet onder zullen krijgen, maar u zult wel uw comfortabele plek moeten verlaten en naar hoger gelegen stukken moeten klimmen.

Ik wil graag eindigen met de krachtige woorden van onze dierbare profeet, Gordon B. Hinckley. Ik citeer: 'Ga door met uw leven. Het beste ligt nog in 't verschiet. Breng iets meer spiritualiteit in het leven van onze jongeren; kweek in het hart van elke jongen [een meisje] een gevoel aan dat [zij] een band met de Heer hebben. Laat hen de Heiland van de wereld beter leren kennen door hen bekend te maken met een paar aspecten van de verzoening waardoor voor ieder van ons het eeuwige leven mogelijk is' (Diploma-uitreiking West High-seminarie, Salt Lake City, 14 mei 1995; priesterschapsleidersvergadering, regionale conferentie, Heber City/Springville, 13 mei 1995).

God zegene u, ouders. We houden van u. We weten dat het niet makkelijk is wat u doet. We weten dat elke dag nieuwe problemen en beproevingen met zich meebrengt die vaak onoverkomelijk lijken. Moge u door een versterkt geloof en vertrouwen in de Heer hernieuwde sterkte, energie en veerkracht vinden in het onderwijzen en beïnvloeden van hen voor wie u verantwoordelijk bent. Moge u uit de raad van president Howard W. Hunter, president Gordon B. Hinckley en allen die steeds hun getuigenis van Jezus Christus hebben gegeven, leren dat we alleen door liefde en door toewijding aan de leringen van Hem van wie wij getuigen, en door de zegeningen van de verzoening, kunnen onderwijzen met de macht om ons gezin tot zegen te zijn en in het koninkrijk van God te redden. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

De macht van goedheid

Janette Hales Beckham
Algemeen jongevrouwenpresidente

'God heeft ons allen het vermogen gegeven om te handelen, te kiezen, te dienen, lief te hebben, en veel goeds tot stand te brengen.'

Een moeder heeft eens tegen me gezegd: 'Ik wou dat ze alle jongeren tot hun 21ste in de tempel opsloten.' Een vader vertrouwde me toe: 'Ik sta thuis gewoon machteloos. Mijn gezin is losgeslagen.' Is er een macht die meer veiligheid, orde, discipline, ja zelfs vrede kan brengen?

De behoefte aan macht ervaar ik voor het eerst in de derde klas lagere school, vlak nadat we waren verhuisd. In die tijd ging ik meer begrijpen over vriendinnetjes en uit wat voor gezin ze kwamen. We speelden met andere kinderen uit de buurt en maakten de balans op – wie had er loofbomen waarin je kon klimmen of een kippenhok waar je op kon kruipen. En wie had de sterkste pa. Bovendien viel het me op dat veel van de kinderen ouder waren dan ik. Gelukkig had ik twee oudere zusters met veel vrienden en vriendinnen. Zo heb ik er eens mee geschermd dat ik zo nodig de hele middelbare school kon laten opraven. Ik had het gevoel dat ik voldoende macht om mij heen had verzameld om mijn veiligheid te waarborgen.

Mijn wereld als achtjarige begon zich uit te breiden. En daarmee ook de behoefte aan de vaardigheden waarmee iemand de beschaafde wereld tegemoet treedt. Ik begon waarderend te krijgen voor de veiligheid die lengte, aantallen en middelen verschaffen.

De aanwending van wat ik politieke macht noem, begint al vroeg. 'Als je niet ophoudt, roep ik mama.' 'Als papa thuiskomt, zul je ervan lusten.' Middelen kunnen een welkome toevoeging zijn aan onze behoefte aan omvang. Een speeltje wordt een stok. Wat begint als een sneeuwman wordt een vesting. De wereld was toentertijd in oorlog, maar ik was een derdeklasser. Ik was bang voor een jongen met een houten geweerde waarmee hij rubberen ringetjes van jampotjes wegschoot. De benen van kleine meisjes waren zijn doelwit. Vriendinnen zeiden me dat als je 'm van die ringetjes gaf, hij niet op je schoot, maar zijn arsenaal aan teullen leek me hoogverraad. Bovendien vroeg ik me af of je zo'n pestkop wel kon vertrouwen. Ik geloof dat een leraar hem uiteindelijk zijn geweerde heeft afgenomen. In mijn wereld kon ik waardering opbrengen voor mensen die macht hadden, zoals leraren en ouders, vooral als zij er eerlijke regels op na hielden.

In datzelfde jaar leefde de hele gemeenschap met ons mee toen mijn moeder na vier dochters het leven schonk aan haar enige zoon. Mijn vader was de enige zoon bij hem thuis en nu had hij een stamhouder. Al gauw was het duidelijk dat Tommy ernstig gehandicapt was. In mij groeide een macht die juist het tegenovergestelde van mijn kleine wereldje was. Ik begon een nieuwe dimensie van liefde, terdeheid en mededogen te voelen. Ik zag hoe mijn ouders hun levensstijl aanpasten om veel zorg te kunnen besteden aan een kind die in zijn vijfenhalfjarig leventje nooit heeft leren zitten of spreken, maar die de hele kamer in gloed kon zetten met zijn glimlach. De hele stad leek terdeheid, interesse en zorg tenutoe te spreiden. Mijn angst voor de buitenwereld verminderde. Ik voelde mij beschermd omdat mijn moeder en broer er waren. Mijn ouders waren 's avonds thuis. Ons gezin leek liefdevoller en rijker. Er was een andere macht die van binnenuit leek te groeien. Zij was permanent, anders dan de macht die ik met mijn vriendinnen ervaar. Zij was kalm en vredig – de macht van goedheid, de macht van de liefde.

Er schuilt een kracht in goedheid die men

vaak in de huiselijke kring leert. Ontbrekt zij dan is er een leemte. Een gezin gaf de luses op van wat het 'een goed levendig' noemde, omdat het verlangde goed te doen. Daarom besloot het gezin een goed doel na te streven waarvoor het een jaar naar de Filipijnen moest. De moeder van het gezin zei daarover: 'We waren verbijsterd, zo moeilijk was het.' Zonder de routine en gemakken van thuis, zei ze, 'staken de oude irritaties weer de kop op'. Daarom stelden ze nieuwe regels in: half zes, lichamelijke oefening; half zeven, schriftstudie. Daarna ontbijten en naar school. 's Middags bezocht het gezin weeshuizen om met de weesjes te spelen. Geleidelijk begon het gezin een verandering te ervaren – er was sprake van meer geduld, meer dankbaarheid en meer respect. Zij begonnen met elkaar te praten – echt praten en echt luisteren. De moeder verklaarde: 'Ik zal nooit vergeten hoeveel wij als gezin hebben geleerd toen er in het weeshuis op een dag een vijf maanden oude baby werd binnengebracht van wie de tong half was afgesneden en een oog was uitgestoken.' Toen zij hoorden dat de verwondingen door zijn eigen moeder, een bedelaarster, waren toegebracht, voegde dat een heel nieuw aspect toe aan de cultuur van het land die zij eerder hadden besproken. Er begon zich een nieuw mededogen te ontwikkelen – meer eerbied voor de heiligheid van het leven. Dit gezin stelde hun 'vertrouwen in die Geest, Die [...] aanspoort goed te doen' (LV 11:12), en geleidelijk begon het de macht te ervaren die tot verandering leidt.

Iedereen kan door rechtshapenheid staat maken op de machten van de hemel. Mormon leert ons: 'want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden' (Moroni 7:16).

Joseph Smith ontving een openbaring over macht toen de politieke macht zich tegen hem had gekeerd en hij gevangenzat in de gevangenis in Liberty. Zijn eerste verzoek aan de Heer was om zijn vijanden te straffen. Zijn gebed was: 'Laat Uw toorn tegen onze vijanden zijn ontkont' (LV 121:5). Onze Hemelse Vader antwoordde met een grotere zegen: 'Mijn zoon, vrede zij uw ziel' (vs. 7). Daarna deed Hij Joseph de volgende belofte bij volharding en getrouwheid: 'God [zal] u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren' (vs. 8).

Terwijl Joseph in de gevangenis zat, leerde God hem wat priesterschapsmacht inhield. 'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde' (LV 121:41). De macht van het priesterschap wordt gebruikt om te dienen, te prediken, te onderwijzen, te ordenen, te genezen, te verzegelen, te her-

stellen, te zegenen, te profeteren, te getuigen, en goed te doen.

Politieke macht kan zowel ten goede als ten kwade gebruikt worden. Zij is altijd tijdelijk. We hebben allemaal politieke macht. We hebben die nodig. We behoren die macht ten goede te gebruiken. Als die macht niet correct wordt uitgeoefend, kunnen we onze vrijheid verliezen. De kerken kunnen daardoor ophouden te bestaan. Natuurlijk zijn er regels nodig. Wetten zijn goed, maar we moeten niet uit het oog verliezen dat er in de Schriften staat dat 'de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid' (LV 121:36).

Een getrouw lid heeft mij geschreven hoe de macht van goedheid haar leven positief heeft beïnvloed:

'Totdat ik een jaar of acht was, was het mij totaal ontaand dat mijn moeder ernstig ziek was – later bleek ze multiple sclerose te hebben. Toen ik een eerstejaars bijenkorfmeisje was, vond ik mijn moeder op een morgen in mei tot haar nek verlamd in bed. Ze was toen al blind.'

Aan bed gekluisterd werd deze moedige vrouw het middelpunt van het gezin. Haar dochter schreef:

'Op zekere dag kreeg ik de taak om de oven schoon te maken, een karweitje waar ik een grondige hekel aan had. Ik ging naar haar slaapkamer om mijn beklag te doen, maar zag dat mijn moeder begon te huilen. Ze zei: "Begrijp je niet hoeveel ik er voor over zou hebben om die oven zelf schoon te maken?" Dat bracht mijn mening over werken tot de juiste proporties terug. Tot op heden denk ik aan die ervaring als ik de oven moet reinigen.'

Zij gaat verder:

'Mijn moeder had nu de tijd om mij raad te geven. Ze luisterde geduldig naar mijn zorgen als puber. Ze gaf me het gevoel dat ik de belangrijkste en interessantste persoon van de wereld was. Ze was altijd THUIS – attent, belangstellend en altijd beschikbaar.'

Toen ze achttien was, stierf haar moeder. Zij zegt daarover:

'Een van de moeilijkste momenten in mijn jonge leven was toen ik op een dag uit school in een leeg huis kwam en door de lange gang naar haar slaapkamer liep. Mijn ingebouwde raadgeefster en vertrouweling was er niet meer, maar ze had mij die eeuwige, ontastbare gave van liefde, wijsheid en aanvaarding gegeven. Ik zal altijd dankbaar zijn voor haar goedheid.'

Deze sterke vrouw, hoewel lichamenlijk hulpeloos, had het vermogen om lief te hebben, te motiveren, rechtshapenheid te bestendigen en goed te doen.

Mijn smeebede aan iedereen is in te zien dat God ons allen het vermogen heeft gegeven om te handelen, te kiezen, te dienen, lief te hebben, en veel goeds tot stand te brengen. Wellicht vergt het tijd om zelf het heft in handen te nemen. Onze profet, Gordon B. Hinckley, heeft gezegd: 'Wees getrouw, wees goed.' Hij heeft ons gezegd: 'Wij hebben niets te vrezen. God staat aan het roer. (...) Hij zal diegenen die zijn geboden onderhouden met zegen overladen' ('Dit is het werk van de Meester', *De Ster*, juli 1995, blz. 63). Ik bid dat we de macht van rechtshapenheid in ons leven zullen nastreven door de raad van de profet op te volgen en door de leringen van onze Heiland, Jezus Christus, na te leven. Dat zeg ik in zijn naam. Amen. □

Omsloten door de liefde van de Heiland

Ouderling William C. Zwick
van de Zeventig

'Onze goede vrienden zijn ons tot zegen doordat wij veel kunnen leren van hun gebreken en nederigheid die de Geest uitnodigen.'

Iken vervuld van diepe nederigheid nu ik voor de eerste keer op deze gewijde plaats sta. Ik weet heel zeker dat de woorden en de denkbeelden van president Hinckley de verlangens van de Heiland voor ieder van ons weergeven.

Op een mooie zomermorgen was ons gezin aanwezig bij de olympiade voor gehandicapten op onze zoon, Scott, die daaraan meedoet, aan te moedigen. Deze olympiade wordt elk jaar gehouden om gehandicapten in de gelegenheid te stellen op vriendschappelijke wijze tegen elkaar in het strijdpark te treden. Toen de hardlopers aan de meet verschenen om aan de vijftig meter sprint te beginnen, zagen we dat ze werden aangemoedigd door vrijwilligers, die bekend stonden als 'knuffelaars'. Seconden voor het begin van de wedstrijd, namen deze knuffelaars plaats bij de finish. Het deed er niet toe wie er het eerste over de streep kwam. Wat wel belangrijk was, was dat elke hardloper de race uitliep en een knuffel kreeg na te zijn gefinisht. Zowel de moedige hardlopers als de zorgzame knuffelaars leerden ons belangrijke waarheidsgetrouw te beginselen.

De Heer heeft het duidelijk onder woorden gebracht: 'Wees getrouw en ijverig in het onderhouden van Gods geboden en Ik

zal u met de armen Mijner liefde omvatten' (Leer en Verbonden 6:20)

We willen allemaal de warmte van zijn liefdevolle armen voelen.

Tijdens zijn bediening heeft de Heer, met veel mededogen, verder gekeken dan de gebreken van het lichaam of het verstand en naar het hart gekeken. Ons discipelschap omvat de heilige plicht zijn voorbeeld te volgen om hulp te bieden aan mensen die gehandicapt zijn. Kloekmoedige discipelen gaan op zoek naar manieren om zich nuttig te maken en zo hun liefde voor anderen te tonen.

Het advies van ouderling Richard C. Scott is nauwkeurig: 'U zult voelen dat iemand u nodig heeft en een werktuig in de hand van de Heer worden om anderen tot zegen te zijn. De Geest zal u de zorg en belangstelling van de Heiland laten voelen, en daarna de warmte en de kracht van zijn liefde.' (De Ster, juli 94, blz. 8.)

Onze taak is, vergemakkelijkt door gebed,

zelfs de geringste beperking te herkennen van iemand die daar onder gebukt kan gaan. Dat kan een leerprobleem, dyslexie of een lichte gehoorstoornis zijn. Zonder onze hulp, zijn zij wellicht niet in staat om de liefde van de Heiland in hun leven te ervaren of een fijn leven te hebben.

Iedereen wil zich geborgen voelen in een wereld die soms behoorlijk wreed en concurrerend kan zijn. Iedereen is van grote waarde omdat ieder een geestkind van God is.

Mary, een jong meisje, geen lid van de kerk, was door een verstandelijke handicap beperkt in haar mogelijkheden, maar zij wilde er wel heel graag bij horen. Een aantal jongevrouwen was zich bewust van haar behoeften en vroeg haar of ze wilde meedoen aan de roadshow van de wijk. Haar familie werd uitgenodigd voor de uitvoering. Mary's vader wilde meer weten over de kerk waarvan de mensen genoeg gaven om zijn dochter om haar erbij te betrekken. Het hele gezin aanvaardde het evangelie en liet zich dopen. Onze dank gaat uit naar iedere attente vriend, leerkracht, bisschop en iedereen die erop let dat niemand zich alleen of buitengesloten voelt. Er is altijd behoefte aan zinvolle betrokkenheid. Wij allen worden in dat proces verrijkt en gesterkt.

Zuster Navarro woont in een dorpie in het zuiden van Chili. Zij heeft reuma en heeft veel pijn bij het lopen. Al negentien jaar lang schuift zij elke zondag, met behulp van een wandelstok, met haar verstandelijk gehandicapte dochter aan de hand drie kilometer naar de kerk. Haar roeping als dirigente in de ZHV betekent alles voor deze lieve zuster Navarro. Haar bereidheid tot

hulp aan anderen, werkt aanstekelijk op anderen die op hun beurt haar gehandicapte dochter willen helpen.

De Heiland staat in zijn oneindige goedheid iedereen toe hulp te bieden: 'Alle mensen hebben het voorrecht, de één zowel als de ander, en aan niemand wordt het verboden' (2 Nephi 26:28). Iedereen heeft unieke gaven, en iedereen behoort zowel bij te dragen als te ontvangen.

Jamie Wheeler is een uitzonderlijke jongeman van zestien. Hij is geboren met het syndroom van Down. Hij heeft een roeping in de wijk en helpt de bisschop op vele nuttige manieren. Hij is actief betrokken bij het scoutprogramma. Met recht kan gezegd worden dat Jamie bijdraagt en ook oprechte liefde en waardering ontvangt.

De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd: 'Alle geesten die God ooit naar de aarde heeft gezonden, kunnen zich vergroten en verrijken.' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 322.)

Onze goede vrienden zijn ons tot zegen doordat wij veel kunnen leren van hun gebreken en nederigheid die de Geest uitnodigen. Zij leren ons een nieuwe dimensie van geloof, moed, geduld, liefde en eigenwaarde.

Er zijn vier jongemannen, ernstig gehandicapt, werkzaam in de São Paulo-tempel in Brazilië. Ieder heeft een andere handicap, maar alle vier zijn duizenden tot zegen, doordat zij bijdragen tot de fijne geest in die prachtige tempel. 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen' (LV 18:10)

Mijn ziel koestert diepe waardering en liefde voor onze oudste zoon, Scott, die vanaf zijn geboorte verstandelijk gehandicapt is. Zijn moed en liefde hebben ertoe geleid dat vele vrienden en elk lid van ons gezin door de Geest, 'de zorg en belangstelling van de Heiland voelen, en daarna de warmte en de kracht van zijn liefde.' (Richard G. Scott, *De Ster*, juli 94, blz. 8.) Ik ben dankbaar voor mijn eeuwige metgezellin, Jan, wier gelooft en zorgzame liefde voor elk van onze kinderen van ons gezin een vredig thuis hebben gemaakt. Zij probeert oprecht elk kind van God op zijn gemak te stellen.

Overweeg in uw hart de gevoelens van de Heiland als Hij zijn liefde voor elk kind van God onder woorden brengt. Zij waren in tranen en keken onafgebroken naar Hem alsof zij Hem wilden vragen nog wat langer te blijven. 'En Hij zeide tot hen: Ziet, Mijn hart is vervuld van mededogen jegens u. Hebt gij (...) die enigerwijze lijdend zijn? Brengt hen hier, en Ik zal hen genezen, want Ik heb erbarmen met u' (3 Nephi 17:6-7).

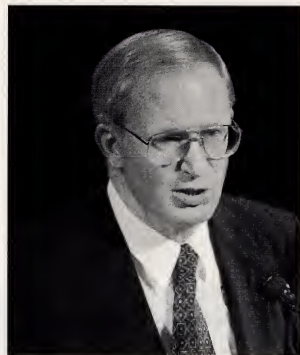
Ik bid dat ons geloof sterk genoeg zal zijn om door de liefdevolle armen van de Heiland omvat te worden. Ik weet dat onze Heiland leeft en dat Hij eenieder van ons door en door kent. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verlosser van Israël

Ouderling Bruce D. Porter

Van de Zeventig

'Hij legt een lange weg af om de verlorenen te vinden en naar hun huis te brengen. En Hij vindt ons, vermoeid, hongerig en onderdrukt. Hij geeft ons te eten en te drinken.'

De gelijkenis van de verloren zoon gaat over ons allemaal. Zij herinnert ons eraan dat wij in zekere mate verloren zonen en dochters van onze Vader in de hemel zijn. Want heeft de apostel Paulus niet geschreven: 'Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods' (Romeinen 3:23)

Evenals de afgedwaalde zoon in de gelijkenis van de Heiland, zijn ook wij naar 'een ver land' (Lucas 15:13) gekomen, afgezonderd van ons voorsterfelijk thuis. Gelijkt de verloren zoon delen wij in een goddelijk erfdel, maar door onze zonden vergooven wij een gedeelte daarvan en ervaren de verhogering van de geest. Ook wij leren door pijnlijke ervaringen dat wereldse plezierjes en bezigheden niet meer waard zijn dan de kolven mais die de zwijnen eten. Wij smachten naar verzoening met onze Vader en de terugkeer naar zijn huis. 'Lang doolden wij rond, vol van zonden en schuld, en vonden geen vrede daarbij.' ('Verlosser van Israël', lofzang 6)

In de gelijkenis van de verloren zoon, blijft alleen de oudste zoon trouw aan zijn vader; de zoon zegt zelf 'Maar hij antwoordde en zeide tot zijn vader: Zie zovelen jare ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod

overtreden, maar mij hebt gij nooit een geitoboke gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.' (Lucas 15:29). In het heilsplan is de Eniggeborene van de Vader eveneens zonder zonde en smet. Toch is er een belangrijk verschil. In de gelijkenis is de oudste zoon jaloers op zijn teruggekeerde broer, die alle aandacht krijgt. In het heilsplan maakt de oudste zoon echter de terugkeer van de verlorenen mogelijk.

De Vader stuurt Hem om zijn zonen en dochters uit gevangenschap te bevrijden. De oudste is vervuld van erbarmen: 'Ik zal hen verlossen van alle afvalligheid waarmee zij gezondigd hebben, en hen reinigen' (Ezechiël 37:23). Hij legt een lange weg af om de verlorenen te vinden en naar hun huis te brengen. En Hij vindt ons, vermoeid, hongerig en onderdrukt. Hij geeft ons te eten en te drinken. Hij woont onder ons en deelt in onze lasten. Vervolgens spreekt Hij, met een laatste daad van opperste liefde, zijn eigen rijkdom aan om ons een voor een vrij te kopen. Om onze hele schuld te kunnen voldoen, wordt er van Hem verlangd dat hij zijn eigen fortuin opoffert, ja, alles wat Hij heeft, elke penning.

Sommigen weigeren de aangeboden losprijs. Gebonden door hoogmoed, verkiezen zij gevangenschap boven bekering. Maar wie zijn offer aanvaardt en zijn eigen fouten nalaat, ontvangt genezing onder zijn handen en vrijheid als geschenk. Dezen zijn het die Hij terugleidt tot de Vader met vreugdevol gezangen.

Ik getuig dat de oudste zoon van onze Vader in de hemel ons verlost heeft van de slavemij der zonde. Wij zijn een gekocht volk. Om met de woorden van Paulus te spreken: 'Weest geen slaven van mensen' (1 Korintiërs 7:23). In de hof van Getsemane daalde de Eerstgeborene van de Vader 'beneden alles neer' (LV 88:6); 'Onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen' (Jesaja 53:4). Op Golgota onderging Hij een gewelddadige dood, tweegebracht door hen voor wiens zonden Hij verzoening bracht, 'omdat hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood', waarmee Hij de wereld heeft overwonnen (Jesaja 53:12).

In het voorsterfelijke bestaan was Hij de God van Abraham, Isaak en Jakob, de Schepper van de aarde, de grote Ik ben. Van die verheven positie daalde Hij neer en werd onder zeer nederige omstandigheden geboren om onze smarten te leren kennen. In plaats van een positie van eer, koos Hij

ervoor om in een stal geboren te worden en een eenvoudig leven te leiden als timmerman. Hij groeide op in een obscuur dorpje in een verachte landstreek van Palestina. Hij was niet uit op aanzien, en was 'als een wortel uit dorre aarde, (...) noch gedaante, dat wij hem zouden hebben begeerd' (Jesaja 53:2).

Hij had politieke macht en eer kunnen hebben, maar koos ervoor een gezener en leraar te zijn. Hij had in de gunst van het volk kunnen komen door het van de Romeinse overheersing te bevrijden; in plaats daarvan redde Hij het van hun zonden, maar werd door de zijnen verworpen. Hij liet de heerlijkheid van Galilea voor wat het was om de vernedering en berechting van Jeruzalem te ondergaan. Hij voldeed in zeer letterlijke zin aan de strengste eisen van de losprijs, doordat Hij 'de pijnen van alle mensen' droeg (LV 18:11). 'En de wereld zal Hem wegens haar ongerechtigheid als niets achten. Daarom geselen zij Hem en Hij verdraagt het; ja, zij bespuwen Hem en Hij verdraagt het wegens Zijn goedertierenheid en lankmoedigheid jegens de mensenkinderen' (1 Nephi 19:9).

Een paar jaar geleden bezocht ik vlak voor de Kerst Jeruzalem. De straten waren koud en somber; er hingen scherpe politieke

spanningen in de lucht. Toch werd mijn hart vervuld van vrede in het besef dat dit de stad was waarvan de Meester zoveel hield; de plaats waar zijn eeuwig offer; de plaats waar de Heiland van de mensheid had gewoond.

Ik keerde zaterdagavond laat terug in de Verenigde Staten. Toen de sabbat aanbrak en ik wakker werd hoorde ik 'O Holy Night' op de radio.

*'De Koning der koningen ligt in een eenvoudige stal
Onze vriend in beproevingen zonder tal'*

Mijn tranen vloeiden toen ik nadacht over het volmaakte leven en het geweldige offer van de Verlosser van Israël - Hij die geboren was als vriend van de nederigen van hart en als hoop van de zachtaardigen.

Ik getuig dat de Heer Jezus Christus de prijs van onze zonden voldaan heeft, op voorwaarde van bekering. Hij is de Eerstgeborene van de Vader. Hij is de Heilige Israëls. Hij is de eersteling van de opstanding. Ik getuig dat Hij leeft. Ik getuig dat Hij onze Verlosser is, 'onz' enige vreugd (...) van dwaling heeft Hij ons ontdaan' ('Verlosser van Israël', lofzang 6). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

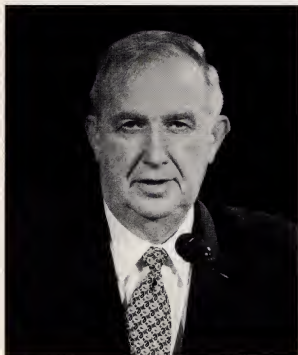

Conferentiebezoekers die binnen geen zitplaats konden krijgen, luisteren op het grasveld aan de zuidzijde van de Tabernakel naar de toespraken.

Vertrouw op de Heer

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'U heeft wel de absolute verzekering dat er, op een moment dat de Heer bepaalt, oplossingen komen, gemoedsrust overheerst en leegte wordt opgevuld.'

Het is moeilijk als een oprecht gebed om iets waar we sterk naar verlangen, niet wordt beantwoord zoals we zouden willen. Het is vooral moeilijk als de Heer *nee* zegt op iets wat een goede zaak is en ons grote vreugde en geluk zou geven. Of we nu kampen met ziekte of eenzaamheid, een afgedwaald kind terug willen, met een handicap worstelen, of willen dat een dierbare die op sterven ligt blijft leven, het lijkt zo redelijk, zo bevorderlijk voor ons geluk om een positief antwoord te krijgen. Het is moeilijk te begrijpen waarom ons intense en oprechte geloof en onze gehoorzaamheid niet het gewenste resultaat opleveren.

Niemand wil tegenslag. Beproevingen, teleurstellingen, droefheid en hartzeer hebben twee fundamenteel verschillende oorzaken. Zij die de wetten van God overtreden, zullen altijd zulke problemen krijgen. De andere reden voor tegenslag is om de doeleinden van de Heer in ons leven te verwezenlijken, zodat wij door die beproeving gezuiverd kunnen worden. Het is essentieel dat ieder voor zich uitmaakt in welke van die twee categorieën de tegenslagen en beproevingen vallen, want de corrigerende maatregel is per categorie heel verschillend.

Als u onder de ontmoedigende effecten van overtredding gebukt gaat, begrijp dan

dat oprechte bekering met een gebroken hart en een verslagen geest de enige weg naar permanente verlichting van de somberheid is. Besef dat u volledig van de Heer afhankelijk bent en dat u in harmonie met zijn leringen moet komen. Er is werkelijk geen andere weg naar blijvende genezing en gemoedsrust. Door een nederige bekering uit te stellen, zal verlichting op zich laten wachten of misschien nooit komen. Geef uw mistappen toe en vraag nu om hulp. Uw bisschop is een vriend met de aangewezen sleutels om u te helpen gemoedsrust en tevredenheid te vinden. De deur naar kracht tot bekering en naar vergeving zal voor u opengaan.

Ik wil graag een paar suggesties doen aan degenen die tegenslag uit de tweede categorie ondervinden, de beproevingen die een wijze hemelse Vader nodig vindt, ook al leeft u goed en deugdzaam en gehoorzaamt u zijn geboden.

Net als alles goed lijkt te gaan, dient tegenslag zich in verschillende porties tegelijk aan. Als die beproevingen niet het gevolg zijn van uw eigen ongehoorzaamheid, zijn ze het bewijs dat de Heer vindt dat u klaar bent om verder te groeien (zie Spreuken 3:11-12). Dus geeft Hij u nu ervaringen die groei, begrip en naastenliefde bevorderen en u bijshaven, zodanig dat het u tot in de eeuwigheid ten goede komt. Om u te krijgen van waar u nu bent tot waar u moet komen, moet u flink worden opgerekt, en dat is meestal vervelend en pijnlijk.

Als u met tegenslag wordt geconfronteerd, gaat u misschien veel vragen stellen. Sommige zijn nuttig, andere niet. Vragen als: *Waarom overkomt mij dit? Waarom moet ik dit nu doormaken? Waar heb ik dit aan verdiend?* sturen u een doodlopende straat in. U heeft er niets aan om vragen te stellen waaruit weerstand tegen Gods wil blijkt. Vraag liever: *Wat moet ik doen? Wat kan ik hieruit leren? Wat moet ik veranderen? Wie moet ik helpen? Hoe kan ik aan mijn vele zegeningen denken als ik beproefd word?* Het gewillig opofferen van diep gekoesterde verlangens ten gunste van Gods wil is heel moeilijk. Maar als u met ware overtuiging

bidt: *'Maak mij uw wil bekend' en 'Moge uw wil gebeuren'*, dan bent u in een optimale positie om een maximum aan hulp van uw liefdevolle Vader te krijgen.

Dit leven dient om ervaring op te doen met diepgaand vertrouwen – vertrouwen in Jezus Christus, vertrouwen in zijn leringen, vertrouwen in ons vermogen om onder leiding van de Heilige Geest die leringen te gehoorzamen; dat maakt ons hier gelukkig en leidt ons naar een zinvol, intens gelukkig eeuwig bestaan. Vertrouwen wil zeggen gewillig gehoorzamen zonder te weten wat er gaat gebeuren. (zie Spreuken 3:5-7). Om vrucht voort te brengen, moet uw vertrouwen in de Heer krachtiger en duurzamer zijn dan uw vertrouwen in uw eigen gevoel en ervaring.

Geloof oefenen is vertrouwen dat de Heer weet wat Hij met u doet en dat het Hem zal lukken, voor uw eeuwig welzijn, ook al begrijpt u niet hoe Hij dat in hemelsnaam voor elkaar krijgt. In ons begrip van eeuwige zaken en het effect ervan op ons hier op aarde, zijn wij kleine kinderen. Maar soms doen we alsof we het allemaal wel weten. Als u omwille van zijn doeleinden beproevingen doormaakt, en als u daarbij Hem vertrouwt en geloof in Hem oefent, zal Hij u helpen. Die steun komt meestal stap voor stap, beetje voor beetje. In elke fase die u doormaakt, gaan de pijn en problemen van het opgerekt worden gewoon door. Als alles na uw eerste verzoek werd opgelost, zou u niet kunnen groeien. Uw Vader in de hemel en zijn geliefde Zoon houden met een volmaakte liefde van u. Ze laten u geen seconde langer problemen doormaken dan absoluut noodzakelijk is voor uw welzijn of dat van uw dierbaren.

Net als in alles is de Meester hierin ons volmaakte voorbeeld. Wie had met volmaakter geloof, grotere gehoorzaamheid en vollediger begrip dan Hij de Vader in Getsemane kunnen vragen: *'Mijn Vader, indien het mogelijk is; laat deze beker mij voorbijgaan; doch niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt'* (Matteüs 26:39). Later smeekte Hij nog tweemaal: *'Mijn Vader, indien deze beker niet aan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, uw wil geschiede!'* (Matteüs 26:42, zie ook vs. 44).

Zelf ben ik de Heer zo dankbaar dat Hij ons geleerd heeft dat we onze vurigste, meest doorvoelde gebeden waarin we vragen om wat zo enorm belangrijk voor ons is, afsluiten met *'Uw wil geschiede'* (Matteüs 26:42). Uw bereidheid om de wil van de Vader te aanvaarden verandert niet wat Hij in zijn wijsheid besloten heeft te doen. Maar het zal zeer zeker invloed hebben op het effect van die besluiten op uzelf. Als we zo laten zien dat we onze keuzevrijheid goed gebruiken, brengen zijn besluiten aanzienlijk meer zegen voor ons met zich mee. Ik heb

Leden van de Zeventig zingen samen met de aanwezigen een lofzang.

ondervonden dat onze Vader, omdat Hij wil dat wij vooruitgang maken, ons zachte, bijna onmerkbare influisteringen geeft die Hij, als we ze zonder mopperen aanvaarden, zal intensiveren totdat ze een zeer duidelijke indicatie van zijn wil worden. We ontvangen dit geestelijke licht dankzij ons geloof en onze bereidheid om te doen wat Hij ons vraagt, ook al zouden we zelf wat anders willen.

Onze Vader in de hemel heeft u uitgenodigd om uw behoeften, verlangens en hoop tegen Hem uit te spreken. Dat moet niet met een gevoel van onderhandeling gebeuren, maar van bereidheid om zijn wil te gehoorzamen, ongeacht welke richting ons dat instuurt. Zijn uitnodiging 'Bidt (...) en gij zult ontvangen' (3 Nephi 27:29) wil niet zeggen dat u krijgt wat u *wilt*. Wel is zij een garantie dat u, als u goed leeft, krijgt wat u *nodig heeft*, te beoordelen door een Vader die met volmaakte liefde van u houdt en uw eeuwig geluk nog meer verlangt dan uzelf.

Mocht de Heer een belangrijke deur in uw leven dichtdoen, dan zal Hij u, als u uw geloof oefent, zijn constante liefde en medeleven tonen door als compensatie vele andere deuren te openen. Hij legt op uw pad pakketjes geestelijk zonlicht om u op te beuren. Die komen als de beproeving het ergst is geweest, als blijk van het medeleven en de liefde van een alwetende Vader. Ze wijzen de weg naar groter geluk, meer inzicht, en ze sterken uw vastbeslotenheid om zijn wil te aanvaarden en te gehoorzamen.

Het is een magnifieke zegen om geloof in de Heiland en een getuigenis van zijn leringen te hebben. Slechts weinigen in de wereld worden door dat heldere licht voortgeleid. De volheid van het herstelde evangelie geeft perspectief, zin en inzicht. Daarmee kunnen we onder ogen zien wat anders onrechtvaardige, oneerlijke, onredelijke problemen zouden lijken. Leer die nuttige waarheden door de leringen in het Boek van Mormon en de andere Schriften te overdenken. Probeer die leringen niet alleen met u verstand te begrijpen, maar ook met uw hart.

Een leven met Christus als middelpunt geeft ons het ware, blijvende geluk met de bijbehorende kracht, de moed en het vermogen om de moeilijkste problemen te overwinnen. Gehoorzaamheid aan zijn leringen geeft ons een vast fundament om op te bouwen. Dat kost moeite. Er is geen garantie dat u er morgen al bent, maar u heeft wel de absolute verzekering dat er, op een moment dat de Heer bepaalt, oplossingen komen, gemoedsrust overheerst en leegte wordt opgevuld.

Onlangs zei een groot leider die met de gebreken van de ouderdom kampst: 'Ik ben blij dat ik heb wat ik heb.' Het is wijs om de vensters van het geluk open te doen door uw overvloedige zegeningen te onderkennen.

Laat uw tegenslagen niet het enige zijn waar u aan denkt. Probeer te begrijpen wat u begrijpen kunt. Doe wat mogelijk is, en

laat de zaak dan een tijdje bij de Heer rusten terwijl u anderen geeft wat goed is, om u daarna weer op het probleem te richten.

Leer alstublieft dat als u met een probleem worstelt en daar verdrietig onder bent, u tegelijkertijd ook gemoedsrust en blijdschap kunt hebben. Ja, pijn, teleurstelling, frustratie en smart verschijnen soms tijdelijk op het toneel van ons leven. Maar er kan een achtergrond van gemoedsrust zijn, met de zekerheid dat een liefdevolle Vader zijn beloften zal nakomen. U komt voor deze beloften in aanmerking door vastbesloten te zijn om zijn wil te aanvaarden, door het plan van geluk te begrijpen, door alle verordeningen te ontvangen en door u te houden aan de verbonden die tot de vervulling van die beloften leiden.

Het plan van de Heer is u te verhogen naar een leven met Hem en u bovendien te zegenen. De snelheid waarmee u daarvoor in aanmerking komt wordt over het algemeen bepaald door uw vermogen om tot rijpheid te komen, te groeien, lief te hebben en iets van uzelf te geven. Hij bereidt u voor om een god te worden. U kunt nu nog niet begrijpen wat dat precies betekent, maar Hij weet het wel. Als u Hem vertrouwt, zijn wil zoekt en volgt, zult u zegeningen ontvangen die uw beperkte aardse verstand niet kan bevatten. Uw Vader in de hemel en zijn heilige Zoon weten beter dan u wat u gelukkig maakt. Zij hebben u het plan van geluk gegeven. Als u dat begrijpt en navolgt, wordt u met geluk gezegend. Als u gewillig gehoorzaamt en de verordeningen en verbonden van dat heilige plan ontvangt en eert, kunt u de grootst mogelijke voldoening in dit leven hebben. Ja, zelfs momenten van overweldigende vreugde. U bereidt u voor op een eeuwigheid van goddelijk leven met uw dierbaren die voor dat koninkrijk in aanmerking komen.

Ik weet dat de beginselen waarover we gesproken hebben, waar zijn. Ze hebben zich in mijn eigen leven bewezen. Het erkennen van de hand van de Heer in uw leven en het zonder mopperen aanvaarden van zijn wil is een goed begin. Dat besluit elimineert niet direct de worstelingen die u krijgt voor uw vooruitgang. Maar ik getuig dat dit voor u de beste manier is om kracht en inzicht op te doen. Het zal u bevrijden van uw eigen stuklopende redeneringen. Uw leven wordt dan een productieve, zinvolle ervaring, terwijl u anders misschien niet weet hoe u verder moet (zie LV 24:8).

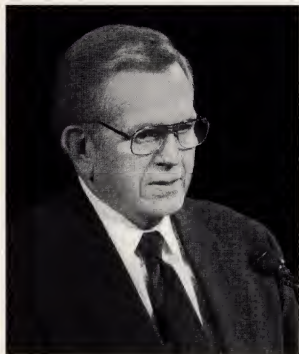
Ik getuig dat u een hemelse Vader heeft die van u houdt. Ik getuig dat de Heiland zijn leven heeft gegeven voor uw geluk. Ik ken Hem. Hij begrijpt al uw behoeften. Ik weet absoluut zeker dat als u hem wil zonder mopperen accepteert, Zij u zullen zegenen en steunen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De stralende morgen van vergiffenis

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Behalve voor de weinigen die overlopen naar Satan, is er geen gewoonte, geen verslaving, geen opstandigheid, geen zonde, geen overtreding, geen afvalligheid, geen misdaad waarvoor niet volledig vergiffenis kan worden verkregen.'

In april 1847 vertrokken de eerste pioniers onder leiding van Brigham Young uit Winter Quarters. Omstreeks diezelfde tijd, 2600 kilometer naar het westen, dwarrelde de meelijwekkende overlevenden van de groep Donner-Reed uit het Sierra Nevada-gebergte de vallei bij Sacramento binnen.

Zij waren overvallen door helse sneeuwstormen en hadden vlak onder de top moeten overwinteren. Dat iemand de dagen, weken en maanden van onbeschrijflijke honger en lijden heeft overleefd, is bijna niet te geloven.

Onder hen bevond zich de vijftienjarige John Breen. In de nacht van 24 april liep hij de boerderij van de familie Johnson binnen. Jaren later heeft hij geschreven:

'Het was lang nadat de duisternis was ingevallen dat we daar aankwamen, dus 's morgens vroeg zag ik pas waar ik precies was. Het was mooi weer, het gras was groen, de vogels zongen in de bomen, en de reis was voorbij. Ik kon nauwelijks geloven dat ik nog in leven was.

'Het tafereel dat ik die ochtend aan-

schouwde, staat op mijn netvlies gebrand. Veel gebeurtenissen ben ik vergeten, maar ik kan me het kamp bij de boerderij van Johnson altijd zo voor de geest halen.¹

Aanvankelijk zat ik nogal met zijn verklaring dat hij veel gebeurtenissen vergeten was. Hoe zou je maanden van ongelooflijk lijden en verdriet ooit kunnen vergeten? Hoe kon die wrede, donkere winter worden uitgewist door een stralende morgen?

Toen ik er verder over nadacht, besloot ik dat het helemaal niet zo raadselachtig was. Ik heb iets dergelijks zien gebeuren bij mensen die ik ken. Ik heb iemand gekend voor wie na een lange winter in schuld en geestelijke honger een morgen van vergiffenis aanbrak.

Toen de morgen aanbrak, wisten zij het volgende:

'Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.'²

'Ik, ik ben het, die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil en Ik gedenk uw zonden niet.'³

'Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.'⁴

'Want Ik zal genadig zijn over hun ongerechtigheden, en hun zonden zal Ik niet meer gedenken.'⁵

Toen de profeet Alma jong was, heeft hij een dergelijke tijd gekend, waarin hij 'gefolterd' werd, zoals hij zelf zegt, door 'eeuwig wroeging (...) toen [zijn] ziel (...) ten hevigste (werd) gekweld.'⁶

Hij heeft zelfs gedacht: 'Ach, (...) dat ik kon worden verbannen, en dat zowel geest als lichaam niet meer bestonden.'⁷

Maar toen werd zijn geest plotseling door een gedachte beziel. En toen hij die gedachte koesterde en ernaar handelde, brak de morgen van vergiffenis aan, en zei hij:

'Ik [kon] mij mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

'En o, hoe groot was mijn vreugde en

welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest.'⁸

Wij krijgen brieven van mensen die tragische vergissingen hebben begaan. Ze vragen: 'Kan ik ooit vergiffenis ontvangen?'

Het antwoord is 'ja!'

Wij leren uit het evangelie dat de verlossing van kwelling en schuld verkregen kan worden door bekering. Behalve voor de weinigen die overlopen naar Satan na de volheid gekend te hebben, is er geen gewoonte, geen verslaving, geen opstandigheid, geen zonde, geen overtreding waarvoor niet volledig vergiffenis kan worden verkregen.

'Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.' Dat wil zeggen, zo vervolgt Jesaja, 'als gij gewillig zijn en luistert.'⁹

Zelfs de genade van God, beloofd in de Schriften, komt alleen na 'alles, wat wij kunnen doen'.¹⁰

U kunt uzelf wijsmaken dat uw overtredingen geen echte zonden zijn. Dat zal niet werken; ook opstandigheid niet, toorn niet, en ook uw zonden weglachen zal u niet helpen. Het zal u niets helpen. En het is ook niet nodig.

Er is een weg terug. U heeft er niets aan als ik, om uw gevoelens te sparen, niets zeg over het moeilijke deel van vergiffenis.

John Breen heeft de boerderij van Johnson niet bereikt door ernaar te verlangen. Hij heeft zich over de top moeten hijsen, elke stap was een lijdensweg op zich. Toen hij eenmaal beseftte dat hij het zou overleven en dat er een eind zou komen aan de beproeving, heeft hij zich zeker niet beklaagd over de bezoeking. Op de weg naar beneden werd hij geholpen. Hij was in gezelschap van zijn redders.

Als een overtreding klein is, kan zo iets eenvoudig als een verontschuldiging de wet bevredigen. De meeste vergissingen kunnen tussen ons en de Heer vereffend worden, en dat moet spoedig¹¹ gebeuren. Het vereist een bekentenis aan Hem, en welke genoegdoening er nodig mocht zijn.

Met bekering als geregeld onderdeel van ons leven, gemeten aan onze bereidheid om te 'belijden en verzaken'¹² heeft de Heer ons beloofd dat we altijd 'vergeving van [onze] zonden [zullen] behouden'.¹³

Alma zei zijn recalcitrante zoon onomwonden: 'Bekering nu, kon de mensen niet geworden, tenzij er een straf was.'¹⁴

De straf kan, voor het grootste deel, bestaan uit de kwellingen die we onszelf aandoen. Zij kan bestaan uit het verlies van privileges of de stagnatie van vooruitgang¹⁵ (zie de aanvullende tekst in deze eindnot voor meer informatie); we worden gestraft door onze zonden, zo niet voor onze zonden.

Er zijn enkele overtredingen die disciplinaire maatregelen vereisen om de verlichting van de morgen van vergiffenis te voelen. Als uw vergissingen ernstig zijn, ga dan naar uw bisschop. Eensal de redders die John Breen uit de bergen vergezelden, kan uw bisschop u helpen bij de stappen die u vergiffenis brengen voor zover het de kerk betreft. Eenieder van ons moet er zelf aan werken om vergiffenis van de Heer te krijgen.

Om vergiffenis te krijgen, moet iemand de schade herstellen. Dat betekent dat u teruggeeft wat u genomen hebt en de pijn verzacht die u anderen hebt aangedaan.

Maar soms kunt u niet teruggeven wat u weggenomen hebt, omdat u het niet meer in uw bezit hebt. Als anderen door u ondraaglijk hebben geleden – als iemands reinheid bijvoorbeeld bezoedeld is – ligt het niet in uw vermogen om het terug te geven.

Soms zult u niet kunnen herstellen wat u gebroken hebt. Wellicht is de overtreding lang geleden begaan, of aanvaardt de benadeelde uw boetedoening niet. Wellicht was de schade zo omvangrijk dat u die niet kunt herstellen, hoe graag u dat ook wilt.

Uw bekering kan niet worden aanvaard tenzij er sprake is van schadeloosstelling. Als u uw vergissing niet ongedaan kunt maken, zit u in de val. U ziet wel in hoe hulpeloos en hopeloos u zich dan voelt en waarom u het wilt opgeven, zoals Alma eens.

De gedachte die Alma redde, nadat hij ernaar gehandeld had, was deze: herstellen wat u niet kunt herstellen, de wonden genezen die u niet kunt genezen, de scherven lijmen die u niet kunt lijmen, is het doel van de verzoening van Christus.

Als uw verlangens sterk is en u bent bereid

de 'laatste penning'¹⁶ te betalen, dan wordt de wet van herstelling opgeschort. Uw verplichting komt op de schouders van de Heer. Hij zal de schadeloosstelling voor u doen.

Ik herhaal: behalve voor de weinigen die overlopen naar Satan, is er geen gewoonte, geen verslaving, geen opstandigheid, geen zonde, geen overtreding, geen avalligheid, geen misdaad waarvoor niet volledig vergiffenis kan worden verkregen. Dat is de belofte van de verzoening van Christus.

Hoe alles kan worden rechtgetrokken, weten we niet. Misschien komt dat niet allemaal in dit leven tot stand. We weten uit visioenen en bezoeken dat de dienstknechten van de Heer hun werk van verlossing aan de andere kant van de sluier voortzetten.¹⁷

Die kennis moet zowel voor de onschuldigen als de schuldigen een grote troost zijn. Ik denk hierbij aan ouders die ondraaglijk lijden en alle hoop verliezen door de vergissingen van afgedwaalde kinderen.

Sommige leden vragen zich af waarom hun priesterschapsleiders hun niet accepteren zoals ze zijn en hen gewoon troosten in wat zij noemen reine christelijke liefde.

Reine christelijke liefde, de liefde van Christus, impliceert geen goedkeuring van gedrag. Wijzen de alledaagse ervaringen van het ouderschap er niet op dat iemand de ander zeer kan liefhebben zonder het slechte gedrag door de vingers te zien.

Wij kunnen als kerk laakbaar gedrag niet goedkeuren of iemand de status van goed lid geven als die persoon normen naleeft of propageert die volkomen indruisen tegen wat de Heer van de heiligen der laatste dagen vereist.

Als we, uit sympathie, laakbaar gedrag zouden goedkeuren, zou dat aanvankelijk

prettig kunnen aanvoelen, maar zou dat uiteindelijk niet bijdragen tot iemands geluk.¹⁸

In die tedere toespraak, opgetekend in de openbaringen, zachtmoedige, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en ongeveinsde liefde, instrueert de Heer ons 'Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die hij gebt bestraft'.¹⁹

De Heer verschaft de manieren waarop wij onze schuld aan Hem kunnen voldoen. In een opzicht kunnen wij zelf deelnemen aan de verzoening. Als we bereid zijn aan anderen schadeloos te stellen wat we niet hebben genomen, of wonden te genezen die we niet hebben toegebracht, of een schuld te betalen die we niet zijn aangegaan, volgen wij zijn voorbeeld in de verzoening.

Zovelen lijden onder schuldgevoelens terwijl hulp nabij is. Zovelen lijken op de immigrant die spaarde en op alles beknipte totdat zij, door alles wat zij had te verkopen, eindelijk de overtocht naar Amerika kon bekostigen.

Zij zette zichzelf tijdens de overtocht op rantsoen, maar toch had zij spoedig niets meer te eten. Als de anderen aan tafel gingen, bleef zij benedekts – vastbesloten haar lijden te dragen. Eindelijk, op de laatste dag van de reis, besloot ze zichzelf een maaltijd te gunnen om wat aan te sterken voor de reis die nog voor haar lag. Toen ze vroeg hoeveel de maaltijd kostte, kreeg ze te horen dat alle maaltijden bij de prijs waren inbegrepen.

Die grootse morgen van vergiffenis zal niet ineens aanbreken. Geef het niet op als u in het begin faalt. Vaak is het moeilijkste deel van bekering uzelf vergiffenis te schenken. Ontmoediging maakt deel uit van de toets. Geef het niet op. Die stralende morgen zal aanbreken. Dan zal 'de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat'²⁰ weer in uw leven komen. Dan zult ook u, evenals Hij, zich uw zonden niet meer kunnen herinneren. Hoe zult u dat weten? U zult het weten!²¹

Jaren geleden was ik met president Harold B. Lee in Washington D. C. Vroeg in de ochtend vroeg hij mij naar zijn hotelkamer te komen. Hij zat daar in zijn kamers in het boek *Evangelieleer* van president Joseph F. Smith te lezen. Hij zei: 'Luister hier eens naar.'

'Jezus was niet klaar met zijn werk nadat Hij ter dood was gebracht, noch was Hij dat na zijn opstanding uit de dood; hoewel Hij het werk had volbracht waarvoor Hij naar de aarde was gekomen, had Hij al zijn werk nog niet voltooid. En wanneer zal dat dan zijn? Niet voordat Hij iedere zoon en dochter van onze vader Adam, die ooit zijn geboren of nog zullen worden geboren, heeft

President Gordon B. Hinckley (rechts) begroet leden van het Quorum der Twaalf Apostelen.

gered en verlost, met uitzondering van de zonen des verderfs. Dat is zijn zending. Ons werk is niet klaar totdat we onszelf hebben gered, en daarna niet totdat we iedereen die van ons afhankelijk zijn, hebben gered; want wij moeten verlossers op de berg Zion worden, zoals Christus is. Dat is onze zending.²²

De profeet Joseph Smith heeft onderricht: 'De Geest is nooit te oud om zich tot God te wenden. Iedereen die niet de onvergeeflijke zonde heeft begaan, is binnen het bereik van de genadige barmhartigheid.'²³

En daarom bidden we, vasten we, pleiten we en smeken we. We houden van hen die afdwalen en we zullen de hoop nooit opgeven.

Ik geef u mijn getuigenis van Christus en van de kracht van zijn verzoening. En ik weet dat 'zijn toorn zich tegen de slechten keert; zij bekeren zich, en zijn toorn wendt zich ogenblikkelijk af, en zij ontvangen zijn gunst, en Hij geeft hun leven; 's avonds vernacht het geweest, tegen de morgen is er gejuich.'²⁴ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

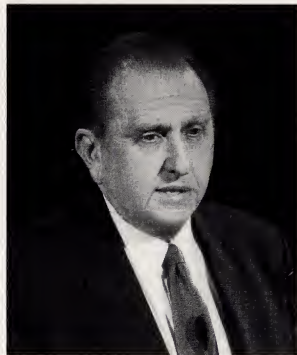
NOTEN

1. John Breen, 'Pioneer Memoirs', niet gepubliceerd, geciteerd in 'The Americanization of Utah', PBS TV.
2. LV 58:42.
3. Jesaja 43:25.
4. Jeremia 31:34.
5. Hebreëen 8:12; zie ook Hebreëen 10:17.
6. Alma 36:12.
7. Alma 36:15.
8. Alma 36:19-20.
9. Jesaja 1:18-19.
10. 2 Nephi 25:23.
11. Zie LV 109:21.
12. Zie LV 58:43; Ezechiël 18:21-24, 31-32.
13. Mosiah 4:12.
14. Alma 42:16.
15. Uiteindelijk zullen alle bekeerlijke zielen die niet de onvergeeflijke zonde hebben begaan, vergiffenis ontvangen (zie Matteüs 12:31). Vergiffenis hoeft echter niet noodzakelijkerwijs de verhoging zeker te stellen; David is hiervan een goed voorbeeld (zie LV 132:38-39; zie ook psalm 16:10; Handelingen 2:25-27; *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 308).
16. Zie Matteüs 5:25-26.
17. Zie LV 138.
18. Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 231.
19. LV 121:43.
20. Filippenzen 4:7.
21. Mosiah 4:1-3.
22. Joseph F. Smith, zie *Evangelieleer*, blz. 445.
23. Zie *Leringen*, blz. 172.
24. BJS, psalm 30:5; zie ook LV 61:20.

Zaterdagmiddagbijeenkomst
30 september 1995

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de namen van de algemene autoriteiten en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd K. Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat Quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en

openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Als gevolg van hun nieuwe roeping als lid van een gebiedspresidium, stellen wij u voor de ouderlingen Rex D. Pinegar en Charles Didier met dank te ontheften als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als de presidenten van de Quorums der Zeventig: Carlos E. Asay, L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough, W. Eugene Hansen, Jack H. Goaslind en Harold G. Hillam. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de ouderlingen Ted E. Brewerton en Hans B. Ringger, die hierbij emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig worden, te danken voor de werkzaamheden die zij hebben verricht. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar.

Met dank voor hun werk als algemeen autoriteit stellen wij u voor de volgende broeders te ontheften als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J Ballard Washburn en Durrell A. Woolsey. Wie zijn dank kenbaar wil maken, kan dat doen door het opsteken van de rechterhand.

Met dank ontheften wij tevens de ouderlingen Charles Didier, J Ballard Washburn en F. Burton Howard als algemeen zondagsschoolpresidium. U kunt uw dank kenbaar maken.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan het nieuwe algemeen zondagsschoolpresidium: Harold G. Hillam als president, F. Burton Howard als eerste raadgever, en Glenn L. Pace als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien, president Hinckley, is de steunverlening unaniem bevestigend geweest. Dank u, broeders en zusters, voor uw liefdevolle en gebedvolle steun. □

In de wil des Vaders opgaan

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De onderwerping van onze wil is in feite het enige écht eigen wat we op Gods altaar kunnen leggen.'

Als de leden van de kerk het over toewijding hebben, moeten ze dat met eerbied doen, in het besef dat iedereen de heerlijkheid Gods derft, sommigen in forse mate (zie Romeinen 3:23). Ook de hardwerkenden zijn er nog niet, maar ze zien hun tekortkomingen en doen hun best.

Een troost is dat Gods genade niet alleen voor hen is die Hem 'liefhebben en al [zijn] geboden onderhouden', maar ook voor hem 'die dit tracht te doen' (Leer en Verbonden 46:9).

Een tweede groep leden is 'eerzaam' maar niet 'kloekmoedig'. Ze zien eigenlijk niet dat er een kloof is en dat die overbrugd moet worden (zie LV 76:75, 79). Deze 'eerzame' mensen zijn niet ellendig of goddeloos. Bij hen gaat het niet om wat ze gedaan hebben, maar om wat ze niet gedaan hebben. Bijvoorbeeld, als ze kloekmoedig waren geweest, hadden ze een diepe indruk op anderen kunnen maken in plaats van alleen maar een prettige herinnering achter te laten.

Er is een derde groep die geheel in de goddeloosheid van de wereld opgaat. Zij herinnert ons eraan dat als wij ons door iets werelds laten overmeesteren, zoals Petrus heeft geschreven, we daarvan de slaaf zijn (zie 2 Petrus 2:19).

Als iemand 'de gezindheid van het vlees' heeft, kan hij 'de zin des Heren' niet weten,

want zijn denken is 'verre' van Jezus, net als zijn verlangens of de 'voornemens van zijn hart' (Romeinen 8:5; 1 Korintiërs 2:16; zie Mosiah 5:13).

Ironisch genoeg, als de Meester een vreemdeling voor ons is, dan zullen we uiteindelijk alleen maar andere meesters dienen. De heerschappij van deze andere meesters is echt, al is die soms subtiel, want die meesters eisen hun schatting. Het is zelfs zo, 'Allen doen wij mee', al is het maar in de geleederten van de onverschilligen.

In de mate dat we niet bereid zijn door de Heer te worden geleid, worden we door onze begeerten gedreven, en zullen we ons met het minder belangrijke van deze tijd bezighouden. De remedie klinkt door in koning Benjamins klaagroep: 'Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?' (Mosiah 5:13). Helaas wordt tegenwoordig de vraag 'Hoe denkt u over Christus?' door velen beantwoord met 'Ik denk helemaal niet aan Hem!'

Denk eens na over drie voorbeelden van eerzame mensen die een deel achterhouden, wat een hogere mate van toewijding in de weg staat (zie Handelingen 5:1-4).

Een zuster zet zich lofwaardig en zichtbaar voor de gemeenschap in en heeft terecht een goede naam. Toch blijft zij een vreemdeling voor Jezus' tempels en zijn heilige Schriftuur, twee essentiële dimensies van het discipelschap. Maar zij zou Christus' beeld nog in haar gelaat kunnen ontvangen (zie Alma 5:14).

Een eerzame vader, die plichtsgetrouw voor zijn gezin zorgt, is nauwelijks vriendelijk en teder in de omgang met de gezinsleden te noemen. Hoewel hij nog een vreemdeling is voor Jezus' tederheid en vriendelijkheid, die wij moeten navolgen, zou iets meer inspanning van de kant van de vader zoveel verandering ten goede kunnen brengen.

Denk aan de teruggekeerde zending die een voortreffelijke en eerzame zending heeft vervuld, en nu naar maatschappelijk succes streeft. Druk als hij is, geeft hij uiteindelijk toe aan de wereldse verwachtingen. Zo

bouwt hij dus niet eerst aan het koninkrijk, maar aan zichzelf. Een kleine koerscorrectie nú zou hem naar een oneindig betere bestemming voeren.

In de genoemde gevallen gaat het om wat men niet doet. Als we de telestiale zonden eenmaal achter ons laten, komt de nadruk steeds meer te liggen op wat we niet doen. Door deze nalatigheden voldoen we niet volledig aan de eisen van het celestiale koninkrijk. Deze nalatigheden, die even echte consequenties hebben als de zonden die we begaan, kunnen alleen gecorrigeerd worden met een hogere mate van toewijding. Zo hebben velen van ons genoeg geloof om niet de meest grove zonden te begaan, maar niet genoeg geloof om onze hinderlijke obsessies op te offeren of wat aan onze nalatigheden te gaan doen.

De meeste nalatigheid wordt veroorzaakt doordat wij onze zelfzucht niet afleggen. We zijn zo druk met het meten van onze eigen temperatuur dat we geen oog hebben voor de gloeiende koorts van anderen, zelfs niet als wij daar enkele hoognodige middeltjes tegen hebben, zoals bemoediging, vriendelijkheid, of een compliment. De handen die het meest moeten worden opgeheven, zijn van hen die te ontmoedigd zijn om die handen ook maar enigszins uit te steken.

In feite hangt alles af - aan het begin en aan het einde - van onze verlangens. Die vormen ons denken. Onze verlangens gaan aan onze daden vooraf en liggen in het diepste centrum van onze ziel en kerens ons tot God of van Hem af (zie LV 4:3). God kan 'onze verlangens verfinen'. (zie Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 294-295.) Anderen proberen ze te manipuleren. Maar wij vormen zelf de 'gedachten en voornemens van [ons] hart' (Mosiah 5:13).

De basisregel is dat het volgens ons verlangen zal geschieden (zie LV 11:17). 'want Ik, de Heer, zal alle mensen oordelen naar hun werken, naar de verlangens van hun hart' (LV 137:9; zie ook Alma 41:5; LV 6:20, 27). Anderen kunnen niet tornen aan wat we werkelijk van binnen willen. God neemt ons deze teugels nooit uit handen. Daarom kunnen we maar beter de gevolgen willen van wat we willen!

Nog een universeel feit: wij kunnen echt geluk alleen vinden door onze wil in harmonie met die van God te brengen. Al het mindere leidt tot het mindere (zie Alma 12:10-11). De Heer zal wat met ons beginnen, zelfs als we eerst niet meer kunnen 'dan verlangen', maar bereid zijn 'voor een gedeelte [zijn]n' woorden een plaats' in te ruimen (Alma 32:27). Hij heeft maar een klein opstapje nodig! Maar wij moeten dat verlangen en Hem dat geven.

Velen laten zich van toewijding afhouden doordat ze ten onrechte denken dat als ze hun eigen wil laten opgaan in die van

God, ze hun individualiteit verliezen (Mosiah 15:7). Maar waar we in werkelijkheid bang voor zijn, is niet onszelf te verliezen maar zelfzuchtige dingen, zoals onze positie, tijd, status en bezit. Geen wonder dat de Heiland ons zegt onszelf te verliezen (zie Lucas 9:24). Hij vraagt ons alleen maar om ons oude ik prijs te geven om ons nieuwe ik te vinden. Dat is geen verlies van identiteit, maar het vinden van onze ware identiteit! De ironie is dat veel mensen zich sowieso verliezen in hun alles in beslag nemende hobby's en hun aandacht voor veel, veel mindere zaken.

Zowel in zijn eerste als zijn tweede staat was de toegewijde Jezus immer opmerkelijk en wist Hij altijd wat Hem te doen stond: Hij volgde steeds het voorbeeld van zijn Vader: 'De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo' (Johannes 5:19), want 'Ik [heb] Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders (...) onderworpen' (3 Nephi 11:11).

Naarmate iemand zijn wil geleidelijk aan die van God onderwerpt, is hij in staat de zo hoognodige inspiratie en openbaring te ontvangen, wat hem helpt bij de beproevingen van het leven. In dat beproevende en bepalende voorval met Isaak, heeft Abraham 'niet getwijfeld door ongelooft' (Romeinen 4:20). John Taylor heeft opgemerkt dat 'niets dan de geest van openbaring hem dit vertrouwen heeft gegeven en (...) hem onder deze moeilijke omstandigheden hebben geschraagd' (*Journal of Discourses* 14:361). Zullen ook wij de Heer vertrouwen bij een onthutsende beproeving waarvoor we niet direct een verklaring hebben? Begrijpen we – beseffen we werkelijk – dat Jezus weet dat we gespannen en onthutst zijn? De volkomen toewijding waarmee de verzoening heeft plaatsgevonden, garandeert Jezus' volmaakte medeleven; Hij heeft, eerder dan wij, onze pijnen en kwellingen gevoeld en weet hoe Hij moet helpen (zie Alma 7:11–12; 2 Nephi 9:21). Omdat de meest onschuldige het meest heeft geleden, kan onze gekwelde uitroep 'Waarom?' het zijne niet benaderen, maar we kunnen wel dezelfde onderworpen woorden 'doch niet' uiten (Matteüs 26:39).

Onze vooruitgang naar onderworpenheid brengt nog een zegen met zich mee: een groter vermogen om vreugde te ervaren. President Brigham Young heeft gezegd: 'Als u de meest verrijnde vreugde wilt voelen, word dan een heilige der laatste dagen en ga de leer van Jezus Christus naleven' (Brigham Young, in *Journal of Discourses*, deel 18, blz. 246–247).

Daarom, broeders en zusters, is toewijding geen berusting of gedachteloos inkrimpen, maar bewust uittijden, waardoor we oprechter kunnen zingen: 'Meer lust U te dienen'

Ouderling LeGrand R. Curtis (links), die tijdens de conferentie ontheven is als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, en ouderling Robert K. Dellenbach van het Eerste Quorum der Zeventig.

(lofzang 94). Zo is toewijding geen schouderophalend goedvinden, maar bewust de schouders eronder zetten om het juk beter te dragen.

Toewijding is 'standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen' en zich daarbij 'in Christus' woord verheugen' (2 Nephi 31:20). Jezus ging subliem voorwaarts. Hij deinsde niet terug, bijvoorbeeld door maar 60% van de verzoening te doen. Hij 'voleindigde [Zijn] voorbereidingen' voor de hele mensheid en bracht een universele opstanding te weeg – niet één waarin 40% van ons zou ontbreken (LV 19:18–19).

Een ieder van ons mag zich afvragen: 'Waarin deins ik terug of houd ik achter?' Enig zachtmoedig zelfonderzoek kan tot een paar stoutmoedige inzichten leiden! Wat we bijvoorbeeld al gewillig op het pad van het discipelschap hebben achtergelaten, kan ons veel leren. Het is het enige pad waar afval storten is toegestaan, ja, wordt aangemoedigd. In het begin is het achtergelaten afval voornamelijk de ernstigere zonden die we begaan. Later wordt het afval anders: er worden dingen weggegooid waardoor we onze tijd en talenten verkeerd of te weinig hebben gebruikt.

Soms wordt op ons pad naar een hogere mate van toewijding het vuilstorten ver-

snel door grimmige en ongevraagde problemen (zie Helaman 12:3). Als we hard zijn geworden, zijn er misschien verkeerde tijden nodig. Als we te content zijn, kan er een portie hemelse ontvreemding komen. Een bestraffing kan een diepgaand en relevant inzicht met zich meebrengen. Een nieuwe roeping wenkt ons weg van de comfortabele routine waarin de benodigde vaardigheid al is opgedaan. Iemand kan van een vanzelfsprekende luxe worden ontdaan zodat de kwaadaardige vlek van het materialisme ook kan worden verwijderd. Iemand kan verzengende vernedering ondergaan zodat hoogmoed kan wegsmelten. Wat we ook mankeren, op de een of andere manier zal het aandacht krijgen.

John Taylor heeft gezegd dat de Heer misschien zelfs ons diepste binnenste zeer pijnlijk zal raken (John Taylor, *Journal of Discourses*, deel 14, blz. 359–360). Als ons hart al te zeer op de dingen van de wereld gezet is, moet het misschien worden gemangeld, of gebroken, of een grote verandering ondergaan.

Aldus is toewijding zowel een principe als een proces en hangt niet aan één moment, maar zij wordt vrijwillig gegeven, druppel voor druppel, totdat de beker van onze toewijding vol is en uiteindelijk overvloedig.

Lang daarvoor moeten we, zoals Jezus

heeft gezegd, 'in ons hart besluiten (...) dat we zullen doen wat Hij van ons vraagt (Bijbelvertaling van Joseph Smith, Lucas 14:28). President Young heeft ons geadviseerd om ons 'aan de hand van de Heer te onderwerpen (...) en zijn hand in alles te erkennen (...) dan zit je precies goed; totdat je dat punt bereikt, kun je niet helemaal goed zitten. Dat punt moeten we bereiken' (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 352).

Gods hand in alles erkennen houdt, in de woorden van de profeet Joseph Smith, in dat we erop vertrouwen dat Hij tevoren 'ruimschoots voorbereidingen getroffen heeft' om al zijn doeleinden te verwezenlijken, met inbegrip van die in ons leven (*Lezingen van de profeet Joseph Smith*, blz. 198). Soms geeft Hij iets duidelijk aan; soms lijkt Hij alleen maar toe te staan dat iets gebeurt. Daarom zullen we niet altijd de rol van Gods hand begrijpen, maar zijn hart en verstand genoeg begrijpen om onderworpen te zijn. Als we onthutst en gespannen zijn, krijgen we niet altijd direct uitleg, maar wel altijd hulp. Zo wordt onderwerpen belangrijker dan begrijpen op die momenten dat we moeten afdalen en weten dat Hij God is (zie Psalm 64:10).

En hoe meer we onze eigen wil laten 'opgaan', des te meer gaan onze beproevingen op in de vreugde in Christus, in plaats van alleen maar weggenomen te worden. (Alma 31:38)

Zeventig jaar geleden sprak Lord Moulton in scherpsinnige bewoordingen over 'gehoorzaamheid aan het onafdwingbare', over 'iemand's gehoorzaamheid aan iets wat zijn gehoorzaamheid niet aan afdwingen' (*The Right Honorable Lord Moulton, 'Law And Manners', The Atlantic Monthly*, juli 1924, blz. 1). Gods zegeningen, ook die welke met toewijding samenhangen, komen door onafgedwongen gehoorzaamheid aan de wetten waarop deze gegrond zijn (zie LV 130:20-21). Zo bepalen onze verlangens onze 'gehoorzaamheid aan het onafdwingbare'. God wil dat we toegewijder zijn en alles geven zodat Hij, wanneer we bij Hem thuiskomen, ons zonder voorbehoud alles zal geven wat Hij heeft (zie LV 84:38).

Tot slot, de onderwerping van onze wil is in feite het enige écht eigen wat we op Gods altaar kunnen leggen. Al die andere dingen die we 'geven' zijn in feite de dingen die Hij al aan ons heeft gegeven of geleend. Maar als u en ik ons onderwerpen door onze eigen wil op te laten gaan in die van God, dan pas geven we Hem echt iets! Dat is ons enige bezit wat we Hem te bieden hebben!

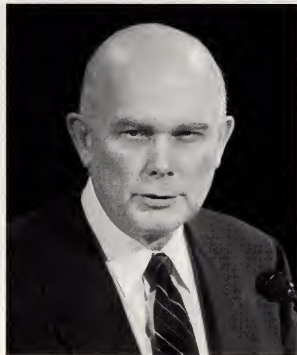
Daarmee is toewijding de enige onvoorwaardelijke overgave die tevens de complete overwinning is!

Mogen wij die overwinning intens verlangen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Krachtige ideeën

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Heiligen der laatste dagen moeten steeds nadruk leggen op die grote en krachtige eeuwige waarheden die ons in staat stellen in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren.'

Van de zomer was ik bij de begrafenis van een uitverkoren vrouw. Een van de sprekers noemde drie van haar goede eigenschappen: loyaliteit, gehoorzaamheid en geloof. Terwijl hij dieper inging op haar leven met betrekking tot die eigenschappen kwam bij mij de gedachte op dat het passend was om deze prachtige eigenschappen op een begrafenis te bespreken. Het leven is niet onbelangrijk, en het eind daarvan behoort niet met onbelangrijke zaken herdacht te worden. Een begrafenisdienst is de tijd om over krachtige ideeën te spreken - ideeën die zich qua belangrijkheid kunnen meten met het belang van het leven, ideeën die grote invloed hebben op hen die achterblijven.

Terwijl ik de geest van deze inspirerende begrafenis op mij liet werken, overdacht ik hoe ik dit beginsel op andere gebieden kon toepassen. Ouders behoren ook krachtige ideeën door te geven. Evenals huisonderwijzers, huisbezoeksters, en de leerkrachten van de kerk. De Heiland heeft gewaarschuwd dat we geoordeeld zullen worden naar 'elk ijdel woord, dat [wij] zullen spreken' (Matteüs 12:36). In een hedendaagse openbaring krijgen we het gebod 'lichtzinnig gepraat' en 'lichtzinnigheid' te vermijden (zie Leer en Verboden 88:121) en 'ijdele

gedachten' en 'buitensporig gelach' weg te doen (zie LV 88:69). Laat anderen de onbelangrijke zaken bespreken. Heiligen der laatste dagen moeten steeds nadruk leggen op die grote en krachtige eeuwige waarheden die ons in staat stellen in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren.

Ongeveer dertig jaar geleden verscheen er een boek over algemene ontwikkeling - wat alle beschaaftde mensen behoren te weten. De titel, *The Knowledge Most Worth Having* [Kenniss die de moeite waard is] (bezorgd door Wayne C. Booth [Chicago en Londen: The University of Chicago Press, 1967]) is een goed geheugensteuntje dat niet alle kennis van gelijke waarde is. De ene soort kennis is belangrijker dan de andere. Dat beginsel geldt ook voor wat we geestelijke kennis noemen.

Overdenk de kracht die uitgaat van het idee dat in ons welbekende 'Ik ben een kind van God' (lofzang 195) tot uiting komt, aan het begin van deze bijeenkomst op indrukwekkende wijze door het koor gezongen. Het geeft antwoord op een van de belangrijkste vragen over het leven: 'Wie ben ik?' Ik ben een kind van God, afkomstig van hemelse ouders. Die afkomst definieert ons eeuwig potentieel. Dat krachtige idee is een probaat middel tegen neerslachtigheid. Het kan ons de kracht schenken om rechtschapen keuzen te doen en het beste na te streven. Doordring een jong kind van het krachtige idee dat het een kind van God is en u heeft het kind het zelfrespect en de motivatie gegeven om de problemen van het leven aan te pakken.

Als we onze relatie tot God begrijpen, begrijpen we ook de relatie tot elkaar. Alle mensen op aarde zijn het nageslacht van God, geestbroers en -zusters. Wat een krachtig idee! Het is dan ook geen wonder dat Gods ingeborenen Zoon ons geboden heeft elkaar lief te hebben. Als we dat allemaal eens deden! Wat zou de wereld er anders uitzien als de broederlijke en zusterlijke liefde en onzelfzuchtige hulp alle verschillen in cultuur, huidskleur en geloof te boven gingen. Dat soort liefde zou niet alleen

meningsverschillen uitwissen, ook zou het ons richten op daden in plaats van op de dader.

De eeuwige waarheid dat onze hemelse Vader al zijn kinderen liefheeft is een enorm krachtig idee. Vooral wanneer ouders dat idee door hun liefde en opoffering zichtbaar maken voor hun kinderen. Liefde is de grootste macht van de wereld. Arthur Henry King heeft gezegd: 'Liefde is niet alleen een overweldigende emotie, niet alleen een intens gevoel. Zij is een drijvende kracht. Zij draagt ons door ons leven van vreugdevolle plicht' (Arthur Henry King, *The Abundance of the Heart* [Salt Lake City: Bookcraft, 1986], blz. 84).

We kunnen allemaal voorbeelden geven van de macht der liefde. Meer dan 25 jaar geleden heb ik wat herinneringen aan mijn vader opgeschreven, die stierf voordat ik acht was. Wat ik geschreven heb, illustreert de macht van de liefde in het leven van een jongen:

'De diepste herinnering die ik heb van mijn relatie tot mijn vader kan ik niet koppelen aan een gebeurtenis of woorden. Het is een gevoel. Gebaseerd op woorden en handelingen die ik lang geleden vergeten ben, houdt dit gevoel aan met alle helderheid van volmaakt geloof. Hij hield van mij en hij was trots op me. (...) Dat is de soort herinnering die een jongen kan koesteren, en ook een man.' (Dallin H. Oaks, 'Memoirs of My Father', 15 oktober 1967.)

Nog een krachtig idee dat we elkaar voor dienen te houden, is dat het sterfelijk leven een doel heeft en dat de dood niet het einde betekent, maar alleen een overgang naar de volgende fase van een onsterfelijk bestaan. President Brigham Young heeft gezegd: 'Ons bestaan hier heeft uitsluitend tot doel ons tot verhoging te brengen in de tegenwoordigheid van onze Vader en God' (*Discourses of Brigham Young*, blz. 37 [bezorgd door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book, 1978]). Het idee van eeuwige vooruitgang is een van de krachtigste ideeën in onze godsdienst. Het verschaft ons hoop als we falen en vleugels om boven onszelf uit te stijgen. Dit is zeker een van de grote plechtigheden van de eeuwigheid die immer in onze gedachten moeten zijn (zie LV 43:34).

Een ander idee dat de kracht heeft om ons boven ontmoediging uit te tillen is dat het werk van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 'het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39), een oneindig werk is. Niet alle problemen worden opgelost en niet alle noodzakelijke relaties worden in dit leven tot stand gebracht. Het verlossingswerk gaat verder aan gene zijde van de sluier, en we moeten niet al te bezorgd zijn dat niet alles in dit leven voltooid wordt.

Een krachtig idee dat onmiddellijk toepas-

baar is in ons leven is de realiteit dat we tot onze hemelse Vader kunnen bidden. Hij zal onze gebeden verhoren en ons de hulp geven die het beste voor ons is. De meeste mensen kennen dat lege gevoel als we niet bij de mensen zijn die van ons houden. Als we eraan denken dat we kunnen bidden, en dat we gehoord en geholpen worden, kunnen we dat lege gevoel altijd weerstaan. We kunnen altijd contact houden met een machtige vriend die van ons houdt en ons op zijn tijd en op zijn wijze helpt.

Er zijn duizenden gevallen die aantonen dat we kunnen bidden en antwoord kunnen krijgen. De mooiste zijn die waarbij kleine kinderen betrokken zijn. In de biografie van president Spencer W. Kimball lezen we:

'Steeds weer zag Spencer dat zijn ouders de Heer kenden in hun problemen. Toen Spencer vijf was en bezig was met zijn karweitjes, was de eenjarige Fannie, die rond het huis speelde, opeens verdwenen. Niemand wist waar ze was. De zestienjarige Claire zei: "Ma, als we bidden zal de Heer ons naar Fannie toeleiden." De moeder en de kinderen baden. Direct na het gebed liep Gordon naar de plek waar Fannie in een doos achter het kippenhok een dutje lag te doen. "We konden onze hemelse Vader niet vaak genoeg danken", zo zou zijn moeder Olive in haar dagboek schrijven.' (Edward L. Kimball en Andrew E. Kimball jr., *Spencer W. Kimball*, blz. 31 [Salt Lake City: Bookcraft, 1977].)

Elke volgeling van Jezus Christus weet dat de krachtigste ideeën van het christelijke geloof de opstanding en verzoening van Jezus Christus zijn. Daardoor kunnen wij vergeving ontvangen van onze zonden en weer leven. Die krachtige ideeën zijn uitgelegd in ontelbare toespraken vanaf deze en een

miljoen andere kansels. Ze zijn bekend, maar niet echt toegepast in het leven van de meesten van ons.

Ons voorbeeld is niet de huidige populaire held, niet ons verworven bezit of onze status, en niet de dure speeltjes en verstrooiing waardoor we ons gaan concentreren op tijdelijke zaken en de eeuwige vergeten. Ons voorbeeld – onze eerste prioriteit – is Jezus Christus. Wij moeten van Hem getuigen en elkaar leren hoe we zijn leringen en zijn voorbeeld in ons leven moeten toepassen.

Brigham Young heeft ons praktisch advies gegeven hoe we dat het beste kunnen doen. 'Het verschil tussen God en de duivel', zei hij, 'is dat God scheidt en formeert, terwijl vernietiging het enige doel van de duivel is' (*Discourses of Brigham Young*, blz. 69). In dat licht bezien hebben we een belangrijke voorbeeld van de realiteit van 'de tegenstelling in alle dingen' (2 Nephi 2:11).

Denk eraan dat onze Heiland, Jezus Christus, ons altijd zal opbouwen en nooit zal afbreken. We behoren de kracht van dat voorbeeld toe te passen op hoe wij onze tijd gebruiken, met inbegrip van onze ontspanning en verstrooiing. Denk eens aan de thema's van de boeken, tijdschriften, films, tv-programma's en muziek die populair zijn door onze klandizie. Is het amusement dat wij kiezen erop gericht de kinderen van God op te bouwen of af te breken? In mijn leven heb ik een sterke trend gezien om dat wat de kinderen van God opbouwt te vervangen door afbeeldingen en uitvoeringen die deprimerend, verlagend en vernietigend zijn.

Het krachtige idee in dit voorbeeld is dat wat de mens opbouwt het doel van de Meester dient, en dat wat afbreekt het doel van de tegenstander dient. Wij scharen ons

Het Eerste Presidium, vlnr: president Thomas S. Monson, eerste raadgever; president Gordon B. Hinckley, en president James E. Faust, tweede raadgever.

achter het ene of het andere doel door de steun die wij eraan geven. Dat zou ons moeten doordringen van onze verantwoordelijkheid en die zodanig na te komen dat het onze Verlosser, wiens lijden ons hoop verschaft en wiens voorbeeld ons richting geeft, welgevallig is.

We moeten de Heiland altijd op de eerste plaats zetten. Het eerste gebod dat Jehova aan de kinderen van Israël gaf, was: 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.' (Exodus 20:3). Dat lijkt een eenvoudige idee, maar velen vinden het moeilijk na te leven.

Het is verrassend makkelijk om dat wat onze eerste prioriteit behoort te zijn, ondergeschikt te maken aan andere prioriteiten. Vijftig jaar geleden is die tendens geïllustreerd door de christelijke filosoof C. S. Lewis met een voorbeeld dat in onze tijd verontrustend veel opgeld doet. In zijn boek *Brieven uit de hel* legt een seniorduivel uit hoe de christenen moeten worden aangepakt om het christendom en het werk van Jezus Christus te dwarsbomen. In een van die brieven wordt uitgelegd dat extreme toewijding aan wat dan ook de christenen kan weg leiden bij de Heer. Lewis geeft twee voorbeelden: extreem patriotisme of extreem pacifisme en legt uit hoe beide 'extreme toewijdingen' hun volgelingen kunnen aantasten.

'Laat hem eerst het patriotisme of het pacifisme beschouwen als deel van zijn godsdienst. Laat hem daarna, onder invloed van de partijeest, tot de conclusie komen dat het 't belangrijkste deel van zijn godsdienst is. Leid hem daarna rustig en geleidelijk tot het stadium waarin de godsdienst louter deel gaat uitmaken van de gewichtigste zaak, en hoofdzakelijk omdat men met het

christendom zulke uitstekende argumenten kan aandragen ten gunste van de Britse oorlogvoering of het pacifisme. (...) Heb je eenmaal van een wereldse zaak een doel weten te maken, en van het geloof een middel tot dat doel, dan heb je hem zo goed als in je zak, en dan maakt het heel weinig uit welk werelds doel hij nastreeft' (C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, blz. 35).

We zien die tendens tegenwoordig maar al te vaak met doeleinden die op zich goed zijn, maar die de geest aantasten als ze prioriteit krijgen boven Hem die gebodt: 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.' Jezus Christus en zijn werk komen op de eerste plaats. Alles wat Hem, zijn koninkrijk of zijn kerk gebruikt als middel om een doel te bereiken dient de zaak van de tegenstander.

Twee andere krachtige ideeën werden verworven door een edele jonge vrouw die een afgrijselijke ervaring overleefde. Virginia Reed was een van de overlevenden van de groep Donner-Reed, een van de eerste groepen die per huifkar Californië intreken. Als deze karavaan de bestaande Oregon-route was gevolgd, die ten noordwesten van Fort Bridger (Wyoming) via Fort Hall (Idaho) naar het zuidwesten van Californië liep, dan zouden ze hun bestemming zonder problemen hebben bereikt. In plaats daarvan werden ze misleid door iemand die zei een snellere weg te weten. Lansford W. Hastings overreedde hen dat ze veel tijd zouden winnen door de zogenaamde kortere weg van Hastings te nemen. De groep Donner-Reed verliet het geëffende pad bij Fort Bridger en begaf zich langzaam in zuidwestelijke richting. Zij baande zich een weg door het ruige Wasatch-gebergte, en daarna zuidwaarts langs het grote Zoutmeer en

westwaarts over de drassige zoutvlakten in ondraaglijke hitte.

Het vele oponthoud en de verspilde energie op deze ongebaande route kostte de groep Donner-Reed een extra maand voordat zij het Sierra Nevada-gebergte bereikte. Toen zij zich de oostelijke hellingen ophaastten om de eerste sneeuw voor te blijven, kwamen zij vast te zitten in een winterse storm, slechts een dagreis verwijderd van de top en een afwaartse passage Californië in. De helft van de groep kwam daarbij om van hongers en koude.

Na maanden in de bergen te hebben vastgezeten en enorme verschrikkingen te hebben doortaan, bereikte de dertienjarige Virginia Reed Californië, vanwaar zij een brief schreef naar haar nichtje in het Midwesten van de Verenigde Staten. Na haar ervaringen te hebben beschreven en het vreselijke lijden van de groep, besloef ze met het volgende wijze advies: 'Neem nooit een sluiptweg en reis zo snel je kunt' (Brief van Virginia E. B. Reed aan haar nicht Mary Gillespie, 16 mei 1847, geciteerd in *West from Fort Bridger*, blz. 238 [Logan, Utah: Utah State University Press, 1994]).

Dat is een krachtig en juist advies, vooral voor tieners. Jonge mensen worden omringd door vele verleidelijke paden en vele mensen die zeggen het beter te weten, advies geven en sluiptwegen aangeven als vervanging van de gebaande wegen. 'Probeer deze omleiding eens' of 'Blijf nog even' zijn bekende voorstellen op de levensreis. Jonge vrienden, denk aan het advies van Virginia Reed: 'Neem nooit een sluiptweg en reis zo snel je kunt'.

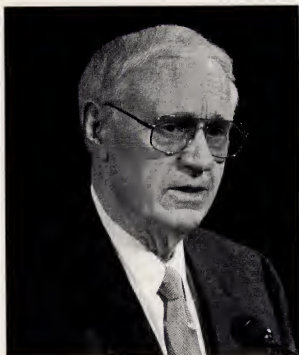
Ik eindig met een voorbeeld uit het leven van de apostel Paulus. Tijdens zijn bediening werd hij omringd door veel lichtzinnigheid, nietszeggende gedachten en onbelangrijke zaken. In Athene zag hij dat 'alle Atheners nu en de vreemdelingen, die zich daar ophielden, voor niets anders tijd over (hadden) dan om iets nieuws te zeggen of te horen' (Handelingen 17:21). Dat Paulus vastbesloten was zich te concentreren op krachtige ideeën wordt duidelijk uit een van zijn brieven aan de heiligen in Korinte. Hij was het woord Gods niet 'met schittering van woorden of wijsheid' komen brengen, zo hield hij hen voor. 'Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en die gekruisigd' (1 Korintiërs 2:1-2).

Laten wij de geboden van God onderhouden en het voorbeeld van zijn dienstknechten volgen. Laten wij ons in ons onderwijzen concentreren op de grote en krachtige ideeën die van eeuwig belang zijn bij de bevordering van rechtschapenheid, de opbouw van Gods kinderen op weg naar het eeuwige leven. Dat is mijn vurig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Getuigen

Ouderling Loren C. Dunn
van de Zeventig

'Iedereen die door de doop lid van de kerk wordt en door de gave van de Heilige Geest de bevestiging daarvan heeft ontvangen en gevoeld, is altijd, in alles en overal een getuige van God.'

Sinds de herstelling van het evangelie zijn er vanaf dit spreekgestoelte en op vele andere plaatsen misschien wel de mooiste en krachtigste getuigenissen van de goddelijke zending van de Heiland gegeven die ooit zijn neergeschreven.

In het werk van de Heer op aarde is de wet van de getuigen altijd van kracht geweest. Volgens deze wet zal 'op de verklaring van twee getuigen of van drie (...) iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1; zie ook Deuteronomium 17:6, 19:15; Matteüs 18:15-16; Johannes 8:12-29). Zo'n getuige bevestigt dat bepaalde gebeurtenissen plaats hebben gevonden en dat door God gegeven leerstellingen en beginselen waar zijn.

Het geven van een getuigenis is de eerste plicht van een getuige. Iemand die van de waarheden van het herstelde evangelie van Jezus Christus kan getuigen, spreekt over dingen waarvan hij of zij weet dat ze waar zijn. Bij de Heer en zijn ware getuigen berusten waarheden die het aardse bevestigingsvermogen te boven gaan. Paulus begreep dit toen hij zei: 'Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is. Hiervan spreken wij dan ook met woorden,

die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken' (1 Korintiërs 2:12-13).

Ik was nog jong toen ik in een conferentie van de ring Tooele Utah aandachtig naar de gastspreker luisterde. Het was LeGrand Richards en hij predikte het evangelie op zijn eigen hartelijke en geestelijke manier. Die positieve ervaring is me altijd bijgebleven. Ik weet niet meer wat hij gezegd heeft, maar wel hoe ik me toen voelde. Later begreep ik dat ik me zo voelde omdat ik naar een bijzondere getuige van Jezus Christus zat te luisteren. Ik wist dat hij het wist, en op de een of andere manier raakte ik die dag steviger in het evangelie geworteld.

Orson Pratt heeft gezegd: 'Iemand kan geen getuige zijn van iets wat hij alleen maar geloofd. God vereist van de mensheid, of van bepaalde mensen, dat zij als getuige voor Hem optreden - om tot anderen van zijn bestaan te getuigen.' (Orson Pratt, 28 september 1873, *Journal of Discourses*, Londen: Latter-day Saints Book Depot, 1854-1886, herdruk 1967.)

Velen hebben de grote wonderen van de Heiland op aarde gezien en zijn leringen gehoord, maar niet iedereen werd een getuige. Onder de ongelovigen arbeide Christus niet zelf. Slechts enkelen deed de Heer de ogen open zodat zij wisten wie Hij werkelijk was.

Het roepen van bijzondere getuigen van Christus begon met de roeping van de Twaalf door de Heiland.

De profeet Joseph Smith heeft over de opstanding van de Heer gezegd: 'God heeft Hem uit de doden opgewekt, en wij (de apostelen) zijn zijn getuigen (...) net als de Heilige Geest, die God aan allen geeft die Hem gehoorzamen' (Joseph Smith, *History of the Church*, deel 2:19).

Iedereen die door de doop lid van de kerk wordt en door de gave van de Heilige Geest de bevestiging daarvan heeft ontvangen en gevoeld, is altijd, in alles en overal een getuige van God (zie Mosiah 18:9). Door aan

het avondmaal deel te nemen, hernieuwt die persoon zijn of haar belofte om de naam van de Heiland op zich te nemen, zijn geboden te onderhouden en altijd aan Hem te denken. Iemand die zo door de Geest wordt gedreven, weet die dingen niet alleen zelf, maar de Heilige Geest brengt die kennis ook over naar het hart van anderen. Dat is de basis van het hele zendingswerk van de kerk. (...) want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen' (2 Nephi 33:1).

Het getuigenis van de Geest is nog indringender dan iets met eigen ogen zien. Als leden van de kerk worden we getuigen van de Heiland en de waarheid van dit werk, niet alleen in woord maar ook in het nakomen van onze verbonden, hoe we andere behandelen en hoe we van dag tot dag leven.

Het Eerste Presidium en de Twaalf zijn groepen als 'bijzondere getuigen van de naam van Christus in de hele wereld' (LV 107:23). Dat zijn mannen die op grond van hun door God gegeven roeping, hun ordening in het priesterschap en het vuur van de Heilige Geest sleutels tot de bediening op aarde dragen. De zeventiggen handelen op aanwijzing van het Eerste Presidium en de Twaalf en zijn bijzondere getuigen tot de andere volken en in de hele wereld. Samen vormen alle leden wat Paulus een 'grote wolk van getuigen' (Hebreeërs 12:1) noemde.

De profeet Joseph Smith heeft het werk van het koninkrijk in onze bedeling met deze gewijde woorden omschreven: 'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem [Jezus Christus] zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is' (LV 76:22-23).

De drie getuigen van het Boek van Mormon, Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris hebben gezegd: 'Voorts verklaren wij in volle ernst, dat een engel Gods uit de hemel nederdaalde, en de platen voor onze ogen neerlegde, zodat wij de platen zagen en beschouwden en ook de graveerselen erop; en wij weten, dat het door de genade van God de Vader en van onze Here Jezus Christus is, dat wij deze dingen konden zien en getuigen dat ze waar zijn' ('Het getuigenis der drie getuigen', in de inleiding tot het Boek van Mormon).

In deze Tabernakel heeft Wilford Woodruff gezegd: 'Joseph Smith was wat hij beweerde te zijn, een profeet van God, een ziener en openbaarder. Hij leefde lang genoeg om de sleutels van het koninkrijk aan de Twaalf over te dragen. (...) Wij

hebben voortgebouwd op het fundament dat hij heeft gelegd' (*Journal of Discourses*, deel 13, blz. 164).

David O. McKay, die zowel mensen gekend heeft met wie dit werk is begonnen als mensen die nu hier werkzaam zijn en door hem zijn geroepen, heeft gezegd: 'Ik heb een vast getuigenis dat de Vader en de Zoon aan de profeet Joseph Smith zijn verschenen, en door middel van hem het evangelie van Jezus Christus hebben gepropageerd. (...) Godschap, broederschap, dienstbetoon – deze leidende beginselen van het christelijke leven doortrekken al ons werk in de kerk.' (*Testimonies of the Divinity of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, verzameld door Joseph E. Cardon en Samuel O. Bennion, Press of Zion's Printing and Publishing Company, Independence, Jackson County, Mo. U.S.A., 1930, blz. 178.)

En dan onze hedendaagse profeet, Gordon B. Hinckley: 'Ik heb een getuigenis van het feit dat de Zoon van God leeft. Jezus Christus, mijn Heiland en Verlosser, de Jehova van het Oude Testament, de Messias van het Nieuwe Testament. (...) Dankzij zijn zoenoffer (...) zullen wij allemaal, als we tenminste volgens zijn waarheden leven, verhoogd worden en het eeuwige leven ingaan; wat dat inhoudt kunnen we nu nog niet eens bevatten. Hij is mijn Verlosser, mijn Heer, mijn Heiland, mijn Koning, mijn vriend' (Regionale conferentie, Vacaville/Santa Rosa, priesterschapsleidersvergadering, zaterdag 20 mei 1995).

Het getuigenis dat wordt gegeven door de mensen die vandaag aan dit spreekgestoelte staan, komt overeen met dat van degenen die, op aanwijzing van God, dit werk zijn begonnen.

Datzelfde getuigenis wordt door de leden en zendingen van deze kerk naar alle kinderen van onze hemelse Vader gebracht. Het is een uitnodiging om met de leer bekend te worden, de Geest te voelen, en genezen te worden door deel te hebben aan de volheid van het evangelie van Jezus Christus.

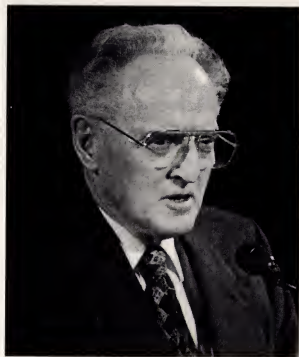
En bij dat getuigenis wil ik mijn getuigenis over de waarheid van dit werk voegen. Ik weet dat er een God in de hemel is die ons ziet en over ons waakt. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Hij leeft. Ik weet dat. Ik weet dat. Ik weet dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Ik weet dat Joseph Smith een waar profeet van God was. Ik weet dat Gordon B. Hinckley een profeet van God is en dat dit het evangelie van Jezus Christus is. Moge de Heer ons zegenen dat wij zullen luisteren naar de getuigenissen en zelf getuigenissen zullen geven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Boek van Mormon – een heilige oude kroniek

Ouderling Ted E. Brewerton

Emeritus lid van de Zeventig

'Zij die vragen of twijfels hebben over de kerk, kunnen zich met zekerheid vastgrijpen aan dit vaste anker.'

Sommige mensen stellen hun geloof in gelukssymbolen, zoals bijvoorbeeld een konijnepoetje, maar denk eraan: het heeft het konijn geen geluk gebracht. Ik wil niet lichtzinnig overkomen, maar ik ben van mening dat we onszelf ernstig moeten afvragen of ons geloof wel levensvatbaar is en we ons volledig verlaten op de diensten van Christus. Hebben wij de stellige overtuiging dat ons heil alleen door Hem komt en dat Hij deze lasten en smarten op zich zal nemen als wij onwrikbaar geloof in Hem stellen?

In de Schriften staat 'deze zijn het, welke van [God] getuigen' (Johannes 5:39) Het eeuwige leven is God en zijn heilige Zoon te kennen (zie Johannes 17:3). Iemand kan Hem leren kennen door het Boek van Mormon te onderzoeken. Op elke bladzijde wordt er van Hem getuigd. De veranderingen die in de editie van 1981 zijn opgenomen zijn gebaseerd op het manuscript.

Het Boek van Mormon is een heilig oud Amerikaans document, opgetekend door schrijvers die getuigen waren van gebeurtenissen die zich daar meer dan tweeduizend jaar geleden hebben afgespeeld. Het Boek van Mormon is een kroniek van gezinnen die door de Heer om concrete redenen naar

Amerika zijn geleid. Drie groepen verlieten het land van Jeruzalem, staken de oceaan over, de eerste groep verschillende eeuwen vóór de geboorte van onze Heiland, en kwamen aan in het beloofde land: Amerika. Zij waren afstammelingen van Efraïm, Manasse en Juda.

Oude Amerikaanse teksten, geschreven door Indianen, steunen deze oorsprong. De vertaler van het boek *Title of the Lords of Totonacapan*, waarvan de oorspronkelijke tekst in 1554 aan de hand van eeuwenoude legenden is opgetekend in de Quiche-taal van Guatemala, verklaart bijvoorbeeld:

'De Quiche zijn afstammelingen van de tien stammen van het koninkrijk Israël, waarvan de inwoners door Salmanésér in slavernij werden weggevoerd. Toen zij zich in de grenslanden van Assyrië bevonden, besloten ze te emigreren.

'Zij werden de drie naties van de Quiches en zij kwamen van waar de zoon opkomt, afstammelingen van Israël, van dezelfde taal en dezelfde gebruiken.

'Zij waren de zoons van Abraham en Jakob.

'En wij hebben dit document op de 28ste september 1554 ondertekend, waarin wij hebben opgeschreven wat onze voorouders ons door overlevering hebben verteld, die van het andere deel van de zee kwamen, uit Cíván-Tulán, dat grenst aan Babylonië.' (*Title of the Lords of Totonacapan*, vertaald door Dionisio José Chonay en Delia Goetz, Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press, 1953, blz. 167, 170, 194.)

Ouderling Mark E. Petersen, lid van de Raad der Twaalf Apostelen, heeft geschreven:

'Zoals de oude Israëlieten onder alle volken werden verstrooid, zo werden ook de afstammelingen van Laman en Lemuël (zonen van Lehi) over het uitgestrekte gebied van het Westelijke werelddeel verstrooid. Zij worden van noord- tot zuidpool aangetroffen. (*The Children of Promise*, Salt Lake City: Bookcraft, 1981, blz 31, cursivering toegevoegd)

Er kwamen vele migrerende groepen naar Amerika, maar geen van die groepen was

zo belangrijk als de drie die in het Boek van Mormon worden genoemd. Het bloed van de volken vloeit door de aderen van de Zwartvoet- en de Bloed-Indianen van Alberta (Canada); van de Navajo en Apachen van het zuidwesten van Amerika; van de Azteken uit Mexico, de Maya's uit Guatemala, en door de aderen van andere Indische groepen op het westelijk halfrond en de eilanden van Oceanië.

Deze geweldige oorspronkelijke bewoners herkennen de waarheid van het Boek van Mormon, die door hun eigen voorvaders voor hen is opgetekend. President Spencer W. Kimball heeft gezegd:

‘De bekeerde Lamaniëet is toegewijd. Maar weinigen vallen weg. Sommigen kunnen geen weerstand bieden aan wereldse invloeden, maar in het algemeen hebben de kinderen van Lehi in deze twintigste eeuw dezelfde genade en hetzelfde vermogen geërfd om te geloven wat hun voorvaders lang geleden geloofden. We lezen in Helaman 6:36: “En wij zien aldus, dat de Here Zijn Geest over de Lamaniëten begon uit te starten wegens hun meegandheid en toegelieftheid om in Zijn woorden te geloven.” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 178, cursivering toegevoegd.)

Elke gezagsdrager van welke kerk dan ook en elke agnosticus behoort zich te verheugen en God te prijzen omdat Hij hen en ons het kostbare Boek van Mormon heeft gegeven. *Waarom?* Omdat het een heilige tweede, onloochenbare getuige aan de wereld is dat God leeft en Jezus echt de Christus is, onze Verlosser.

De eerste getuige is de Bijbel, die getuigt van de Meester uit het Midden-Oosten. De Heer heeft in Johannes 10:16 gezegd dat Hij andere schapen had die zijn stem zouden horen. De Heer is na zijn opstanding naar Amerika gekomen en heeft daar gezegd: ‘En voorwaar zeg Ik u, dat gij het zijt, van wie Ik zeide: Andere schapen heb Ik, die niet van deze kooi zijn; die moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder’ (3 Nephi 15:21). Twee zulke getuigen kunnen niet geloofd worden zonder de ziel in gevaar te brengen.

De wezenlijke boodschappen of doelstellingen van het Boek van Mormon staan op het titelblad van het boek. ‘Om aan het overblijfsel van het huis van Israël te tonen welke grote dingen de Heer voor hun vaderen heeft gedaan (...) en tevens tot overtuiging van joden en andere volken dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle natieën openbaart.’ (Titelblad Boek van Mormon.)

De oude Amerikaanse literatuur bevat verwijzingen naar een blanke, gebarde god die uit de hemelen neerdaalde. Hij heeft

vele namen; één ervan is: Quetzalcoatl. De geschiedschrijvers uit de zestiende eeuw, van wie ik de teksten in mijn bezit heb, hebben pre-Spaanse overleveringen aangaande de blanke, gebarde God opgeschreven. De god die Amerika had bezocht lang voordat de Spaanse veroveraars daar aan land kwamen. De volgende alinea's zijn daar voorbeelden van.

Bernardo de Sahagun (geboren in 1499) heeft geschreven: ‘Quetzalcoatl werd als een God beschouwd en werd in vroeger tijden vereerd. Hij had lang haar en een baard. De mensen aanbaden alleen de Heer.’ (*Historia General de las Cosas de Nueva España* [Mexico: España, Mexico: Editorial Porrúa, S. A., 1985], blz 195, 598.)

Diego Duran (geboren in 1537) heeft geschreven: ‘Een geweldig man – eerbiedwaardig en religieus – gebarde, rijzig, lang haar, waardig voorkomen, heldendaden, wonderen – ik bevestig dat Hij een van de apostelen had kunnen zijn.’ (*Historia de las Indias de Nueva España*, 1867, eerste uitgave, 2 delen. [Mexico: Editorial Porrúa, S. A., 1967], deel 1, blz. 9.)

Bartolomé de las Casa (geboren in 1474) heeft geschreven dat Quetzalcoatl, de gevederde slang, blank was, een ronde baard had, lang was en van de zee in het oosten is gekomen, vanwaar hij zal terugkomen (zie *Los Indios de Mexico y Nueva España Antología*, Mexico: Editorial Porrúa, S. A., 1982, blz. 54, 218, 223).

De Tamanacos, Indiaanse stammen uit Venezuela, hebben dezelfde legende over de blanke, gebarde God.

‘Het gezicht van Amalivaca had de kleur van witte bollende wolken van de morgen, zijn haar was wit. Hij zei: “Ik ben Amalivaca, en Ik kom in de naam van mijn Vader Inauiqui.” (Aturo Hellmund Tello, *Leyendas Indígenas del Bajo Orinoco*, [citaat vertaald door Ted E. Brewerton], Buenos Aires, Argentina: Imprenta Lopez, Peru 666), blz 19–22.)

Het Boek van Mormon bevat een accuraat verslag van de komst van de Heer in het oude Amerika. Als we de oude wortels van het boek accepteren en geloven dat Joseph Smith oude kronieken in zijn bezit had die niet in de Engelse taal waren geschreven, kunnen we ons vervolgens afvragen hoe hij die vertaald heeft: door goddelijke openbaring.

Wat zou ons in eeuwige zin meer schade kunnen toebrengen dan te zeggen dat het Boek van Mormon heilige Schrift is als het dat niet is? Zij die vragen of twijfels hebben over de kerk, kunnen zich met zekerheid vastgrijpen aan dit vaste anker dat een onveranderlijk en tastbaar bewijs is dat de kerk waar is.

De profeet Nephi uit het Boek van Mormon heeft geschreven: ‘Want wij schrijven naastglijk om onze kinderen, en ook onze

broederen, er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden’ (2 Nephi 25:23).

Ouderling B. H. Roberts heeft in 1909 geschreven:

‘[De Heilige Geest] moet altijd het belangrijkste bewijsmiddel van de waarheid van het Boek van Mormon blijven. Alle andere bewijzen komen op de tweede plaats van deze eerste, de belangrijkste en onfeilbare. Geen bewijs, hoe inventief ook, geen argument hoe gevat ook, kan ooit de plaats innemen van de [Heilige Geest] (...).

Aanvullende bewijzen van de waarheid, zoals bijvoorbeeld natuurfenomenen, kunnen belangrijk zijn, en van doorslaggevend belang voor de verwezenlijking van Gods doeleinden. (*New Witness for God* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1909] blz VI–VII. Geciteerd in John W. Welch, ‘Study, Faith, and the Book of Mormon’, BYU Today, september 1988, blz 18–24.)

De zon komt heel stil op, en soms denken we dat de stem van de Heer ook zo stil is, maar zijn stem is hoorbaar als we maar bidden, mediteren en luisteren wanneer hij heldere gedachten in ons gemoed leeft.

Zo zeker als de zon opkomt, leeft God, alsook zijn almachtige Zoon. Zo zeker als de zon dagelijks opkomt, is De Kerk van Jezus van de Heiligen der Laatste Dagen van Hem.

Omdat de zon opkomt, zien we al het andere.

Omdat Jezus leeft, zien we door zijn eeuwige licht onveranderlijke waarheden en een verlicht pad dat ons de reden van ons bestaan toont, en wat de gevolgen zullen zijn van ons voorsterfelijik en sterfelijik leven.

De Bijbel is een getuige.

Het Boek van Mormon is een getuige.

Ik ben één van de getuigen dat Hij is herrezen en dat Hij komt. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zegeningen van het priesterschap

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'In deze donkere en gekweldde wereld geeft het priesterschap van God licht aan zijn kinderen.'

Een paar weken geleden nam ik in Santiago (Chili) deel aan trainingsbijeenkomsten voor de priesterschap. Op zaterdag discussieerden we over hoe belangrijk het is dat broeders na de doop het priesterschap krijgen. Zondagochtend vroeg werd ik wakker met een gedreven getuigenis van de kracht van het priesterschap in ons leven. Een paar uur voor zonsopgang dacht ik diep na over wat het priesterschap betekent voor mij, mijn gezin en de hele wereld.

Broeders en zusters, kunt u zich voorstellen hoe donker en leeg de sterfelijkheid zonder het priesterschap zou zijn? Als de macht van het priesterschap niet op aarde was, zou de tegenstander de vrije teugel krijgen. Er zou geen gave van de Heilige Geest zijn om ons te leiden en inzicht te geven; er zouden geen profeten in de naam des Heren spreken; er zouden geen tempels zijn om heilige, eeuwige verbonden in te sluiten; geen gezag om te zegenen of dopen, genezen of troosten. Zonder het priesterschap zou de hele aarde 'volslaggen worden verwoest' (Leer en Verbonden 2:1-3). Er zou geen licht zijn, geen hoop – alleen duisternis.

Wat een donkere wereld zou dit zijn zonder priesterschapszegeningen voor u en mij.

Onze liefdevolle Vader in de hemel heeft zijn zoons en dochters naar de aarde gestuurd om ervaring op te doen en beproefd te worden. Hij heeft de weg naar Hem terug geopend en heeft ons genoeg geestelijk licht gegeven om te kunnen zien. In deze donkere en gekweldde wereld geeft het priesterschap van God licht aan zijn kinderen. Door middel van het priesterschap kunnen we de gave van de Heilige Geest ontvangen, die ons naar waarheid, getuigenis en openbaring leidt. Deze gave is voor alle mannen, vrouwen en kinderen even toegankelijk. Door de zegeningen van het priesterschap kunnen we uitgerust worden met de wapenrusting Gods, zodat wij 'kunnen standhouden tegen de verleidingen van de duivel' (zie Efeziërs 6:11-18). Deze bescherming is er voor ons allemaal.

Dankzij het priesterschap zijn ook andere zegeningen beschikbaar voor alle zoons en dochters van God, waardoor we heilige verbonden kunnen sluiten en gewijde verordeningen ontvangen die ons in staat stellen over dat enge en smalle pad terug naar onze hemelse Vader te gaan (zie Matteüs 7:13-14).

Het priesterschap is de macht van God, aan de mens gegeven om in zijn naam te handelen. Het priesterschap van God is tijdloos. Het was 'in den beginne', en 'zal ook aan het einde der wereld zijn' (Mozes 6:7; zie ook *History of the Church*, deel 3, blz. 386). Vóór de schepping van deze wereld werd er onder leiding van de priesterschap de voorsterfelijke raad in de hemel gehouden. De vorming van het universum en de wereld waarop we zouden leven zou, niet door toeval, maar door de macht van het priesterschap tot stand worden gebracht. De natuurprocessen die ons in staat stellen op deze planeet te leven, de natuurlijke rijkdommen die ons in leven houden – alle zijn in werking gesteld en worden in stand gehouden door de macht van Gods prachtige priesterschap. De grote Schepper sprak, en de elementen gehoorzaamden. Hoewel de meeste aardbewoners deze priesterschapsmacht niet onderkennen, worden alle levende schepselen erdoor begunstigd.

Door de schepping van deze aarde hebben de zoons en dochters van God een plaats om te leven en te groeien – een plaats waar onze Vader ons de zegeningen van zijn wonderbaarlijke priesterschap kan geven. Het priesterschap werd eerst aan Adam gegeven, die de sleutels van generatie op generatie droeg. Adam heeft zeven generaties nageslacht het priesterschap verleend, te beginnen met zijn zoons Abel en Seth (zie LV 84:16; 107:40-53). Na Adams dood werd het priesterschap van vader op zoon doorgegeven, tot aan Melchizedek.

Oorspronkelijk heette dit priesterschap 'Het Heilige Priesterschap naar de Orde van de Zoon Gods'.

'Doch uit achtung of eerbied voor de naam van het Opperwezen, en om het te veelvuldig herhalen van Zijn naam te voorkomen, noemde de kerk in dagen van ouds dat priesterschap naar Melchizedek' (LV 107:3-4), omdat 'Melchizedek zulk een groot hogepriester was' (vs. 2).

Iemand die het priesterschap van Melchizedek ontving, was Abraham (zie LV 84:14). Later sloot de Heer met Abraham een verbond: 'In u – dat wil zeggen: in uw priesterschap – en in uw nakomelingen (...) zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, ja, met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, ja, van het eeuwige leven' (Abraham 2:11).

Het was door het priesterschap dat de Zoon van God, de Heiland, Jezus Christus, zijn kerk vestigde – zowel in de oude als in de nieuwe wereld. Op beide halfronden stelde Hij heilige verbonden en verordeningen in als middel om door 'de enge poort (...) die tot het [eeuwig] leven leidt' te gaan (Matteüs 7:13-14; 3 Nephi 14:13-14). In beide plaatsen ordende Hij twaalf bijzondere getuigen om de kerk te besturen en zijn woord naar de zoons en dochters van God te brengen.

Jezus Christus heeft verzoening gedaan voor de zonden van allen die zich bekeren en door de macht van het heilig priesterschap worden gedoopt. Door de verzoening heeft onze Heiland de ketens van de dood verbroken en 'is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden' (Hebreeë 5:9).

Na de dood van Jezus en zijn apostelen werd de aarde door duisternis omhuld. Dit waren de donkere middeleeuwen, een periode van grote afval waarin lange tijd de zegeningen en verordeningen van het priesterschap de mensen op aarde onthouden werden (zie Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, verzameld door Joseph Fielding Smith jr., 5 delen [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957-66], deel 2, blz. 45).

Maar, zoals geprofeteerd, is het heerlijke priesterschap van God, met al zijn zegeningen, in deze tijd op aarde hersteld. De her-

stelling van het priesterschap en zijn zegeningen begon in 1820, toen Joseph Smith, een jonge profeet, God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus zag en sprak in een heilig bos.

Later kwamen er hemelse boodschappers – Johannes de Doper; Petrus, Jakobus en Johannes; Mozes, Elias en Eli; en anderen – die Joseph Smith de macht, bevoegdheid en sleutels brachten die nodig zijn voor het heil en de verhoging van de mensheid. Als gevolg daarvan werd de kerk van Jezus Christus op aarde hersteld, met het Aäronisch en Melchizedeks priesterschap van vroeger. Zoals God Abraham had beloofd, kunnen nu alle mensen en gezinnen op aarde gezegend worden. Sta er even bij stil: het priesterschap is op aarde hersteld. Het is nu hier op aarde. President Gordon B. Hinckley is de hedendaagse profeet. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf zijn de hedendaagse profeten van de Heer Jezus Christus. Onder de leiding van deze profeten, zieners en openbaarders, die de sleutels in deze bedeling dragen, hebben de priesterschapsdragers in de kerk het legitieme recht om in de naam van God te handelen. Als zijn bevoegde vertegenwoordigers hebben ze de opdracht om anderen door de macht en het gezag van het priesterschap te zegenen, waardoor alle verbonden, verordeningen en zegeningen van het priesterschap nu toegankelijk zijn.

En de zegeningen van het priesterschap zijn voor iedereen toegankelijk. Ja, de Vader 'nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; (...) [allen] zijn gelijk voor God' (2 Nephi 26:33).

Wat zijn een paar zegeningen van het priesterschap? Laten we eens de ideale geestelijke levensloop van een kind volgen. Laten we kijken naar de vele mogelijkheden die hij of zij in het leven heeft om door het priesterschap gezegend te worden.

De pasgeboren baby wordt liefdevol op handen gedragen als de vader, grootvader, bisschop of andere priesterschapsdrager het kind een naam verleent en een plichtige zegen uitspreekt zoals de Geest die ingeft.

Al gauw gaat het kind naar het jeugdwerk en de zondagsschool en krijgt het lessen en instructies van getrouwe leerkrachten – mannen en vrouwen die krachtens het priesterschap groepen en aangesteld zijn om in de wegen des Heren te onderwijzen.

Als het kind acht jaar wordt, de leeftijd van verantwoordelijkheid, wordt hij of zij door een priesterschapsdrager in het water ondergedompeld. De jongen of het meisje wordt door een drager van het heilige Melchizedeks priesterschap bevestigd als lid van De Kerk van Jezus Christus van het

Heiligen der Laatste Dagen. Bij deze verordening ontvangt het kind de gave van de Heilige Geest die, als hij of zij naar die stille, zachte stem luistert, hem of haar zal helpen om op het enge, smalle pad naar het eeuwige leven te blijven.

Elke zondag ontvangt het opgroeiende kind, samen met de andere heiligen, van priesterschapsdragers het avondmaal, waarbij het brood het lichaam van Christus symboliseert, en het water zijn bloed dat voor onze zonden is vergoten. Bij het avondmaal denkt het kind aan het lijden van de Heiland, betuigt het dat hij of zij gewillig is de naam van de Heiland op zich te nemen, en belooft het Hem altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden. De Heer belooft dan dat 'zij altijd zijn Geest met zich mogen hebben' (LV 20:77).

Naarmate de jongeman of -vrouw ouder wordt, kan hij of zij geestelijke raad en leiding van de bisschop en andere jeugdleiders krijgen. De leiders van de Aäronische priesterschap en de jongevrouwen zijn mannen en vrouwen die krachtens het priesterschap zijn geroepen en aangesteld om de jongeren in de kerk te leiden en te inspireren.

Als er extra raad of troost nodig is, of bij ziekte, kan de jongeman of -vrouw een priesterschapszegen krijgen van de vader, huisonderwijzer, bisschop of andere priesterschapsdrager. Een patriarchale zegen – gegeven door een geordende patriarch – bevat door God geïnspireerde woorden aan zijn zoons en dochters die een gids en troost in het leven zijn, zelfs met eeuwige strekking. Is dat niet wonderbaarlijk?

Als hij het waardig is, ontvangt een jongeman het Aäronisch priesterschap – het voorbereidende priesterschap. Hij wordt geor-

dend tot diaken, dan leraar, en uiteindelijk tot priester. Later kan hij het Melchizedeks priesterschap ontvangen en tot ouderling worden geordend. De jongevrouw wordt lid van de jongevrouwenorganisatie en later van de zustershulpvereniging. Al deze dingen geven de jongeman of -vrouw de kans om te leren en te dienen – en een broeder- of zusterschap te ervaren die kostbaar is dan de meeste vriendschappen in de wereld.

De jongeman of -vrouw kan als voltijdzending worden aangesteld, werkzaam zijn onder leiding van een zendingspresident en een getuigenis van de Heer Jezus Christus geven aan allen die willen luisteren. Door te dienen en te offeren maken ze een verandering in hun hart door waardoor ze het verschil gaan zien tussen het *nemen* in de wereld en het *geven* in het koninkrijk van God. Dan, als het geven een vast patroon is geworden, zijn ze hun hele leven actief in de kerk en de samenleving – en worden ze tegelijkertijd gezegend omdat ze anderen dienen.

De grootste priesterschapszegeningen voor deze jongeman of -vrouw worden in de tempel gevonden. In die heilige plaats zijn ze wel in de wereld, maar niet *van* de wereld. In de tempel zien ze dat ze van koninklijke afkomst zijn – een zoon of dochter van God. Eeuwige vreugde, wat buiten de tempel zo ver weg schijnt, lijkt ineens haalbaar.

In de tempel wordt het heilsplan uitgelegd en worden heilige verbonden gesloten. Deze verbonden, samen met het dragen van het tempelonderkleed, sterken en beschermen de begiftigde persoon tegen de macht van de tegenstander. Na hun eigen begiftiging kan de jongeman of -vrouw de tempel

Leiden van het Quorum der Twaalf Apostelen voor aanvang van een conferentiebijeenkomst, vlnr: president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf, en de ouderlingen L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthlin.

bezoeken en plaatsvervangende verordeningen verrichten om de zegeningen van het priesterschap toegankelijk te maken voor hen die zijn gestorven zonder zelf deze zegeningen op aarde te kunnen krijgen.

In de hoogste tempelverordening – het eeuwig huwelijk – wordt bruid en bruidegom beloofd dat als ze getrouwd zijn, hun gezinsband in stand zal blijven en zij tot in eeuwigheid bij hun kinderen en bij de Heer kunnen zijn. Dat wordt eeuwig leven genoemd.

Deze rechtschappen man of vrouw die met zijn of haar eeuwig metgezel een gezin sticht, blijft de zegeningen van het priesterschap ontvangen. Hun hele leven luisteren zij naar openbaringen van God in de vorm van raad van hedendaagse profeten, zieners en openbaarders. De man wijdt de woning toe 'als heiligdom (...) waar de gezinsleden

God kunnen dienen, veiligheid voor de wereld kunnen vinden, geestelijk kunnen groeien en zich kunnen voorbereiden op eeuwige gezinsverhoudingen' ('Verlaat u op het woord van God', Gids 1 bij de individuele studie: Melchizedeks priesterschap, blz. 158).

De kinderen groeien op en de ouders leren hun het evangelie op de gezinsavond. Ze leren hun kinderen bidden: alleen en met het gezin. Ze bestuderen de Schriften, als gezin en apart, waaronder het Boek van Mormon en de andere Schriftuur van de herstelling – door de geslachten des tijds geschreven en bewaard door heilige profeten. Ze leren hun het heilsplan. Ze helpen elke zoon en dochter om zich klaar te maken voor dezelfde zegeningen en verordeningen van het priesterschap die zij zelf hebben ontvangen.

Elke keer dat een moeder gaat bevallen,

kan haar toegewijde man zacht z'n handen op haar hoofd leggen en krachtens het Melchizedeks priesterschap een zegen uitspreken. Later draagt hij teder zijn in het verbond geboren kind in de arm, en spreekt hij een geïnspireerde vaderlijke zegen uit.

En zo is de cirkel van priesterschapszegeningen met elke generatie weer rond – allemaal met het heilige doel van de Vader om 'de onsterfelijkheid en het eeuwig leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

Broeders en zusters, ik heb de wonderbaarlijke kracht van het priesterschap gezien om mannen, vrouwen en kinderen over de hele wereld te verheffen en te zegenen, te genezen en te troosten, te sterken en capabel te maken. Met alle oprechtheid wil ik dat de zegeningen van het priesterschap voor iedereen toegankelijk zijn.

Broeders, u die het priesterschap draagt, maak het groot. U die het priesterschap ontvangen heeft maar het heeft laten sluimen, activeer het. U die het nog nooit heeft gehad: streef er intensief naar. En mogen wij allen nog oprechter proberen om de zegeningen van het priesterschap te ontvangen en te delen, waardoor de machten des hemels nog vollediger in ons leven en dat van onze dierbaren werkzaam worden.

Sinds die vroege ochtenduren in Santiago heb ik veel en diep nagedacht over het priesterschap en wat het voor de hele wereld betekent. Graag wil ik mijn diepste gevoelens met u delen in een gedicht over de zegeningen van het priesterschap:

*Voor het priesterschap – een heilige gave –
Prijzen wij uw zegende naam,
hemelse Heer,
Want uw macht om te zegenen, leiden,
verheffen,
verzekert ons van uw nimmer aflatende liefde.*

*Hoe hopeloos, duister, wanhopig
Zou ons leven zonder uw priesterschap zijn,
Want Satan zou ons kunnen verstrikken
En ons voortdurend ellendig maken.*

*Uw Heilige Geest verlicht ons leven;
Van Satans pijlen zijn wij vrij.
Uw verbonden verhogen; onze hoop schittert:
Door het priesterschap keren we bij U terug.*

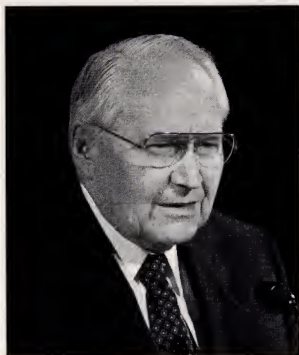
*Wij zingen hosanna, prijzen uw zegende
naam
Voor het priesterschap, hersteld in deze tijd.*

Ik beloof u dat de overvloedige zegeningen van het priesterschap door onze geouwerzaamheid, en dat alle magnifieke, eeuwige zegeningen die God voor mannen en vrouwen en gezinnen op aarde heeft, de onze kunnen zijn dankzij de macht van het priesterschap. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen'

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Zoals het belangrijk is ons geestelijk voor te bereiden, moeten we ons ook materieel voorbereiden.'

Nadat Lehi met zijn gezin de wildernis was ingereisd, had hij een prachtige droom. De symboliek uit die droom van de boom des levens verschaft ons veel kennis over het leven en de koers die wij behoren te volgen. In de Schriften staat:

'En ik zag een boom, waarvan de vrucht begeerlijk was om iemand gelukkig te maken.

'En ik kwam naderbij en nam van de vrucht en bemerkte, dat ze zeer zoet was, zoeter dan ik ooit had geproefd. Ja, en ik zag, dat de vrucht zó wit was, dat ze alle witheid, die ik ooit had gezien, overtrof.

'En terwijl ik van de vrucht nam, werd mijn ziel met zeer grote vreugde vervuld; daarom kwam het verlangen in mij op, dat mijn gezin er ook van zou nemen, want ik wist, dat ze boven alle andere vruchten te verkieszen was' (1 Nephi 8:10-12).

Lehi zag in zijn droom velen die voorwaarts kwamen om van die verrukkelijke vrucht te eten, die staat voor de liefde Gods. Er leidde een ijzeren roede, die staat voor het woord Gods, naar de boom. Maar er was ook een donkere mist, ofwel verleidingen, langs het pad, waardoor velen verdwaalden. In de Schriften staat er:

'En ik zag anderen, die zich naar voren drongen en het einde van de ijzeren roede vastgrepen; en zij drongen zich naar voren door de donkere mist heen, zich vasthoudende aan de ijzeren roede, totdat zij bij de boom kwamen en van de vrucht er van aten.

'En nadat zij van de vrucht van de boom hadden genomen, keken zij rondom zich, alsof zij beschaamd waren.

'En ik keek ook rondom mij en zag aan de andere oever van de rivier een groot en ruim gebouw; en het stond als het ware in de lucht, hoog boven de aarde.

'En het was vol mensen, zowel jonge als oude, zowel mannen als vrouwen; en zij waren buitengewoon fraai gekleed, en zij wezen met spottende gebaren naar hen, die de vruchten hadden bereikt en er van hadden genomen

'En nadat zij van de vrucht hadden geproefd, schaamden zij zich voor hen, die hen bespotten, en zij geraakten op verboden paden en gingen verloren.' (1 Nephi 8:24-28).

Het is dit deel van Lehi's droom waar ik dieper op wil ingaan. De huidige schimpen die ons bereiken uit het grote en ruime gebouw, willen ons verleiden om de zaken van de wereld na te jagen. We denken dat we een groter huis nodig hebben, met een garage voor drie auto's, en daarnaast nog een caravan. We willen merkkleding, een paar TV's en videorecorders, het nieuwste op computergebied en de nieuwste auto. We denken dat onze kinderen niet zonder kostbare activiteiten kunnen, zoals een sportkamp enzovoort. Vaak worden deze zaken betaald met geleend geld, zonder erbij na te denken wat de toekomst brengen zal. Het resultaat van al die ogenblikkelijke bevrediging zijn faillissementen aan de lopende band en gezinnen die alleen in beslag genomen lijken te worden door financiële problemen.

We leven in een tijd vol mogelijkheden en mogelijkheden. De technologie beïnvloedt elk facet van het dagelijks leven. De veranderingen volgen elkaar zo snel op dat het moeilijk kan zijn een evenwichtig leven te

leiden. Om nog enige stabiliteit in ons leven te hebben, is het van wezenlijk belang dat we plannen maken voor onze toekomst. Ik ben van mening dat het tijd wordt, en wellicht verdient dat enige haast, om de raad nog eens door te nemen die wij hebben ontvangen aangaande persoonlijke en gezinsparaatheid. We willen olie in onze lamp hebben om tot het einde te kunnen volharderen.

President Spencer W. Kimball heeft ons de raad gegeven:

'Toen ik de raad van de Heer aangaande het belang van paraatheid doornam, raakte ik onder de indruk van de duidelijkheid van de boodschap. De Heiland maakte duidelijk dat we onze lamp niet genoeg met olie kunnen vullen als we alleen het kwaad mijden. We moeten ons ook ijverig voorbereiden.'

Daarna zei hij:

'De Heer zal onze verlangens en goede bedoelingen niet omzetten in goede werken. Dat zullen we zelf moeten doen' (*Miracle of Forgiveness*, blz. 8).

Bijna dagelijks worden we geconfronteerd met schommelende inflatie, oorlogen, intermenselijke conflicten, nationale rampen, extreme weersomstandigheden, om zich heen grijpende onzedelijkheid, misdaad, geweld, aanvallen op het gezin en het individu, stress, technologische ontwikkelingen die werkloosheid tot gevolg hebben enzovoort. De noodzaak van voorbereiding is overduidelijk. De grote zegen van het voorbereid zijn, vrijwaart ons van angst. Dat garandeert de Heer ons in Leer en Verbonden 38:30:

'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.'

Zoals het belangrijk is ons geestelijk voor te bereiden, moeten we ons ook materieel voorbereiden. Stel u zelf eens deze vraag:

Welke voorbereidingen moet ik treffen om in de behoeften van mijn gezin te voorzien?

Ons is al jaren voorgehouden dat we ons op minstens vier terreinen moeten voorbereiden op de toekomst.

Ten eerste, een goede opleiding. Leer een vak waarin u vast werk kunt vinden dat genoeg oplevert om uzelf en uw gezin te onderhouden. Door de snel veranderende wereld raken veel vaardigheden in onbruik. Daarom moeten we ons voortdurend bijscholen. We kunnen volkomen achterop raken als we de ontwikkelingen in ons beroep niet nauwlettend volgen. Een tandarts zal volgens mij niet veel patiënten houden als hij dezelfde instrumenten en technieken blijft gebruiken als tien jaar geleden. En wat denkt u van een zakenman die probeert te concurreren zonder het gebruik van een computer? Of een aannemer die zich niet op de hoogte stelt van de nieuwste materialen en methoden? Opleiding is tegenwoordig iets dat men moet blijven bijhouden. We zullen tijd moeten blijven inruimen om bij te leren.

Conferentiebezoekers die in de Tabernakel geen zitplaats konden krijgen, konden onder meer in het Joseph Smith Memorial Building het verloop van de conferentie op een groot beeldscherm volgen.

Ten tweede, leef naar uw inkomen en bewaar een appeltje voor de dorst. Maak er een gewoonte van een begroting op te stellen voor het geld waarmee de Heer u gezegend heeft. Net zo geregeld als u uw tiende betaald, moet u een bedrag wegzetten om datgene te kunnen aanschaffen waaraan uw gezin behoefte heeft. Betrek uw kinderen bij de planning. Ik ben ervan overtuigd dat de in menige achtertuin jaarlijks door kinderen gekweekte en geoggett, en aan de burens verkochte, mais, frambozen of tomaten op den duur een fikse bijdrage aan de zending of de studie kan leveren. Ga eens naar uw garage en kijk eens naar alle ongebruikte fietsen, speelgoedauto's, sportspullen, ski's, rolschaatsen enzovoort, en tel eens op hoeveel rente u zou hebben ontvangen als het uitgegeven bedrag was weggezet voor toekomstige behoeften. Let wel, ik heb het over ongebruikte artikelen. Sommige garages zijn zo afgeladen dat de auto er niet meer in kan.

Ten derde, vermijd grote schulden. Noodzakelijke schuld moet alleen worden aangegaan na zorgvuldig gebed en nadat goed advies is ingewonnen. We moeten leren ons bestedingsgedrag aan te passen aan ons inkomen. We hebben de wijze raad gekregen schuld te vermijden als de pest. President J. Reuben Clark heeft de leden van de kerk herhaaldelijk de raad gegeven tot handelen over te gaan.

'Leef niet boven uw stand. Los uw schuld af en ga geen schuld meer aan. Leg iets opzij

voor noodgevallen. Het zal altijd van pas komen. Wen uzelf aan om zuinig, vlijtig, spaarzaam en sober te zijn.' (Conference Report, oktober 1937, blz. 107).

President Clark's omschrijving van rente verdient ruimschoots onze aandacht:

Rente slaapt nooit, wordt nooit ziek en gaat nooit dood; (...) Als je eenmaal schuld hebt, is rente dag en nacht je metgezel; je kunt haar niet ontwijken of ontlopen; je kunt haar niet wegsturen; ze is ongevoelig voor smeekbeden, eisen of bevelen; en als je haar voor de voeten loopt of haar pad kruist of niet aan haar eisen voldoet, zal ze je verpletteren' (Conference Report, april 1938, blz. 103).

Zich in de schulden steken is zo verleidelijk. Het gaat zo gemakkelijk dat we juist heel voorzichtig moeten zijn. Bereken eens hoeveel de nettowinst zou zijn als uw hypothek geen looptijd had van dertig maar van tien of vijftien jaar. Bereken eens de geldswaarde van uw arbeid als u uw tijd en talenten zou gebruiken om uw huis te verfraaien.

Het is zo gemakkelijk om schuld uit de hand te laten lopen. Als u niet met credit cards kunt omgaan, is het beter dat u ze niet hebt. Een goed bestierd gezin betaalt geen rente – het ontvangt rente. De uitleg die ik in dat verband eens van een wijze baas kreeg was: 'Wie rente begrijpt, ontvangt het, wie dat niet doet, betaalt het.'

Ten vierde, leg een voorraad voedsel en goederen aan. Leg kleding weg en spaar een

bedragje, hoe klein ook. Doe dat op geregelde basis. Zolang als ik me kan herinneren, is ons geleerd op de toekomst voorbereid te zijn en een jaarvoorraad aan te leggen. Volgens mij hebben de jaren van overvloed ertoe geleid dat we deze raad naast ons neer hebben gelegd. Ik ben van mening dat we dat niet langer kunnen doen. Gezien de wereldgebeurtenissen moeten wij die raad in alle ernst overwegen.

Carrières zijn steeds vaker aan verandering onderhevig. De jongeren die nu de arbeidsmarkt betreden, zullen drie of vier belangrijke verschuivingen in hun carrière meemaken. De verandering van baan zal zelfs vaker voorkomen, wel tien tot twaalf keer in iemands loopbaan. Ik weet geen betere manier om die onzekerheid op te vangen dan in de tijden dat we een baan hebben voorbereidingen te treffen voor minder welvarende tijden, mochten die zich voordoen. Stel nu een plan op als u dat niet hebt; of pas uw huidige plannen aan. Let op koopjes die in uw voorraad passen. Er is geen reden voor paniekaankopen, maar we hebben wel een zorgvuldig plan nodig voor de aanschaf en roulering van uw voorraad. De onzekerheden in de wereld maken het noodzakelijk dat we gehoor geven aan deze raad en ons voorbereiden op de toekomst.

President Lee heeft naar aanleiding van Lehi's visioen het volgende gezegd:

'Als er iets is wat men in deze tumultueuze en frustrerende tijd nodig heeft, nu veel mensen wanhopig op zoek zijn naar de oplossingen voor de problemen waar het mensdom nu onder te lijden heeft, dan is het wel een "jizeren roede" langs het rechte pad naar het eeuwige leven, te midden van de vreemde en kronkelende wegen die uiteindelijk tot vernietiging leiden, en tot het vervel van alles wat "lieflijk, eervol of prijzenswaardig is"' (Ensign, juni, blz. 7).

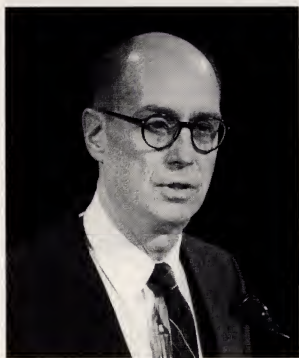
Jammer genoeg zijn er velen onder ons die lijken op de spotters in de droom van Lehi. Zij houden zich afzijdig en zijn geneigd de spot te drijven met de getrouwen die de algemene autoriteiten van de kerk aanvaarden als Gods bijzondere getuigen van het evangelie, door Hem gemachtigd om leiding te geven aan de aangelegenheden van de kerk. Mijn oprechte raad aan u is te denken aan de basisbeginselen die we vanaf het begin hebben onderricht – de beginselen van zuinigheid, vlijt en integriteit die het mensdom altijd al van nut zijn geweest. Vermijd het grote en ruime gebouw wat de hoogmoed van de wereld is, want dat zal vallen en groot zal zijn val zijn.

Moge God ons zegenen met de wijsheid om de raad op te volgen die we hebben ontvangen om ons en ons gezin geestelijk en materieel voor te bereiden. Dat is mijn nederig gebed in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

'Met geloof een leven beïnvloeden'

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'U kunt erop vertrouwen dat Hij van u een bekwame dienstknecht zal maken, zodat u samen met Hem het leven van de mensen kunt beroeren met het geloof dat Hij het eeuwige leven tot stand zal brengen.'

Ik ben dankbaar dat wij vanaf nu als de priesterschap van God bijeen zijn, gepre-sideerd door de profeet, die de sleutels van het heilige priesterschap in de hele wereld bezit. President Hinckley heeft in april jongstleden tijdens de zondagochtendbijeekomst tot ons gesproken. Tegen het einde van zijn toespraak zei hij het volgende:

'Tot slot, broeders en zusters, wil ik een gedachte bij u achterlaten waarvan ik hoop dat u die nooit zult vergeten.'

Dat was de inleiding, een waarmee hij hopelijk onze aandacht trok, waarna hij zei:

'Deze kerk hoort niet toe aan de president ervan. De Heer Jezus Christus staat aan het hoofd; ieder van ons heeft zijn naam op zich genomen. Bij deze zaak zijn we allemaal samen betrokken. Wij mogen onze Hemelse Vader bijstaan in zijn werk en zijn heerlijkheid "(...) om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen" (Mozes 1:39). U verantwoordelijkheid is op uw terrein even groot als de mijne op mijn terrein. Geen enkele kerkroeping is klein of onbelangrijk. Bij de uitoe-

ning van onze plicht beïnvloeden wij allemaal het leven van anderen. Tot ieder van ons heeft de Heer met betrekking tot onze eigen taak gezegd: "Wees daarom getrouw; wees standvastig in het ambt, waartoe Ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën" (Leer en Verbonden 81:5/ (De Ster, juli 1995, blz. 64).

U hebt zich misschien afgevraagd hoe het zit met het denkbeeld dat uw roeping niet zo'n zware verantwoordelijkheid voor u met zich meebrengt als de zijne voor hem. Maar u kunt begrijpen waarom dat zo moet zijn. U en hij zijn allebei geroepen door dezelfde Heiland, van wie deze kerk is. U bent beiden betrokken bij hetzelfde werk, dat inhoudt de Heer te steunen in zijn werk om het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. In uw roeping beïnvloedt u ander-mans leven. Het leven dat u beïnvloedt met uw dienstbetoon zal evenveel waarde voor God hebben als enig ander leven. En daarom is de manier waarop u ander-mans leven beïnvloedt voor u net zo'n ernstige zaak als het voor elke willekeurige dienstknecht van God zou zijn.

Die ernst komt door het doel dat u gekregen hebt vanwege uw functie. Het is uw taak om mensen zo te raken dat zij de keuzen willen doen die hen naar het eeuwige leven leiden. En het eeuwige leven is de grootste van alle gaven van God. Jongemannen, sommigen van jullie voelen zich misschien niet prettig bij de gedachte dat wat voor jullie een eenvoudige taak of een alledaagse handeling lijkt, eeuwige gevolgen heeft.

Maar jullie hebben misschien wel meer gedaan dan je zelf weet. Volgende week kan je quorumpresident diakenen je wel vragen om een jongen te vragen of hij mee wil naar een van de zondagsdiensten – een jongen die nog nooit naar de kerk is geweest, noch iemand anders bij hem thuis. Misschien jok

je dan naar zijn huis, krijg je hem mee naar de kerk, en zie je hem vervolgens verhuizen. En misschien denk je dan dat je niet veel belangrijks gedaan hebt. Maar onlangs kwam er tijdens een ringconferentie de opa van zo'n jongen naar mij toe. Hij beschreef in detail hoe een diaken, meer dan tien jaar eerder, en bijna een heel werelddeel ver weg, precies dat voor zijn kleinzoon had gedaan. Met tranen in zijn ogen vroeg hij me of ik die diaken, die nu natuurlijk ouder was, wilde bedanken. Want die diaken was zich er niet van bewust geweest dat de Heiland door middel van een twaalfjarige dienstknecht, als gevolg van de opdracht van een dertienjarige quorumpresident, zijn hand naar zijn kleinzoon had uitgestrekt.

Sommigen van u, broeders, weten hoe die opa zich voelt. De moeder van zijn kleinzoon voedde hem alleen op, zonder enig contact met de kerk. De opa zelf had op alle mogelijke manieren geprobeerd om hun leven te beïnvloeden. Hij hield van hen. Hij voelde zich verantwoordelijk voor haar en voor zijn kleinzoon. En hij wist wat u weet: hij wist dat zij op een dag, wanneer ze alles zouden zien zoals het werkelijk was, met heel hun hart zouden wensen dat zij de keuzen gedaan hadden waarmee ze in aanmerking komen voor het eeuwige leven – keuzen die zonder geloof in Jezus Christus, voldoende om behouden te worden, niet worden gedaan en niet kunnen worden gedaan.

Zijn verdriet was als het verdriet dat de meesten van ons weleens hebben gehad vanwege iemand van wie wij houden en die wij niet lijken te bereiken. En dat verdriet zal u ertoe brengen na te denken en te bidden over deze vraag: 'Hoe kan ik met geloof een leven beïnvloeden?'

Begin met denken aan de Heiland en zijn discipelen. Al vroeg in zijn bediening wilden zij dat Hij hun leven met geloof zou beïnvloeden.

'En de apostelen zeiden tot de Here: Geef ons meer geloof.'

'De Here zeide: Indien gij een geloof hadt als een mosterdzaad, gij zoudt tot deze moerbeiboom zeggen: Word ontworteld en in de zee geplant, en hij zou u gehoorzamen' (Lucas 17:5-6).

Het zal u niet verbazen dat de Heer antwoordde met een gelijkijenis van een zaadje. Het eerste wat wij moeten weten over hoe geloof in Hem groter wordt, is die groei te zien als de groei van een boom. U herinnert zich waarschijnlijk hoe Alma dat ter illustratie gebruikte. Het zaad is het woord van God. Het moet geplant worden in het hart van de persoon die u dient en bij wie u het geloof wilt zien groeien. Hij beschrijft als volgt wat er moet gebeuren:

'Laten wij nu het woord bij een zaadkorrel vergelijken. Indien gij plaats inruimt in uw

hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongelooft uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te verruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen.

Nu, zult u dit uw geloof niet vermeederen? Ik zeg u, ja' (Alma 32:28-29).

Niet als grond voorbereid moet worden op een zaadje, moet ook het mensenhart voorbereid worden alvorens het woord van God er wortel in kan schieten. Voordat Alma de mensen zei het zaadje te planten, zei hij dat hun hart voorbereid was. Ze waren vervuld en uit hun kern geworpen.

Zowel Alma's liefde als hun levensomstandigheden, die hen nederig hadden gemaakt, hadden hen voorbereid. Toen waren ze klaar om het woord van God aan te horen. Als ze er vervolgens voor kozen om het in hun hart te planten, zou de groei in hun ziel zeker volgen, wat hun geloof zou vergroten.

Het is aan de hand van die voorbeelden niet moeilijk te zien wat u kunt doen om mensenlevens met geloof te beïnvloeden. Om te beginnen erkent u dat wat zij besluiten te doen en wat de Heiland heeft gedaan er meer toe doet dan wat u doet. Maar u kunt enkele dingen doen om het waarschijnlijk te maken dat ze de keuzen zullen doen die hen naar het eeuwige leven zullen leiden.

Allereerst weet u dat ze meer moeten doen om het zaad te planten dan alleen het woord van God aan te horen. Ze moeten het beproeven door de geboden na te leven. De Heer heeft het als volgt gezegd:

'Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:16-17).

Het is niet genoeg als ze alleen maar het woord van God aanhoren. Ze moeten besluiten om de geboden te onderhouden omdat ze op zijn minst een ontluikend verlangen hebben om de wil van onze hemelse Vader te weten te komen en zich eraan te onderwerpen. Het is onwaarschijnlijk dat ze dat gevoel van overgave krijgen als ze niet het gevoel hebben dat iemand van ze houdt en ze niet enige waarde zien in het nederig en zachtmoedig zijn.

U kunt ze helpen door een goed voorbeeld te zijn. Als u van ze houdt omdat u Gods liefde voor ze voelt, zullen ze dat aanvoelen. Als u zachtmoedig en nederig bent omdat u zich afhankelijk voelt van God, zullen ze dat ook aanvoelen.

En behalve een goed voorbeeld zijn, kunt u ze het woord van God leren op een manier waardoor ze eerder een verlangen zullen krijgen om zich te bekeren en te proberen ernaar te leven. Ze zullen misschien denken dat ze al genoeg prediking hebben gehoord. Maar ze moeten meer doen dan het woord van God horen; ze moeten het in hun hart planten door het te beproeven.

U kunt het waarschijnlijk maken dat dit gebeurt door er met ze over te praten op een manier die hen laat voelen hoeveel God van ze houdt en hoezeer ze God nodig hebben.

Aäron, een van de grote zendingen in het Boek van Mormon, wist hoe hij op die manier moest onderrichten. U herinnert zich waarschijnlijk wel hoe hij de oude koning, de vader van koning Lamoni, onderrichtte.

Het hart van de koning was al voorbereid door te zien dat de broer van Aäron Lamoni, de zoon van de oude koning, met liefde en nederigheid behandelde. Maar zelfs met die voorbereiding van het hart van de oude koning, onderrichtte Aäron het woord van God op een manier die Gods liefde voor ons beklemtoonde, en hoe hard wij hem nodig hebben. Luistert u naar de volgende beschrijving van hoe hij dat deed:

Toen Aäron zag, dat de koning zijn woorden wilde geloven, begon hij van de schepping van Adam af, en las de koning de Schriften voor – hoe God de mens naar zijn beeld had geschapen, en hem geboden had gegeven, en dat de mens door overtreding was gevallen.

'En Aäron legde hem de Schriften uit van de schepping van Adam af, en hield hem de val des mensen voor, en zijn zinnelijke staat en tevens het plan der verlossing, dat van de grondlegging der wereld af door Christus was bereid voor allen, die in Zijn naam wilden geloven' (Alma 22:12-13).

Het zal niet vaak gebeuren dat u de operationele resultaten krijgt die Aäron had. Toen hem op die manier het woord van God geleerd was, in de vorm van wat in de Schriften soms het plan van gelukzaligheid genoemd wordt, zei de oude koning dat hij alles zou geven wat hij had om het kwaad uit hem te verdrijven en het eeuwige leven te verkrijgen. Toen Aäron hem zei God te bidden om vergeving, boog de koning zich ter plekke neer. Hij deed de wil van God (zie vss. 15-18).

Als u het hart raakt van de mensen die u dient, zult u niet alles precies doen zoals Aäron. Maar sommige dingen wél. U zult ze het gevoel geven dat God van ze houdt, door de manier waarop u ze behandelt. U zult nederig zijn zodat ze eerder zullen besluiten zachtmoedig en nederig van hart te worden. U zult het woord van God leren, wanneer daartoe door de Geest gedreven, op een manier die getuigt van Gods liefde voor hen en van de noodzaak van de ver-

zoening van Jezus Christus. En u zult hun de geboden leren onderhouden. Daarom wordt zendingen geleerd om onderzoekers de toezegging te laten doen te zullen bidden, het Boek van Mormon te lezen, mee te gaan naar een avondmaalsdienst, of zich te laten dopen. U weet dat ze het zaad planten als ze de geboden onderhouden. En u weet dat het zal groeien, dat hun ziel zich zal verruimen, en dat hun geloof zal groeien wanneer dat gebeurt.

U weet niet alleen wat u moet doen, maar ook wanneer de Geest geneigd is u in te geven dat u het moet doen. De tijden waarop mensen het meest geneigd zijn om te besluiten het woord van God te beproeven, om zich te bekeren, zijn de tijden waarop zij op z'n minst iets van zijn liefde voor hen voelen en hun afhankelijkheid van Hem.

Een voorbeeld. Wijze bisschoppen hebben ondervonden dat een begrafenis zo'n gelegenheid kan zijn. Wanneer er een sterfgeval voorkomt in een gezin, steken de bisschop, quorumleden, huisonderwijzers en -bezoekers het gezin de helpende hand toe omdat zij van hen houden. De gezinsleden voelen zich over het algemeen nederig en hunkeren naar troost en gemeedschap. Bij velen wordt het hart voorbereid om het woord van God aan te horen.

De bisschop weet dat wanneer hij de begrafenisdienst plant. Hij zal ervoor zorgen dat er getuigd wordt van het heilsplan, de verzoening van Jezus Christus, de opstanding, en een heerlijke hereniging, want die onderwerpen geven troost en hoop. Maar dergelijk onderricht zal meer doen dan dat. Het woord van God zal worden gehoord door mensen van wie het hart verzacht is door liefde en verdriet, waardoor zij eerder geneigd zullen zijn om te besluiten er beter naar te leven. En door dat te doen, zal hun geloof groeien en vinden er veranderingen plaats die hen naar het eeuwige leven zullen leiden.

Die gelegenheden krijgen u niet alleen wanneer er sprake is van een grote tragedie of een overweldigende behoefte. Het leven heeft zo z'n momenten vol moeilijkheden die zelfs de meest tegen spiritualiteit geharde persoon ertoe zullen brengen om tegen zichzelf te zeggen: 'Is er niet nog meer dan dit?' Als u voortdurend een vriend bent geweest, of als u uw liefde hebt bewezen door dienstbetoon en zo het vertrouwen hebt gewonnen, kunnen ze eventueel met zo'n vraag bij u komen. En wanneer ze dat doen, kunt u zeggen, wetend dat hun hart is voorbereid: 'Ja, er is meer. En ik kan je vertellen waar het is en wat je kunt doen om het te vinden.'

Uw onderricht wordt makkelijker naarmate zij die u dient het woord van God beproeven. Een voorbeeld. Een diaken of ouderling kan besluiten het gebod te onder-

houden om de Schriften te onderzoeken. Bij het lezen kan hij teksten tegenkomen die vertellen over de eer die wij krijgen door het heilige priesterschap (LV 124:34). Door die gehoorzaamheid in het lezen van de Schriften kunnen ze eventueel de Heilige Geest horen fluisteren dat een dergelijke eer, zo'n heilige roeping, meer verdient dan het dragen van doordeweekse kleding bij het verrichten van priesterschapsverordeningen, of een attentere manier van zich uitdrukken – waar ze ook zijn. Omdat anderen de waardigheid van het priesterschap misschien niet op die manier respecteren, kan er geloof nodig zijn voor die gehoorzaamheid. Maar wanneer geloof wordt uitgeoefend, groeit het. En die groei van het geloof zal de desbetreffende persoon grotere macht geven om te luisteren en te gehoorzamen.

U zult geweldige momenten beleven in uw dienstbetoon aan anderen wanneer zij de bron van geloof ontdekken of wanneer dat geloof hen ertoe brengt de smart van bekering te doorstaan om zo de gemoedsrust van vergeving te ontvangen.

Maar zelfs mensen met geloof dat ontwekd is door gehoorzaamheid, en van wie de zonden zijn gewegwassen, zullen uw hulp nodig hebben om hun geloof te verseren en te versterken. En daar zijn redenen voor. Zegeningen waarvan men niet meer inziet dat ze van onze hemelse Vader komen, kunnen leiden tot hoogmoed. De gemoedsrust van vergeving kan tot overmoed leiden, waarbij men vergeet te bidden om standvastig te blijven. Er zijn er zelfs geweest die een zo'n groot geloof geoefend hebben dat ze grote geestelijke ervaringen hebben gehad, maar die zich later tot afvalligheid hebben laten verleiden of die het door de moeilijkheden van het leven opgegeven hebben. Al die mensen hebben uw hulp nodig om het geloof weer aan te kwaken, om te leren hoe ze al hun vertrouwen in God kunnen stellen.

Voor allen die u dient, in welke beproeving van het leven ze zich ook mogen bevinden, is de manier waarop u voor ze zorgt, ongeveer hetzelfde. U hebt ze lief. U moedigt ze aan, als zij besloten hebben nederig te zijn. U legt hun het woord van God uit op een zodanige wijze dat ze genoeg geloof oefenen om zich te bekeren en zien dat er meer is dat God ze wil laten doen. En dat zal ze stimuleren te volharden in geloof.

Uw taak om iemands leven te beroeren kan overweldigend lijken. De wetenschap dat de Heiland u geroepen heeft, zal u moed geven. U hebt dezelfde belofte als degenen die Hij in het begin van zijn aardse bediening heeft geroepen. Hij heeft allereerst nederige mannen geroepen, zonder geleerdheid, met minder opleiding en kennis van het evangelie dan de meesten van u die re-

centelijk geordend zijn. Maar luister naar wat Hij heeft gezegd, en weet dat het op u slaat:

‘Toen Hij nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, diens broeder, een net in zee werpen; want zij waren vissers. En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken. Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem.’ (Matteüs 4:18–20).

Hij zal u vissers van mensen maken, hoe slecht u zich daar nu ook tegen opgewassen voelt. Het gebeurt niet ten gevolge van een mysterieus proces. Het is een natuurlijk gevolg van uw keuze om Hem te volgen. Denk er alleen maar aan wat u moet doen om een visser van mensen te zijn, om iemands leven te beroeren met geloof in Hem. U moet de mensen liefhebben die u dient. U moet nederig zijn en hoop hebben. U moet de Heilige Geest bij zich hebben om te weten wanneer u moet spreken, wat u moet zeggen en hoe u moet getuigen.

Maar dat alles gebeurt op een natuurlijke wijze, op z'n tijd, en als gevolg van de verbonden die u sluit en waaraan u zich houdt. In het achtste hoofdstuk van Moroni, de verzen 25 en 26, vinden we een beschrijving van hoe dat in z'n werk gaat:

‘En de eerste vrucht der bekering is de doop; en de doop komt door geloof, ter vervulling der geboden; en de vervulling der geboden brengt vergeving van zonden;

‘En de vergeving van zonden brengt zachtmoedigheid en nederigheid des harten; en op zachtmoedigheid en nederigheid des harten volgt de komst van de Heilige Geest, welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult, welke liefde verblijft door ijverig te bidden, totdat het einde zal komen, wanneer alle heiligen bij God zullen wonen.’

U hebt die machtige verandering misschien nog niet in uzelf gezien. Maar ze komt, als u Hem maar blijft navolgen. U kunt erop vertrouwen dat Hij van u een bewakende dienstknecht zal maken, zodat u samen met Hem het leven van de mensen kunt beroeren met het geloof dat Hij het eeuwige leven tot stand zal brengen. En u zult voldoening in die dienst vinden die uw stoutste dromen te boven gaat.

Ik getuig tot u dat God de Vader leeft en dat Hij u liefheeft. Ik getuig dat Jezus de Christus is, dat Hij u geroepen heeft en dat Hij uw zonden heeft verzoend en de zonden van allen die u ooit zal dienen. Ik getuig tot u dat Gordon B. Hinckley de sleutels bezit die het ons mogelijk maakt de kinderen van onze Vader die verbonden en verordeningen aan te bieden die hen voor het eeuwige leven kan bewakemen. En ik bid met heel mijn hart dat wij het leven van de mensen kunnen beroeren met geloof dat zo groot is dat ze zich bekeren en die heilige verbonden sluiten en zich daaraan houden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Offeren in dienstbaarheid

Ouderling Harold G. Hillam
van het Presidium der Zeventig

'Ik bid dat alle jongemannen en alle echtparen die gezond van lijfen leden zijn, zich zullen voegen bij degenen die offers hebben gebracht om een voltijdzending te volbrengen.'

Vanavond zie ik veel jongemannen bij hun kloekmoedige vaders en trouwe priesterschapsleiders zitten. Die vaders en leiders zijn bereid om alles te doen wat nodig is, zelfs offers te brengen, opdat het met jullie, jongemannen, goed zal gaan.

Met betrekking tot de geest van offerande denk ik nu aan een gesprek dat ik een aantal jaren geleden had met mijn ringpresident in Idaho. We hadden het over het komende kamp van de AP-scouts. Ik legde uit dat iedereen zijn eigen slaapzak mee moest nemen, waarop de president antwoordde: 'Ik heb nog nooit in een slaapzak geslapen.' Ik antwoordde snel: 'President, dat kunt u niet menen. U hebt in al die jaren dat u in dit schitterende Idaho woont nog nooit in een slaapzak geslapen?'

'Echt niet,' zei hij, 'maar ik heb wel in veel slaapzakken wakker gelegen.' Hij voegde daaraan toe: 'en dat zal ik blijven doen, als ik daarmee die jongens kan redden.'

Het offer waarover ik graag met u wil spreken, is het offer dat met zendingenswerk gepaard gaat. Vanaf het begin heeft onze hemelse Vader rechtvaardige dienstknechten geroepen om in de wereld het evangelie te gaan verkondigen en te getuigen van de Heiland, Jezus Christus. Voor velen is het

volbrengen van een roeping gepaard gegaan met aanzienlijke offers.

Ik zal u vertellen over vier mannen die lang geleden een zending vervuld hebben. Dat waren Ammon, Aäron, Omner en Himni, zonen van koning Mosiah. (Zie Mosiah 28.) Hun bekering was zo krachtig dat zij wilden dat iedereen de boodschap van het evangelie te horen kreeg. We lezen uit het Boek van Mormon:

'Nu wilden zij gaarne, dat de zaligheid aan alle schepselen zou worden verkondigd, want zij konden niet gedogen, dat de ziel van enig mens verloren zou gaan; ja, zelfs de gedachte al, dat een enkele ziel eindelooze foltering zou moeten verduren, deed hen sidderen en beven' (Mosiah 28:3).

Ze smeekten hun vader dagenlang om zendingenswerk onder de Lamanieten te mogen doen. Vader Mosiah vreesde voor de veiligheid van zijn zonen in het land van hun vijanden.

'En koning Mosiah vroeg de Here of hij zijn zoons naar de Lamanieten zou laten gaan om het woord te prediken' (Mosiah 28:6).

Het eerste gedeelte van het antwoord van de Heer was misschien niet precies wat Mosiah wilde horen:

'En de Here zeide tot Mosiah: Laat hen gaan.' (Mosiah 28:7). Maar toen volgden er drie schitterende beloften: Ten eerste, '(...) want velen zullen in hun woorden geloven,' ten tweede, '(...) Ik zal uw zoons uit de handen der Lamanieten verlossen,' en ten derde, '(...) zij zullen het eeuwige leven hebben.'

Hij beloofde ze geen grote rijkdommen, maar hij beloofde ze de grootste van alle gaven Gods: het eeuwige leven! Kunt u zich een geweldiger belofte voor getrouwe zendingen voorstellen?

De vier zonen van Mosiah kozen geen gemakkelijke weg. Wat zij kozen was noch gemakkelijk, noch gewoon. Zij gaven het koningschap op: 'Mosiah [had] niemand aan wie hij het koninkrijk kon overdragen', - ze waren allemaal op zending. Ze hoefden niet per se op zending te gaan. Ze werden zelfs door andere leden van de kerk belachelijk gemaakt. Ammon vertelt hierover: 'Herinnert gij u, mijn broederen, dat wij tot onze broederen in het land Zarahemla hebben gezegd: Wij gaan naar het land Nephi om tot onze broederen, de Lamanieten, te prediken - en hoe zij ons uitlachten?' (Alma 26:23; cursivering toegevoegd.) Hun keuze om op zending te gaan, kwam niet uit gemakzucht voort. Ammon sprak over de moeilijkheden waarmee ze te maken kregen: '(...) wij zijn uitgeworpen en bespot, bespuwd en op de wang geslagen; en wij zijn gestenigd, gegrepen, met sterke koorden gebonden en in de gevangenis geworpen.' Maar toch zegt Ammon verder: 'en door de macht van de wijsheid Gods zijn wij wederom bevrijd.' (Zie Alma 26:29.)

Ze hadden het op hun zending niet gemakkelijk, maar duizenden mensen bekeerden zich.

Laten we nu eens kijken naar een ander stel zendingen van recenter datum, in de tijd van de herstelling. Er vond heel wat vervolging plaats door vijanden binnen en

buiten de kerk. In een tijd waarin het ernaar uitzag dat de profeet ze thuis nodig had, werden twee van de apostelen, Brigham Young en Heber C. Kimball, geroepen voor een zending in het buitenland. Hier volgt het historische verslag van ouderling Heber C. Kimball over de verdrietige omstandigheden bij zijn vertrek:

'Ik liep naar het bed en pakte de handen van mijn vrouw, die trilde van de korts, terwijl er twee zieke kinderen naast haar lagen. Ik omhelsde haar en mijn kinderen en nam afscheid van ze; kleine Heber Parley was het enige gezonde kind, en hij droeg met moeite een emmertje met water uit een bron aan de voet van een heuvelte naar boven om hun dorst te lessen. Met moeite klommen we in de wagen en reden ongeveer vijftig meter de heuvel af. Het leek wel of mijn binnenste smolt omdat ik mijn gezin in zulke omstandigheden, bijna in de armen van de dood, achterliet. Ik dacht dat ik het niet kon verdragen. "Stop," zei ik tegen de voerman. En tegen broeder Brigham zei ik: "Dit is nogal moeilijk, vindt u niet? Laten we gaan staan en ze toeroepen." We stonden op en terwijl we met onze hoed driemaal boven ons hoofd zwaaiden, riepen we: "Hoera! Hoera! Hoera voor Israëll!" Vilate [Kimball], die het hoorde, stapte uit haar bed en kwam naar de deur; ze had een glimlach op haar gezicht en zij riep ons samen met Mary Ann Young toe: "Vaarwel, God zegene jullie." Wij riepen dat ook en zeiden toen tegen de voerman dat hij verder kon gaan. Hierna voelde ik vreugde en dankbaarheid omdat ik mijn vrouw bij de deur had zien staan in plaats van dat ik haar liggend in bed achter had moeten laten, wetende dat ik ze twee jaar of langer niet weer zou zien.' Dat was een van de vier zendingen die door deze twee apostelen vervuld werden.

Nu wil ik u iets uit deze tijd vertellen, over een gesprek dat ik heb gehad met een knappe zoneleider van het zendingsgebied São Paulo Interlagos (Brazilië). Ik zei tegen die zending: 'Vertel me eens iets over je familie.' Hij vertelde toen het volgende. Hij werd geboren in een rijk gezin. Zijn vader had een verantwoordelijke functie bij een multi-national. Ze waren van Brazilië naar Venezuela verhuisd. Ze hadden zeven kinderen en ze waren allemaal lid van de kerk.

Toen de zending vijftien jaar was, werd zijn vader doodgeschoten door een voortvluchtige dief. Tijdens een gezinsraad werd besloten dat ze naar Brazilië terug zouden keren en hun spaargeld zouden gebruiken voor de aankoop van een bescheiden huis. Anderhalf jaar later vertelde de moeder haar kinderen dat er was vastgesteld dat ze kanker had. Het gezin gebruikte hun kostbare spaargeld om de medische kosten te

Ouderling Gene R. Cook van het Eerste Quorum der Zeventig spreekt met de ouderlingen Claudio R. M. Costa en Julio E. Dávila van het Tweede Quorum der Zeventig.

betalen – maar dat mocht niet baten. Zes maanden later stierf de moeder en de jonge kinderen waren aan zichzelf overgelaten.

Onze jonge zending Bugs (spreek uit: Boegs) was toen zestien. Hij ging werken. Eerst verkocht hij kleding en later computerbenodigdheden. Hij gebruikte zijn zuurverdiende geld om het jonge gezin te steunen. Hij zei: 'Wij waren altijd zo gezegend dat we genoeg te eten hadden. Ik werkte overdag en 's avonds hielp ik de kinderen met hun huiswerk. Ik mis vooral mijn kleine zusje. Ik heb haar leren lezen.'

Ouderling Bugs vervolgde: 'Toen nodigde de bisschop me uit voor een gesprek. Hij riep me voor een zending. Ik zei dat ik eerst met mijn medegezinsleden moest spreken. Tijdens onze gezinsraad herinnerden ze mij eraan dat onze vader ons altijd geleerd had dat we voorbereid moeten zijn op een voltijdzending in dienst van de Heer. Ik aanvaardde de roeping. Toen ik mijn brief van de profeet ontving, nam ik al mijn spaargeld op. Ik kocht een nieuw pak, een broek, witte overhemden en dassen en een nieuw paar schoenen. De rest van het geld gaf ik aan de bisschop (genoeg voor ongeveer vier maanden levensonderhoud voor ons gezin). Ik knuffelde mijn broertjes en zusjes en ging op zending.'

Ik keek naar die moedige jongeman en zei: 'Maar wie zorgt er voor jullie gezin terwijl jij weg bent?' 'O,' zei hij, 'mijn broer is zestien. Hij is nu net zo oud als ik was toen mijn moeder stierf. Nu zorgt hij voor het gezin.'

Kort geleden had ik ouderling Bugs aan de telefoon. Hij is nu sinds zes maanden terug van zijn zending. Toen ik vroeg hoe het met hem ging, antwoordde hij: 'Ik heb weer een goede baan en ik zorg voor het gezin, maar ik mis mijn zending zo. Dat was het geweldige wat ik ooit heb gedaan. Nu help ik mijn jongere broer bij de voorbereiding op zijn zending.'

Waarom hadden deze geweldige zendingen en ook anderen de bereidheid om het comfort van thuis, hun familie, degenen waarvan ze houden en hun geliefden op te offeren voor een zendingsoproep? Dat komt omdat zij een getuigenis van Jezus Christus hebben. En als zij Hem kennen is er geen bed te hard of te kort, geen klimaat te heet of te koud, geen voedsel of geen taal zo vreemd dat ze Hem niet willen dienen. Geen offer is te groot om de Meester te dienen die alles wat Hij had, offerde om voor zijn broeders en zusters de weg te bereiden voor de terugkeer naar hun hemelse Vader. En omdat ze trouw zijn aan hun roeping zullen duizenden tot in de eeuwigheid hun naam eerbiedigen.

Ik getuig dat er geen vorstelijke roeping is dan voltijds in dienst te zijn van onze Verlosser, om de kinderen van onze hemelse Vader bekend te maken met Hem die het eeuwige leven mogelijk gemaakt heeft. Ik bid dat alle jongemannen en alle echtparen die gezond van lijf en leden zijn, zich zullen voegen bij degenen die offers hebben gebracht om een voltijdzending te volbrengen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Ik zal heengaan'

Bisschop H. David Burton

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

'De belangrijkste "Ik zal" die wij kunnen toezeggen, is: ik zal de levende profeten volgen.'

Broeders, ik ben zeer vereerd maar veel mij tegelijkertijd heel nederig nu ik op dit historische podium mag zijn met andere algemene autoriteiten, en met name met vijftien profeten, zieners en openbarers achter mij. Ik houd van hen en heb grote eerbied voor ze. Ik getuig dat die machtige mannen van God, het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, voorbereid zijn, beproefd en geroepen om dit steeds voortschrijdende priesterschapswerk te presideren en te leiden.

In een winkelcentrum in Manila hangt op een opvallende plek een poster met ongeveer de volgende woorden: 'Uw I. Z. [ik zal] is belangrijker dan uw I. Q. [intelligentiequotiënt]'.

Wanneer ik over de betekenis van die korte zin nadenk, moet ik denken aan het refrein van een geweldig jeugdwerkliedje, gebaseerd op 1 Nephi 3:7: 'Ik zal heengaan en doen wat de Heer mij heeft geboden. Want weet dat Hij een weg bereidt; 'k zal doen wat Hij ons zegt' (*Children's Songbook*, blz. 121; Nederlandse vertaling nog uit te geven in *Kindertiedjes*). En ik neurie en fluit ineens het refrein van de populaire lofzang van de herstelling: 'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt, o Heer, (...) ik spreek dan wat Gij mij te spreken geeft; wat Gij wilt zal 'k wezen, o Heer' (lofzang 179).

Veel teveel mensen die met grote vermogens en een buitengewoon grote intelligentie zijn gezegd, hebben geen 'Ik zal'-houding met betrekking tot heengaan, doen, zeggen en zijn wat de Heer gebiedt.

Ik zal heengaan, ik zal doen, ik zal zeggen en ik zal zijn, geven alle blijk van vastberaden gehoorzaamheid. In ons derde geloofsartikel staat: 'Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.' Ongetwijfeld is de grootste daad van gehoorzaamheid in Getsemane verricht. U herinnert zich beslist de doorvoelde smeekbede van de Heiland: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!' (Lucas 22:42.)

Voor ons, die het priesterschap van God dragen, zijn er veel belangrijke 'Ik zals': 'Ik zal de eed en het verbond van het priesterschap trouw blijven; ik zal gehoor geven aan verzoeken van mijn quorumpresident; ik zal volkomen trouw blijven aan de verbonden die ik op heilige plekken gesloten heb; en ik zal mijn zending als drager van het Aäronisch priesterschap met uitnemendheid volbrengen en mij voorbereiden op verder dienstbetoon met het priesterschap. En de belangrijkste 'Ik zal' die wij kunnen toezeggen, is vanavond: *ik zal de levende profeten volgen.*

Brigham Young heeft gezegd: 'U kunt de roeping van een profeet van God niet vernietigen, maar wel de draad die u verbindt met de profeet van God, waarop u wegzinkt naar de hel' (geciteerd in Conference Report, mei 1963, blz. 81). Ouderling John A. Widtsoe heeft eens gezegd: 'De belangrijkste profeet in elke periode is de levende profeet. (...) De levende profeet volgen, degene die het verleden interpreteert, is de basis van wijsheid. De kracht van de kerk ligt in de leer van voortdurende openbaring van een levende profeet' (Evidences and Reconciliations, 3 delen, bew. G. Homer Durham [Salt Lake City: Bookcraft, 1960], blz. 352).

President Wilford Woodruff herinnerde zich een vergadering waarin de profeet Joseph Smith tegen Brigham Young had ge-

zegd: 'Broeder Brigham, ik wil dat u naar het spreekgestoelte gaat en ons uw mening geeft over de levende orakelen en het geschreven woord van God'. Brigham Young zou toen de Schriften een voor een voor zich neer hebben gelegd en vervolgens hebben gezegd dat de woorden van een levende profeet belangrijker waren dan de geschriften die voor hem lagen, omdat de woorden van levende orakelen ons in onze eigen tijd zeggen wat het woord van God is. President Woodruff vervolgde: 'Toen hij klaar was, zei broeder Joseph tegen de aanwezigen: "Broeder Brigham heeft u het woord van de Heer verteld, en de waarheid"' (Conference Report, 1897, blz. 22-23).

Hoe goed volgen wij de levende profeten? Herinnert u zich de raad die zij ons slechts een half jaar geleden tijdens de vorige algemene priesterschapsbijeenkomst gegeven hebben? Herinnert u zich bijvoorbeeld dat president Faust toen zei: 'Er is geen grotere verantwoordelijkheid dan die van echtgenoot en vader, een verantwoordelijkheid waarvan we niet worden ontheven. (...) "Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander" (Leer en Verbonden 42:22)' (President James E. Faust, *De Ster*, juli 1995, blz. 42).

Kunt u zich ook dit hartstochtelijke verzoek van president Monson herinneren: 'Broeders van de priesterschap, de wereld heeft uw hulp nodig. Er zijn voeten die gesteund, handen die vastgepakt, geesten die aemoedigheid, harten die geïnspireerd en zielen die gered moeten worden. (...) Aan u het voorrecht om geen toeschouwer maar, als drager van het priesterschap, speler te zijn op het toneel van dienstbetoon' (Thomas S. Monson, *De Ster*, juli 1995, blz. 44).

En jongemannen, ik hoop dat de geweldige raad van president Hinckley nog in jullie oren weerklinkt: 'Je [kunt] je niet in ongepast gedrag [...] uitleven zonder schade toe te brengen aan het mooie weefsel van je leven. Met onzedelijkheid, in welke vorm dan ook, wordt er een lelijke draad ingewoven. Oneerlijkheid, in welke vorm dan ook, maakt een vieze vlek. Smerige en godslasterlijke taal ontnemen de schoonheid aan het patroon' (Gordon B. Hinckley, *De Ster*, juli 1995, 51).

Jongemannen, dragers van het priesterschap van Aäron, ik wil jullie voorstellen ernstig na te denken over een 'Ik zal'. Het is: 'Ik zal' mij goed op de hoogte stellen van de edele profeet Nephi door de eerste twee boeken in het Boek van Mormon te bestuderen, erover na te denken en erover te bidden en vasten. Jonge vrienden, ik beloof dat je, als je Nephi echt leert kennen, zo onder de indruk zult raken van zijn vastberadenheid, moed en verlangen om te gehoorzamen en te 'doen wat de Heer (...) heeft geboden', dat je een sterk verlangen zult krijgen om die

eigenschappen zelf ook te verwerven. En als je dan door de tegenstander verleid zult worden, wat waarschijnlijk bijna dagelijks gebeurt, om af te wijken van de raad van de profeten, de wensen van je ouders, of dat 'wat de Heer (...) heeft geboden', dan kun je onmiddellijk denken aan de woorden van de moedige Nephi: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen. (...) (1 Nephi 3:7.) En als een van je vrienden of kennissen voorstelt om iets te doen dat niet in overeenstemming is met 'wat de Here heeft bevolen', kun je denken aan de moedige smeebede van Nephi aan zijn oudere broers: 'Laat ons (...) getrouw zijn in het nakomen van de geboden des Heren' (1 Nephi 3:16).

Ik ken een groep moedige jongemannen die het voorbeeld van Nephi volgden. Toen zij staatskampioen honkbal in hun leeftijdsgroep waren geworden, werd hun team, dat grotendeels uit Aäronisch-priesterschapsdragers bestond, uitgenodigd om hun slaat te vertegenwoordigen bij een toernooi in een verafgelegen plaats. Toen zij daar aankwamen, hoorden ze dat het de bedoeling was om enkele wedstrijden op zondag te spelen. Elke jongeman moest een moeilijke, persoonlijke beslissing nemen: zou hij het team steunen, waarin enkele teamgenoten speelden die geen lid waren; of zou hij doen 'wat de Here heeft bevolen' en de sabbat heiligen, ook als er wedstrijden op zondag gespeeld moesten worden? Als ze de sabbat zouden heiligen, kon dat tot gevolg hebben dat het team zijn kansen verspeelde op de toernooizege. Een voor een gingen ze naar de coaches toe en besloten, onafhankelijk van elkaar, om het voorbeeld van Nephi te volgen en te weigeren mee te doen aan wedstrijden op zondag. Uiteindelijk waren het puntenaantal van het team en de slechte weersomstandigheden er de oorzaak van dat het wedstrijd-schema toch anders verliep. Ik heb het leven van die jongemannen in de loop der jaren verder kunnen volgen. Ze zijn hun leven blijven vormen naar het schitterende voorbeeld van Nephi. Ze zijn op zending gegaan en zijn ook daarna blijven streven om te doen en te zeggen wat de Heer heeft geboden.

Enkele weken geleden was ik, en misschien velen van u ook, er via de tv getuige van dat een oud honkbalrecord werd gebroken. Een record waarvan eens werd aangenomen dat het niet te breken was. Er stroomden tranen over mijn wangen toen ik zag dat die geweldige sportman met zijn gezin op het veld stond en de erbewijzen van het publiek en zijn teamgenoten in ontvangst nam. Hoewel ik onder de indruk ben van zijn honkbalprestaties, ben ik veel meer onder de indruk van de eigenschappen die de prestatie in de hand hebben gewerkt. Hij heeft blijk gegeven van doorzettingsvermogen, doelbewustheid, opofferingsgezind-

heid, moed en vastberadenheid. Dat zijn dezelfde eigenschappen die wij nodig hebben om succes te hebben in heen gaan en doen 'wat de Heer heeft geboden'.

Ook aan de volwassen broeders wil ik een 'Ik zal' voorstellen dat herhaaldelijk door hedendaagse profeten is beklamd. Het is in de huidige wereld van essentieel belang, in een wereld waarin de invloed van de tegenstander groter wordt en waarin het fundament van onze samenleving, het gezin, afbrokkelt. Het is: 'Ik zal' mij vast voorstellen om van het leidinggeven aan mijn gezin mijn belangrijkste en heiligste taak te maken en 'ik zal' het opvoeden en besturen van mijn kinderen niet overlaten aan de maatschappij, de school of de kerk. In de Leer en Verbonden worden we eraan herinnerd dat vaders en moeders er door de Heer voor verantwoordelijk worden gehouden hun kinderen geloof bij te brengen, alsmede bekering, de doop, de Heilige Geest, en de noodzaak om te bidden en oprecht voor de Heer te wandelen (zie LV 68:25, 28).

Misschien hebt u weleens iemand horen zeggen: 'Ik heb het zo druk met mijn leven en mijn rol als kostwinner, dat ik weinig tijd over heb om aan mijn gezin te besteden. Maar ik doe wel moeite om ervoor te zorgen dat ze in mijn beperkte tijd kwalitatieve aandacht krijgen'. Broeders, er zitten ernstige denkfouten in die redenering. Om doeltreffend leiding te kunnen geven aan uw gezinsleden moet u zowel kwalitatieve als kwantitatieve aandacht aan ze kunnen geven.

Toen ik geroepen werd als bisschop, vroeg mijn zoon van vier aan me: 'Bent u nu de

man aan wie ze die enveloppen met geld geven?' Ik antwoordde: 'Ja, dat klopt', in het besef dat het begrip tiende hem nog niet duidelijk was. Brandon klapte in zijn handen en riep uit: 'Fijn, we worden rijk!' Later vernamen we dat hij dacht dat papa, die nu vast niet meer hoefde te werken, veel meer tijd voor hem zou hebben!

Als kwalitatieve aandacht aan uw gezin geven van u vergt dat u minder aandacht besteedt aan de leuke dingen in het leven of dat u activiteiten opzij zet waar uw gezinsleden niet aan deelnemen, zoals vissen, golfen, zeilen, reizen enzovoort, dan dient u dat onmiddellijk te doen. Broeders, het is dringend nodig om ons hernieuwd toe te wijden aan die belangrijke 'ik zal'. Mogen wij het nooit te druk hebben om het belangrijkste te doen: ons gezin in rechtschapenheid presenteren, en onvoorwaardelijk de raad van levende profeten volgen.

Broeders, ik bid dat wij vaak zullen denken aan, en misschien zullen neurien, dat eenvoudige, maar aanstekelijke jeugdwerkliedje: 'Ik zal heengaan en doen wat de Heer mij heeft geboden. Want weet dat Hij een weg bereidt; 'k zal doen wat Hij ons zegt'. Mogen wij ons daarop richten en onze 'Ik zals' in overeenstemming brengen met zijn wil. Ik getuig dat de Heer wil dat wij de levende profeten gehoorzamen. Ik getuig verder dat onze Heer en Heiland Jezus Christus leeft. Hij is onze Heiland en Verlosser. Hij heeft, vooropgesteld dat wij ons bekeren, verzoening gebracht voor onze zonden. Ik getuig dat dit waar is, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Zelfstandig handelen

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'De Heer kan opmerkelijke wonderen verrichten met iemand met middelmatige talenten, als hij maar nederig, ijverig en trouw is in het dienen van de Heer en als hij maar probeert vooruitgang te maken.'

Het is altijd een heilige taak om te spreken tot de gewedijde priesterschap van deze kerk. Vanavond wil ik mij op de eerste plaats richten tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap. Dat doe ik omdat ik inziet dat de toekomst van de kerk, ja zelfs van de wereld, afhangt van de manier waarop jullie, jongemannen, jullie priesterschap beschouwen en eren.

Kort geleden heb ik een aantal bijzondere jongemannen gevraagd wat ik over jullie generatie zou moeten weten. Een jongeman deed het woord en zei: 'Wij gaan tot de rand.' Sindsdien heb ik veel nagedacht over wat tot de rand gaan is. Het kan natuurlijk veel betekenis hebben. Ik denk dat mijn fijne jonge vriend doelde op gewaagd motorrijden, rotsen beklimmen en andere vormen van ontspanning waarbij, om de moeilijkheidsgraad of de spanning te verhogen, onnodige risico's genomen worden.

Een aantal jaren geleden heeft ouderling Marion D. Hanks ons verteld over een groep scouts die een grot gingen onderzoeken. Het smalle pad was gemarkeerd met witte stenen en onderweg waren er verlichte stukken. Na ongeveer een uur kwamen ze bij een enorm hoog gewelf. Daaronder bevond zich een gedeelte dat 'de bodemloze put'

genoemd werd, omdat de vloer van de grot was ingestort en daarbij een diep gapend gat was ontstaan. Op dat smalle pad kwam je gemakkelijk met elkaar in botsing. Al gauw werd een kleine jongen door een van de grotere jongens per ongeluk in een modderig gedeelte geduwd dat in het donker lag. Hij schreeuwde, doodsbang omdat hij in het donker de grond onder zijn voeten verloor. De gids hoorde zijn angstschreeuw en kwam vlug naar hem toe. De jongen schreeuwde nogmaals toen het licht van de gids onthulde dat hij zich precies op de rand van de afgrond bevond.¹

In dit verhaal werd de jongen gered. Dat gebeurt echter niet altijd. Jongemannen komen heel vaak in de verleiding om tot het uiterste te gaan, en soms zelfs nog verder. Als je je op een gevaarlijke plaats bevindt waar je nauwelijks houvast hebt, kun je heel gemakkelijk ernstig gewond raken of zelfs sterven. Het leven is te kostbaar om alleen vanwege de spanning te worden weggegooid, of, zoals Jakob in het Boek van Mormon zegt, aan het doel voorbij te zien.²

Jullie denken misschien dat jullie onverwoestbaar zijn en altijd in leven zullen blijven. Over een paar jaar zullen jullie merken dat het niet zo is. Tot de rand gaan kan ook betekenen dat je je gevaarlijk dicht bij de rand van de bodemloze put bevindt. Het is zelfs nog gevaarlijker om je leven te wagen door vanwege de kick te knoeien met drugs of andere stoffen die je geest vertroebelen.

Sommigen onder jullie zouden kunnen denken dat je, als je maar tot de rand gaat, ontdekt waar je kracht en je mogelijkheden liggen. Misschien denk je ook wel dat het een manier is om je identiteit of je mannelijkheid te ontdekken. Je identiteit kun je echter niet vinden door naar spanning te zoeken, zoals opzettelijk en onnodig je leven of je ziel blootstellen aan enig lichamelijke of zedelijke gevaar. Je kracht en je identiteit komen voort uit het eren van je priesterschap, het ontwikkelen van je talenten en het dienen van de Heer. Jullie zullen allemaal heel hard moeten werken om je eeuwig potentieel te verwezenlijken. Het

zal niet gemakkelijk zijn. Het vinden van je werkelijke identiteit zal veel meer van je mogelijkheden vragen dan het beklimmen van een gevaarlijke rots of het racen in een auto of op een motor. Het vraagt al je kracht, uithoudingsvermogen, intelligentie en moed.

De beste raad met betrekking tot het vermijden van risico's kreeg ik toen ik als pas getrouwd jongeman door president Harold B. Lee geroepen werd als raadgever in de bisschop. Hij zei: 'Van nu af aan moet je niet alleen het kwaad, maar ook de schijn van kwaad vermijden.' Hij heeft dat niet nader toegelicht. Dat werd aan mijn geweten overgelaten.

Dat brengt mij op een belangrijk punt dat ik vanavond bij de priesterschap van God wil aansnijden. Ieder van ons moet de verantwoordelijkheid op zich nemen voor de morele beslissingen die we in het leven nemen ten aanzien van de vraag hoe dicht we ons in de buurt van de afgrond wagen. Nephi zegt: 'En omdat zij van de val zijn verlost, zijn zij voor eeuwig vrij geworden, het onderscheid kennende tussen goed en kwaad, om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen.'³ Met je laten handelen betekent dat iemand anders bepaalt wat je moet doen.

Wij leven in een tijd waarin veel mensen de verantwoordelijkheid voor hun eigen handelen willen vermijden.

Toen ik pas advocaat was, werd ik door de rechters aangewezen om mensen te verdedigen die werden beschuldigd van het overtreeden van de wet. Eenmaal kreeg ik de opdracht om een jongeman te vertegenwoordigen. Toen wij voor de rechtbank verschenen, keek de eerbiedwaardige oude federale rechter op ons beiden neer en vroeg: 'Wie van jullie is de verdachte?' Uit deze ervaringen heb ik geleerd dat sommige mensen zichzelf hoe dan ook niet verantwoordelijk of schuldig achtten, zelfs niet als ze een wet overtreeden hadden. Ze hadden het gevoel dat ze niet schuldig waren. Zij hadden afstand gedaan van hun geweten. Ze hadden dan wel iets verkeerd gedaan, maar ze hadden het idee dat het de fout van hun ouders was omdat het ze niet goed geleerd was, of het was de fout van de maatschappij omdat ze nooit een kans hadden gekregen. Ze hadden zo vaak de een of andere reden of een excuus om de schuld van hun daden af te wentelen op iemand of iets anders. Dat deden ze liever dan de verantwoordelijkheid voor hun daden te aanvaarden. Zij handelden niet voor zichzelf, maar er werd met ze gehandeld.

Mickey Mantle, een Amerikaanse baseballster van jaren geleden, heeft kort geleden toegegeven dat hij jarenlang aan diverse middelen verslaafd is geweest. Toen er, in een poging om zijn leven te redden, een le-

vertransplantatie op hem werd toegepast, zei hij iets verbazingwekkends. Hij zei: 'Gebruik mij niet als voorbeeld.' Hij zei ook dat hij de rest van zijn leven zou proberen om een beter voorbeeld te zijn. Mickey Mantle heeft uiteindelijk de verantwoordelijkheid voor zijn fouten aanvaard. Jammer genoeg is hij kort daarna gestorven. In de Tweede Wereldoorlog werden velen van ons opgeleid tot officier. Er werd ons geleerd dat, als je levensbedreigende fouten maakten, het enige gepaste antwoord was: 'Daar heb ik geen verontschuldiging voor.'

Wij allemaal moeten soms moedig en links staan voor wat we zijn en wat we geloven. Toen president Joseph F. Smith jong was, overkwam hem het volgende:

Op een ochtend, toen hij met een aantal andere zendingen naar Salt Lake City terugkeerde, reed er een groep ruwe mormonenhaters op hun paard op ze af, schietend en vloekend.

De leider sprong van zijn paard en schreeuwde: 'Wij maken alle mormonen dood!' De andere zendingen waren de bossen in gevluht, maar Joseph F. bleef moedig staan. De man richtte zijn geweer op Joseph F. en vroeg: 'Bent u mormoon?'

Joseph F. bleef breeduit staan en zei: 'Ja-zekeer; helemaal; in al mijn vezels, door en door.'

De man was verbaasd door dit antwoord. Hij liet zijn geweer zakken, schudde de hand van Joseph F. en zei: 'Nou, u bent de aardigste man die ik ooit ontmoet heb! Ik ben blij dat ik iemand ontmoet die opkomt voor zijn overtuiging.' Hij sprong weer op zijn paard en ging er samen met zijn metgezellen vandoor.⁴

Julie, jongemannen hebben niet zozeer als Joseph F. Smith te maken met lichamelijke gevaar; julie worden geconfronteerd met het gevaar te worden bedrogen en misleid. In sommige opzichten is dat gevaar subtiele en moeilijker en vraagt het meer kracht en moed dan wanneer je met lichamelijke gevaar te maken hebt.

Bij de afgrond vandaan blijven is je eigen verantwoordelijkheid. Af en toe willen onze goedbedoelende jongemensen dat juist en onjuist gedrag tot in detail wordt aangegeven. Misschien is dat om zich meer op hun gemak te voelen als ze de rand naderen. Soms lijken ze zich meer druk te maken om wat het evangelie verbiedt dan om wat het oplevert. Een aantal jonge volwassenen bijvoorbeeld was verbaasd toen ze hoorden dat het niet goed was dat jonge alleenstaande broeders en zusters gezamenlijk deelnamen aan activiteiten waarbij ze 's avonds samen ergens bleven slapen. Ze zeiden: 'Waarom heeft de profeet ons dat niet verteld?' Het standpunt van de kerk is al vele jaren duidelijk. Het had niet nodig moeten zijn om deze jongemensen te vertel-

len dat ze de schijn van kwaad moesten vermijden. Ik raad jullie sterk aan: als je twijfels hebt over je gedrag, doe het dan niet. Profeten hebben de taak het woord van God te verkondigen – niet om elk detail van menselijk gedrag voor te schrijven. Onze keuzevrijheid eist van ons dat we goed van kwaad kunnen onderscheiden en het goede kiezen. Als wij niet alleen proberen het kwade, maar ook de schijn van kwaad te vermijden, zullen we zelfstandig handelen en zal er niet met ons gehandeld worden.

Dragers van het priesterschap van God zijn niet alleen aansprakelijk voor hun eigen daden, maar zorgen ook voor de zedelijke en lichamelijke veiligheid van hun eigen vrouw en kinderen en die in de kerk. Julie, jonge, alleenstaande mannen die het priesterschap dragen en uitgaan met de jonge vrouwen van de kerk, hebben de taak om alles te doen wat in jullie vermogen ligt om hun lichamelijke veiligheid en hun deugd te beschermen. Het priesterschap dat julie dragen, legt julie de grotere verantwoordelijkheid op om erop toe te zien dat de hoge zedelijke normen van de kerk altijd gehandhaafd blijven. De Heer weet dat julie zo verstandig zijn om je niet te wagen bij de afgrond van seksuele verlokkingen. Je zult een deel verliezen van wat heilig is als je over de rand gaat en de belangrijke macht tot voortplanting misbruikt. Ieder van ons is verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Hoe kunnen we hopen op een belangrijke taak in deze tijd of in de eeuwigheid als we ons niet kunnen beheersen?

Sommige mensen die spanning zoeken, schijnen te proberen hun innerlijke leegte op te vullen door het gebruik van uiterlijke zaken als alcohol, drugs, en ongeoorloofde seksuele betrekkingen. Om hun geweten te sussen, wachten sommigen erop dat de kerk 'moderner wordt', 'wakker wordt' of 'met zijn tijd meegaat'. Die innerlijke leegte kan alleen worden opgevuld door, zoals president David O. McKay gezegd heeft, 'onze band met God tot het middelpunt van ons wezen te maken.'

'Het is niet gemakkelijk om God tot het middelpunt van ons wezen te maken. Daarvoor moeten we besluiten om zijn geboden te onderhouden. Niet het stoffelijk bezit of de bevrediging van het lichaam, maar geestelijke verworvenheden moeten ons *belangrijkste doel* zijn.

'Alleen door volledige overgave van ons innerlijk leven kunnen we uitstijgen boven de zelfzuchtige, lage verleiding van de natuurlijke mens. (...) Zoals het lichaam sterft als de geest het verlaat, zo zal de geest sterven als we God uitsluiten. Ik kan me geen vrede voorstellen in een wereld waar God en religie uitgebannen zijn.'⁵

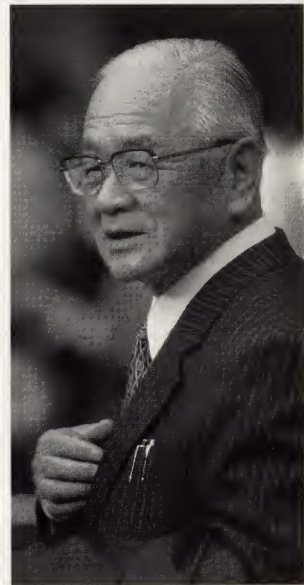
De Heer heeft voor ons allemaal belangrijk werk te doen. Je zou je kunnen afvragen

hoe dat kan. Je zou het gevoel kunnen hebben dat er aan jou of aan je vermogens niets bijzonders of voortreffelijks is. Je hebt misschien het gevoel, of misschien is je verteld, dat je dom bent. Velen van ons hebben dat gevoel of is dat verteld. Gideon had dat gevoel toen de Heer hem vroeg om Israël te redden uit de handen van de Midjanieten. Gideon zei: 'Zie, mijn geslacht is het geringste in Manasse en ik ben de jongste van mijn familie.'⁶ Hij had maar driehonderd man, maar met de hulp van de Heer heeft Gideon de legers van de Midjanieten verslagen.⁷

De Heer kan opmerkelijke wonderen verrichten met iemand met middelmatige talenten, als hij maar nederig, ijverig en trouw is in het dienen van de Heer en als hij maar probeert vooruitgang te maken. Dat komt omdat God de grootst mogelijk bron van macht is. Door de gave van de Heilige Geest kunnen we niet alleen alle dingen weten, maar zelfs 'de waarheid van alle dingen weten'.⁸

Velen van julie maken zich zorgen over de toekomst. Ik denk dat elke gewetensvolle jongeman dat doet. Maar julie beseffen niet welke mogelijkheden julie in het vooruitzicht hebben. Nadat ik me mijn hele leven met menselijke zaken heb bezig gehouden, ben ik ervan overtuigd dat julie toekomst boven verwachting zal zijn als julie het volgende in acht nemen:

1. Ga niet tot de rand.

2. Vermijd niet alleen het kwaad, maar ook de schijn van kwaad.

3. Volg de raad van Nephi op door zelf te handelen en niet met je te laten handelen.

4. Zoek eerst het koninkrijk van God en ontvang de grote belofte dat al het andere je zal worden toegevoegd.

5. Volg de raad van de kerkleiders op.

In deze hal en elders luisteren vanavond duizenden toekomstige leiders van de kerk die vóór de grondlegging van de wereld door de Heer geroepen en gekozen zijn, zoals dat door Abraham beschreven is:

'De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten;

'En God zag deze zielen, dat zij goed waren; en Hij stond te midden van hen en zeide: Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken, want Hij stond te midden van hen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren. En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen, voordat gij werdt geboren.⁹

Ik geloof dat de Heer bijzondere geesten heeft voortgebracht die al vóór de schepping van de wereld gekozen waren om in deze moeilijke tijd van de wereldsgeschiedenis sterk en moedig te zijn. Op jullie schouders, jongemannen, zal binnenkort de toekomst van het koninkrijk van God op aarde rusten. In jullie tijd zullen de moeilijkheden en de mogelijkheden groter zijn dan ooit tevoren.

Uit het diepst van mijn hart verzoek ik jullie, jongemannen, dringend om in jullie jeugd een rechtvaardig leven te leiden en getrouw te zijn aan jullie roeping in het priesterschap. Nu dragen jullie een voorbereidend priesterschap. Als jullie het waardig blijven, zullen jullie al gauw het hogere priesterschap ontvangen en daarmee zal op jullie schouders de grote verantwoordelijkheid rusten voor het heilige werk van God over de hele aarde.

Dat jullie daartegen opgewassen zullen zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Aangepast verhaal uit 'Questions for the Iconoclast', Improvement Era, juni 1957, blz. 444, 446-448, 450-451.
2. Jakob 4:14.
3. 2 Nephi 2:26.
4. 'Courageous Mormon Boy', *The Friend*, augustus 1995, blz. 43.
5. *Gospel Ideals* (Salt Lake City: The Improvement Era, 1953), blz. 295.
6. Richteren 6:15.
7. Zie Richteren 7.
8. Moroni 10:5.
9. Abraham 3:22-23.

Wie God eert, eert God ook

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Het heerlijkste gevoel dat we in ons sterfelijk leven kunnen hebben, is dat we beseffen dat God, onze hemelse Vader, ieder van ons kent en ons vrijgevoig toestaat zijn goddelijke macht om te redden te onderkennen, en er gebruik van te maken.'

Het is geen geringe onderneming om vanavond hier voor u te staan. Ik ben onder de indruk van uw geloof, ik heb ontzag voor wat u bereikt en ben geïnspireerd door de toewijding waarmee u uw plicht in de zaak van de Meester vervult.

Een goede persoonlijke vriend en collega in het werk van de Heer, ouderling Bruce R. McConkie, had een lofzang die hij graag hoorde zingen. Hij zei dat de woorden van deze lofzang hem aanspoorden zijn best te doen. Luister eens naar deze twee coupletten:

*Gij die Gods dienstknechten zijt, en zijn oproep hebt gehoord,
gezegend met koninklijk priesterschap,
aangesteld door zijn woord
om de natieën het evangelie te prediken,
dat nieuws zo blij,*

*en overal de boodschap bekend te maken van
waarheid, vrede en heil: (...)
De Trooster onderricht u; Hij zendt zijn grote
zegen tot u neer.
Uw Heiland zal bij u zijn voor altijd en
inmermeer.¹*

Wat een machtige belofte houden deze woorden in! Ze zijn van toepassing op jullie,

jongemannen die het Aäronisch priesterschap dragen, en op jullie vaders en andere broeders die het Melchizedeks priesterschap hebben ontvangen.

Het lijkt nog pas gisteren dat ik secretaris was van het diakenquorum in mijn wijk. We werden uit de Schriften onderricht door wijze, geduldige mannen, mannen die ons ook goed kenden. Deze mannen, die de tijd namen om te luisteren en te lachen, op te bouwen en te inspireren, maakten ons duidelijk dat wij, net zoals de Heer, konden toemenen in wijsheid en grootte, en in genade bij God en de mensen.² Ze waren een voorbeeld voor ons. Hun leven vormde een afspiegeling van hun getuigenis.

De jeugd is een tijd om te groeien. Tijdens die jaren van vorming staat onze geest open voor de waarheid, maar hij staat ook open voor dwaling. De verantwoordelijkheid om te kiezen berust bij iedere diaken, leraar en priester. Naarmate de jaren vorderen, worden de keuzen steeds ingewikkelder, en we kunnen er welens te worden verleid om te wankelen. Een persoonlijke norm voor goed gedrag hebben we niet alleen dagelijks nodig, maar dikwijls vele malen op een dag.

De raad die te vinden is in een van de lofzangen die regelmatig in onze vergaderingen wordt gezongen, biedt ons een geïnspireerde richtlijn:

Kies toch goed als u voor een keus gesteld wordt.

Tot het goede leidt de Heil'ge Geest; en zijn licht zal bestendig op u schijnen als uw hart naar het goede streeft.³

Een geest van vastbeslotenheid om te doen wat goed is kan een jongen al in zijn kinderjaren ontwikkelen. Op de begraafplaats waar ik zojuist een mooie begrafenis had bijgewoond, stond een kleine jongen in de buurt van het open graf. Zijn gezicht had een uitdrukking van onschuld, en uit zijn stralende ogen sprak de belofte van een prachtige toekomst. Ik zei tegen hem: 'Jij jongen, tot straks een geweldige zending zijn. Hoe oud ben je?'

Hij antwoordde: 'Tien'.

'Over negen jaar zullen we ernaar uitzien dat je op zending gaat', zei ik op mijn beurt.

Zijn antwoord kwam onmiddellijk en ze me iets over hem. Hij zei: 'Broeder Monson, u hoeft niet naar mij uit te zien, want ik zal wel naar u uitzien.' Jongemannen, sommige lessen in het leven leer je van je ouders, terwijl je andere op school of in de kerk leert. Er zijn echter ook van die ogenblikken waarop je weet dat het onze hemelse Vader is die je onderwijst, en dat jij zijn leerling bent. Laat me jullie vanavond over zo'n les vertellen. Hij werd me met succes gegeven om me voor altijd bij te blijven. De les heeft met zwemmen te maken, maar gaat veel verder dan die vaardigheid.

Ik leerde zwemmen in het snelstromende water van de Provo River in de prachtige Provo Canyon. De 'oude zwemkuil' was een diep gedeelte van de rivier, waarvan ik vermoed dat het was ontstaan doordat de werklieden die de spoorweg aanlegden en daarvoor rotsen in de canyon lieten springen, een groot rotsblok in de rivier hadden laten vallen. De zwemkuil was gevaarlijk, met zijn diepte van vijf meter, de sterke stroming die zich snel naar de grote rots bewoog en het zuigende effect van de draaikolken voorbij de rots. Het was geen plek voor een nieuweling of een onervaren zwemmer.

Op een warme zomermiddag, toen ik ongeveer twaalf of dertien was, nam ik een greep, opgeblazen binnenband van een tractor, legde die over mijn schouder en liep er blootsvoets mee langs de spoorlijn, de loop van de rivier stroomopwaarts volgend. Ik ging ongeveer anderhalve kilometer vóór de zwemkuil het water in, ging lekker in de binnenband zitten en genoot ervan, op mijn gemak de rivier af te drijven. De rivier boezemde me geen angst in, want ik kende de geheimen ervan.

Die dag hielden de Griekstalige inwoners van Utah een reünie in Vivian Park in Provo Canyon, zoals ieder jaar. Eten, spellen en dansen uit hun geboorteland waren aan de orde van de dag. Maar enkelen gingen bij de groep vandaan en probeerden in de rivier te zwemmen. Toen ze bij de zwemkuil kwamen, was die verlaten, want hij raakte al gehuld in de schaduwen van de middag.

Terwijl ik in mijn opgeblazen band op en neer dobberde, stond ik net op het punt om in het snelst stromende deel van de rivier te belanden, precies bovenaan de zwemkuil, toen ik opgewonden kreten hoorde: 'Red haar! Red haar!' Een jonge zwemster, gewend aan het rustige water van een overdekt zwembad, was vanaf de rots in de verdraaijke draaikolken gevallen. Geen van de mensen bij haar kon goed genoeg zwemmen om haar te redden. Plotseling verscheen ik op het toneel, dat een tragische afloop had

kunnen hebben. Ik zag het puntje van haar hoofd al voor de derde keer onder water verdwijnen, waar het in een watergraf zou verzinken. Ik stak mijn hand uit, greep haar bij haar haren en tilde haar over de rand van de band in mijn armen. Aan het uiteinde van de zwemkuil was het water rustiger. Ik peddelde daar in mijn band naar toe, met mijn kostbare vracht, op weg naar de familieleden en vrienden die daar op haar wachtten. Ze sloegen hun armen om het doorwoette meisje en kusten haar, uitroepend: 'God zij dank! God zij dank dat je veilig bent!' Toen omarmden en kusten ze mij ook. Ik voelde me opgelaten en ging snel terug naar mijn binnenband, om verder te drijven naar de brug bij Vivian Park. Het water was koud, maar ik had het niet koud, want een warm gevoel vulde me. Ik besefte dat ik had geholpen een leven te redden. Onze hemelse Vader hoorde de kreten: 'Red haar! Red haar!', en liet mij, een diaken, precies op het tijdstip dat ik nodig was, daar langs drijven. Die dag leerde ik dat het heerlijkste gevoel dat we in ons sterfelijk leven kunnen hebben, is dat we beseffen dat God, onze hemelse Vader, ieder van ons kent en ons vrijgevig toestaat zijn goddelijke macht om te redden te onderkennen, en er gebruik van te maken.

Bid altijd bij het uitvoeren van je priesterschaps taken en je zult er nooit voorstaan zoals Alice in Wonderland. Zoals Lewis Carroll ons vertelt, volgde Alice een pad door het woud in Wonderland, toen dat zich splitste. Besluiteloos bleef ze staan, en vroeg aan de Cheshire kat, die plotseling in een boom daar in de buurt was verschenen, welk pad ze moest nemen. 'Waar wil je naar toe?' vroeg de kat.

'Ik weet het niet', zei Alice.

'Dan maakt het ook niets uit, of wel?', zei de kat.

Wij die het priesterschap dragen, weten waar we naartoe willen. Onze bestemming is het celestiale koninkrijk van onze hemelse Vader. Wij hebben de heilige plicht om het duidelijk omschreven pad te volgen dat daarheen leidt.

Al gauw zullen jullie klaar zijn om op zending te gaan. Het is geweldig, dat je gewillig en voorbereid bent, te gaan werken waarheen de geest des Heren je zal sturen. Alleen dat al is een hedendaags wonder, als we kijken naar de tijd waarin we leven.

Zendingswerk is hard werken. Zendingswerk is veeleisend en vereist lange uren studie en voorbereiding, zodat de zending zelf in overeenstemming kan zijn met de goddelijke boodschap die hij verkondigt. Het is werk waar liefde voor nodig is, maar ook opoffering en toewijding aan je plicht.

De bezorgde moeder van een toekomstige zending vroeg me eens wat ik haar zoon zou aanraden te leren voordat zijn zen-

dingsoproep kwam. Ik ben er zeker van dat ze een diepzinnig antwoord verwachtte, met de gebruikelijke vereisten voor zendingswerk die we allemaal kennen. Maar ik zei: 'Leer uw zoon koken, maar vooral, leer hem met anderen omgaan. Hij zal gelukkiger en produktiever zijn als hij zich deze twee essentiële vaardigheden eigen maakt.'

Jongemannen, jullie bereiden je op je zending voor als je leert wat je plichten zijn als diaken, leraar en priester, en vervolgens die plichten met vastberadenheid en liefde volbrengt, wetend dat je een opdracht van de Heer vervult.

Soms leren wij in stilte. Een paar weken geleden bezocht ik een avondmaalsdienst in een verpleeghuis in Salt Lake City. De priesters aan de avondmaalstafel zaten daar rustig te wachten tot ze hun taak moesten uitvoeren, toen de openingslofzang werd aangekondigd. Een patiënt bijna voorin de grote zaal had moeite om zijn zangboek open te doen. Zonder wat te vragen, ging een van de jongemannen naast hem zitten, sloeg vriendelijk de bladzijden om tot hij de juiste lofzang had gevonden en legde de vinger van de invalide man bij het begin van het eerste couplet. Met een begripvolle glimlach keek ze elkaar aan, en de priester ging terug naar zijn plaats. Dat eenvoudige gebaar van liefde en behulpzaamheid maakte indruk op mij. Ik wenste hem geluk en zei: 'Je zult een goede zending worden.'

Sommige zendingen hebben de gave dat ze zich goed uit kunnen drukken, terwijl anderen een voortreffelijke kennis van het evangelie hebben. Sommigen echter zijn taalboeiers, die met de dag meer presteren en meer succes hebben. Vermijd de verleiding om op zending carrière te willen maken in leidinggevende functies. Het maakt weinig uit of je districtseleider, zoneleider of assistent van de president bent. Het belangrijkste is dat iedereen zijn best doet in het werk waartoe hij is geroepen. Nou, ik had als zendingspresident een aantal zendingen die zo goed waren in het opleiden van nieuwe zendingen, dat ik het me niet kon permitteren hun andere leidinggevende functies te geven.

Met een zending beginnen kan soms een overweldigende en angstige ervaring zijn. President Harold B. Lee sprak me op een dag over hen die zich ongeschikt voelden en zich zorgen maken als ze een roeping in de kerk krijgen. Hij gaf de raad: 'Denk eraan, wie de Heer roept, maakt de Heer ook geschikt.'

Toen ik president was het zendingsgebied Canada, waarvan het hoofdkantoor in Toronto stond, kwam er een zending naar ons zendingsgebied die sommige talenten van anderen niet had, maar hij stortte zich vol toewijding op zijn zendingsarbeid. Het werk was moeilijk voor hem, maar hij

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen begroeten de leden van het Eerste Presidium aan het begin van een conferentiebijeenkomst.

worstelde dapper om zich van zijn beste kant te laten zien.

Bij een zoneconferentie waarbij een algemeen autoriteit aanwezig was, hadden de zendingen het niet al te best gedaan in een quiz over de Schriften die de bezoeker had gehouden. De bezoeker zei, een beetje sarcastisch: 'Nou, ik geloof niet dat deze groep zelfs ook maar de namen kent van de belangrijkste zendingsbrochures en wie ze geschreven hebben.'

Nou, dat was de spreekwoordelijke knuppel in het hoenderok. Ik zei: 'Ik denk dat ze die wel kennen.'

'We zullen wel zien', zei hij, en liet toen de zendingen staan. Toen hij er één uitzicht om aan te tonen dat hij gelijk had, koos hij niet één van de schrander lijkende, ervaren, beschaafd uitzieende zendingen, maar juist mijn nieuwe zending, wie het veel moeite kostte om zulke dingen te leren. Mijn hart zonk me in de schoenen. Ik keek naar de smekende uitdrukking op het gezicht van de zending; ik wist dat hij verlamd was van angst. Wat heb ik gebeden – o, wat heb ik gebeden: 'Hemelse Vader, help hem!' En dat deed Hij. Na een lange stille vraag de

bezoeker: 'Wie heeft de brochure *Het plan van zaligheid* geschreven?'

Na wat wel een eeuwigheid leek, antwoordde de trillende zending: 'John Morgan.'

'Wie heeft *Is er een ware kerk?* geschreven?'

Opnieuw een lange stilte, en toen het antwoord: 'Mark E. Petersen.'

'En *De tiende des Heeren?*'

'Die is geschreven door James E. Talmage', luidde het antwoord.

En zo ging het met de hele lijst zendingsbrochures die we gebruikten. Uiteindelijk kwam de vraag: 'Is er nog een brochure?'

'Ja. Die heet *Na de doop, wat dan?*'

'Wie heeft die geschreven?'

Zonder aarzeling antwoordde de zending: 'De naam van de schrijver staat niet op de brochure, maar mijn zendingspresident vertelde me dat hij door ouderling Mark E. Petersen in opdracht van president David O. McKay is geschreven.'

Toen toonde de algemene autoriteit zijn grootsheid. Hij wendde zich tot mij en zei: 'President Monson, ik moet me tegenover u en uw zendingen verontschuldigen. Ze kennen *werkelijk* de belangrijkste pamfletten

en de schrijvers ervan.' Die dag raakte ik onder de indruk van hem, en we werden heel goede vrienden.

Maar hoe ging het verder met die zending? Hij vervulde een eervolle zending en ging terug naar zijn woonplaats in het westen. Later werd hij als bisschop van zijn wijk geroepen. Ieder jaar krijg ik een kerstkaart van hem, zijn vrouw en zijn kinderen. Altijd zet hij zijn naam erop, met daaronder: 'Van uw beste zending.'

Elk jaar, wanneer die kerstkaart komt, denk ik aan die ervaring. De les uit 1 Samuël in de Bijbel dringt dan in mijn gedachten door. U zult zich herinneren dat de profeet Samuël van de Heer de opdracht had gekregen naar Betlehem te gaan, naar Isai, met de openbaring dat er onder de zoons van Isai een koning zou zijn. Samuël deed wat de Heer hem had geboden. Ieder van de zoons van Isai werd aan Samuël voorgesteld – zeven van hen. Hoewel ze er goed uitzagen en geschikt leken, hoorde Samuël van de Heer dat geen van hen moest worden gekozen. 'Hierop zeide Samuël tot Isai: Zijn dit alle jongens? Deze antwoordde: De jongste ontbreekt nog; zie, hij weidt de schapen. Toen zeide Samuël tot Isai: Laat hem halen. (...) Daarop liet hij hem halen. (...) Toen zeide de Here: Sta op, zalf hem, want deze is het.'⁴

De les die wij hier uit kunnen leren, is te vinden in het zestiende hoofdstuk van 1 Samuël, vers zeven: 'De mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan.'⁵

Als priesterschapsdragers kunnen wij die hier bijeen zijn, in aanmerking komen voor de leidinggevende invloed van onze hemelse Vader wanneer wij elk onze eigen roeping vervullen. We zijn bezig met het werk van de Heer Jezus Christus. Wij hebben, zoals zij die in vroegere tijden leefden, gehoor gegeven aan zijn oproep. We werken in zijn opdracht. We zullen slagen met betrekking tot de plechtige oproep die Mormon deed om het woord van God onder zijn volk te verkondigen. Hij schreef: 'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnteweg geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben.'⁶

Laten we altijd deze waarheid in gedachten houden: 'Wie God eert, eert God ook'. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

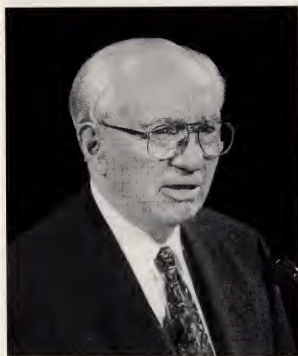
NOTEN

1. 'Ye Who Are Called to Labor', uit *Hymns, The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints*, tekst naar Mary Judd Page (1818–1907).
2. Zie Lucas 2:52.
3. 'Kies toch goed', lofzang 162.
4. 1 Samuël 16:11,12.
5. *Ibid.*, 16:7.
6. 3 Nephi 5:13.

Over zendingen, tempels en rentmeesterschap

President Gordon B. Hinckley

‘Wat geweldig is het, en wat schenkt het een enorme voldoening, te weten dat ieder van ons iets kan doen om dit werk van de Almachtige te versterken.’

Met uw geloof en gebeden, geloof ik dat ik iets zinvols kan zeggen. Vorige week zaterdagavond is in deze Tabernakel een grote conferentie van de zustershulpvereniging gehouden. Het was inspirerend om de gezichten van die grote menigte sterke, gelovige en bewkame vrouwen aan te kijken. En nu is het al even inspirerend om uw gezichten aan te kijken, broeders, en uw kracht, uw geloof, uw getrouwheid en uw toewijding te voelen.

Dit is een inspirerende bijeenkomst geweest. We hebben veel goede raad gehoord die ons leven tot zegen zal zijn wanneer we hem aanvaarden. Ik wil graag nog over twee of drie dingen tot u spreken.

Het eerste is reeds behandeld door president Monson en broeder Hillam. Ik onderschrijf graag wat zij hebben gezegd, en wil er nog enkele opmerkingen aan toevoegen.

Ik wil het ook over het zendingswerk hebben. Onlangs was ik in Londen (Engeland), en we hielden daar een vergadering met de zendingen die in dat gebied werkzaam waren. Vertegenwoordigers van de British Broadcasting Corporation filmde een deel van de dienst. Ze zijn bezig met een documentaire over ons zendingswerk in Groot-Brittannië.

Vóór die tijd had ik een interview gehad met iemand van de BBC Radio Worldwide Service. Hij had de zendingen gezien en hun jeugdige voorkomen opgemerkt. Hij vroeg me: ‘Hoe kunt u verwachten dat de mensen naar die onervaren jongeren luisteren?’

Ik antwoordde de journalist glimlachend: ‘Onervaren jongeren? Voor deze zendingen in onze tijd geldt hetzelfde als voor Timoteüs in Paulus’ tijd. Paulus schreef immers aan zijn jonge collega: “Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid” (1 Timoteüs 4:12).

‘Het opmerkelijke is, dat de mensen hen werkelijk ontvangen en naar hen luisteren. Ze zijn gezond. Ze zijn opgewekt, ze zijn levendig, ze zijn oprecht. Ze zien er netjes uit en ze trekken de mensen aan, en de mensen krijgen al snel vertrouwen in hen.’

Ik had eraan kunnen toevoegen: ‘Ze zijn een wonder’. Ze kloppen bij de mensen aan, maar velen zijn tegenwoordig niet thuis in een stad als Londen. Daarom benaderen ze de mensen op straat en raken daar met hen in gesprek.

Het is voor een gevoelige jongeman of jonge vrouw niet gemakkelijk om dat te doen. Maar gaandeweg krijgen ze geloof in deze woorden, die Paulus ook aan Timoteüs richtte: ‘Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here’ (2 Timoteüs 1:7-8).

Ze zien in dat angst niet van God komt, maar van de tegenstander van de waarheid. Op die manier ontwikkelen ze het vermogen om een gesprek met de mensen aan te knopen over hun werk en hun boodschap. Zij en hun collega’s zullen dit jaar, 1995, bijna 300.000 bekeerlingen tot de kerk brengen. Dat komt overeen met honderd nieuwe ringen van Zion en meer dan vijftiendertig nieuwe wijken.

‘Onervaren jongeren?’ Ja, ze hebben nog geen raffinement. Wat is dat een grote zegen!

Ze hebben niets misleidends. Ze praten niet bedrieglijk. Ze spreken direct vanuit hun hart, met persoonlijke overtuiging. Elk van hen is een dienaar van de levende God, een ambassadeur van de Heer Jezus Christus. Hun kracht ligt niet in hun kennis van de wereld. Hun kracht komt voort uit geloof, gebed en nederigheid. Zoals we weten is hun werk niet gemakkelijk. Het is nog nooit gemakkelijk geweest. Lang geleden zei Jeremia dat de Heer zijn volk zou nemen, één uit een stad en twee uit een geslacht, en hen naar Zion brengen en ze herders naar zijn hart geven (zie Jeremia 3:14-15). Als we kijken naar de individuele zending, is de oogst in de meeste gevallen niet groot, maar in totaal gezien wordt hij ontzaglijk. Het werk vereist moed, het vereist inspanning, het vereist toewijding, het vereist de nederigheid om op je knieën te gaan en de Heer om hulp en leiding te vragen.

Ik geef elke jongeman in de grote menigte die hier vanavond aanwezig is, een uitdaging. Bereid je er nu op voor om waardig te zijn de Heer als voltdijzending te dienen. Hij zei: ‘Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vreezen’ (Leer en Verbonden 38:30). Bereid je voor om twee jaar van je leven op te offeren aan dit heilig dienstbetoon. Dat zal dan gelijk zijn aan een tiende van de eerste twintig jaar van je leven. Denk aan al het goede dat je hebt – het leven zelf, gezondheid, kracht, voedsel om te eten en kleding om te dragen, ouders, broers en zusters en vrienden. Dat zijn allemaal gaven van de Heer. Natuurlijk is je tijd kostbaar, en misschien denk je dat je geen twee jaar kunt missen. Maar ik beloof je dat de tijd die je doorbrenkt als zending, als die jaren in toegewijd dienstbetoon worden doorgebracht, meer zullen opleveren dan iedere andere twee jaren van je leven. Je zult te weten komen wat toewijding en opoffering betekenen. Je zult een overredingskracht ontwikkelen die een zegen zal zijn voor de rest van je leven. Je bedeesdhed, je angst en je verlegenheid zullen geleidelijk verdwijnen wanneer je onverschrokken en met overtuiging voorwaarts gaat. Je zult samen met anderen leren werken, om een geest van samenwerking te ontwikkelen. Het verwoestende kwaad van zelfzucht zal worden vervangen door het vermogen om anderen te dienen. Je zult dichterbij de Heer komen dan je vermoedelijk zult doen onder welke andere omstandigheden dan ook. Je zult te weten komen dat je zonder zijn hulp werkelijk zwak en eenvoudig bent, maar dat je met zijn hulp wonderen tot stand kunt brengen.

Je zult de gewoonte ontwikkelen om ijverig te zijn. Je zult een talent ontwikkelen om doelen te stellen waar je naar toe werkt. Je zult leren werken met één doel voor ogen. Wat een geweldig fundament zal dat alles

voor je worden wanneer je later gaat studeren, en voor het werk dat je zult gaan doen! Die twee jaren zullen geen verloren tijd zijn. Het zullen vaardigheden zijn die je verwerft.

Je zult degenen die je onderwijst tot zegen zijn, en daarna nog hun nakomelingen. Je zult jezelf ermee tot zegen zijn. Je zult je familieleden, die je ondersteunen en voor je bidden, tot zegen zijn.

En, nog belangrijker dan dit alles – dat heerlijke gevoel van vrede zal in je hart komen, dat je de Heer getrouw en goed hebt gediend. Je dienstbetoon zal een uiting van dank aan je hemelse Vader worden.

Je zult je Verlosser leren kennen als je grootste vriend in tijd of eeuwigheid. Je zult gaan beseffen dat Hij, door het offer van zijn verzoening, de weg heeft vrijgemaakt naar het eeuwige leven en naar de verhoging, wat je mooiste dromen te boven gaat.

Als je getrouw een zending vervult, zul je een betere echtgenoot zijn, zul je een betere vader zijn, zul je een betere student zijn en je werk in het beroep dat je kiest beter kunnen doen. Liefde is van wezenlijk belang in dit zendingswerk. Onzelfzuchtigheid is één van de belangrijkste kenmerken. Zelfdiscipline is wat het vereist. Gebed opent de voorraad kracht die erbij hoort.

Neem dus, mijn beste jonge broeders, vandaag nog in je hart het besluit om de dienst in het oogstveld van de Heer deel te laten

uitmaken van je levensloop – als zending voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Dan ga ik nu verder met een ander onderwerp, broeders. Door middel van het zendingswerk bieden we de zaligmakende verordeningen aan de levende kinderen van onze Vader overal ter wereld aan. Bij het tempelwerk gaat het in de eerste plaats om dienstbetoon ten behoeve van de zoons en dochters van God die de sluiwer van de dood voorbij zijn gegaan. God is geen aannemer des persoons. Als de levenden in alle landen recht hebben op de zaligmakende verordeningen van het evangelie, dan moeten allen die tot voorbije generaties behoorden er evenzeer recht op hebben.

Onze mensen kunnen geen deel hebben aan alle zegeningen van het evangelie, tenzij ze hun eigen tempelverordeningen kunnen ontvangen en deze verordeningen vervolgens beschikbaar stellen aan hun overleden familieleden en anderen. Om dit plaats te laten vinden, moeten ze over tempels kunnen beschikken. Die mening ben ik heel duidelijk toegedaan.

In 1954, nog voordat ik algemeen autoriteit werd, riep president McKay me bij zich in zijn kantoor en vertelde hij me over de plannen om de Zwitserse tempel te bouwen. Hij gaf me de opdracht een manier te zoeken waarop om dienstbetoonverordeningen

konden worden gegeven aan leden die verschillende talen spraken, zonder dat daar meer tempelwerkers voor nodig zouden zijn. Sinds die tijd heb ik veel te maken gehad met deze heilige gebouwen en de verordeningen die erin worden bediend. We hebben nu 47 tempels in gebruik. Acht daarvan staan in Utah, zestien in andere delen van de Verenigde Staten, twee in Canada en 21 buiten Noord-Amerika. 22 van de 47 zijn ingewijd sinds ik in 1981 in het Eerste Presidium kwam. Verder zijn er vier opnieuw ingewijd na een ingrijpende verbouwing. Op het ogenblik zijn er nog eens zes in aanbouw: in American Fork en Vernal (Utah), St. Louis (Missouri), Hongkong, Preston (Engeland) en Bogotá (Colombia).

We hebben de bouw van nog zeven tempels aangekondigd in Santo Domingo (Dominicaanse Republiek), Madrid (Spanje), Guayaquil (Ecuador), Recife (Brazilië), Cochabamba (Bolivia), Nashville (Tennessee) en Hartford (Connecticut), en we bekijken de mogelijkheid om een tempel te bouwen in Venezuela.

We zijn jaren bezig geweest om een geschikt stuk grond in de omgeving van Hartford aan te kopen. Intussen is de kerk aanzienlijk gegroeid in gebieden ten noorden en ten zuiden van die streek, en we hebben besloten dat we nu nog geen tempel zullen bouwen in de onmiddellijke omgeving van Hartford, maar dat we er één zullen bouwen in de omgeving van Boston (Massachusetts) en één in White Plains (New York). Met andere woorden: er zullen twee tempels komen om te voorzien in de behoeften van de mensen voor wie aanvankelijk was besloten dat er één voldoende zou zijn.

We verontschuldigen ons tegenover onze getrouwe heiligen in Hartford en omstreken. We weten dat u door deze aankondiging teleurgesteld zult zijn. U weet dat wij, en onze plaatselijke leiders, talloze uren bezig zijn geweest om een geschikte plek te zoeken die aan de behoeften van de heiligen in New York en New-England zou voldoen. Terwijl wij het ten zeerste betreuren dat we de mensen in Hartford en omstreken teleurstellen, doet het ons genoegen dat we tot het nu genomen besluit zijn gekomen, en dat er tempels zullen komen op zodanige plaatsen dat onze heiligen in het gebied rond Hartford geen onredelijke afstanden zullen hoeven rijden.

Daarnaast zoeken we op het ogenblik bouwgrond in nog eens zes gebieden. Het is een enorm ambitieus programma.

Ik verlang er sterk naar dat er voor de heiligen der laatste dagen overal ter wereld een redelijk bereikbare tempel komt. Het kan echter niet sneller gaan dan het nu gaat. We proberen ervoor te zorgen dat iedere tempel op een uitstekend gelegen plaats zal staan, waar er voor langere tijd goede burenen zullen

Conferentiebezoekers op het grasveld aan de zuidzijde van de Tabernakel luisteren via luidsprekers naar de toespraken. Op de achtergrond de Assembly Hall, waar de conferentie via een groot beeldscherm te volgen is.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1995

Het Eerste Presidium

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

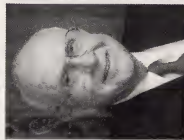
Het Quorum der Twaalf Apostelen

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Het Presidium der Zeventig

Carlos E. Asay

L. Alden Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H. Goodale

Harold G. Hillam

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in afbissende volgorde)

Angel Akrea

Carlos H. Amado

Neil L. Anderson

Ben B. Banks

William R. Bradford

F. Enrico Bueche

John K. Carmack

Leo Alvarez

Dallas M. Archibald

C. Max Coffey

Gerry J. Coleman

Craigen R. M. Cato

Ralfim G. Cronen

D. Todd Christofferson

J. Richard Clarke

Spenser J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dalrymple

John B. Dickson

Charles Duller

Julie E. Dvorla

Graham W. Doney

John E. Fowler

In-Sung Han

W. Don Ladd

W. Mark Lovance

Loren C. Dium

Vaughn J. Feehan

John H. Groberg

F. Mahan Hammond

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

Merlin K. Jenson

Augustus A. Lim

John M. Nielson

James O. Nelson

Y. Dalits Merrill

Joseph C. Muran

Stephen D. Nordin

Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick

Yoshihiko Kitachi

Cre. L. Kolford

Dean L. Larson

Lynn A. Wickesien

Alexander B. Morrison

Bruce D. Porter

Jorge A. Rojas

Sam K. Shambhokuro

F. David Simlany

Kwok Yuen Tai

Dieter F. Uchtlzer

Dennis B. Neenschwender

Glenn L. Pace

James M. Parmanore

Andrew W. Peterson

Ron D. Pingree

Ronald E. Poulman

Lane B. Wickham

Lowell D. Word

Somelton, Jr.

David E. Somerson

Eric C. Tingoy

Robert E. Wells

W. Craig Zwick

De Presiderende Bisschop

H. David Burton
Eerste raadgever

Merrill J. Bateman
Presiderende Bisschop

Richard C. Egly
Tweede raadgever

De fontein op het plein voor het kantoorgebouw van de kerk lijkt de spitsen van de Salt Lake-tempel te imiteren.

zijn. De prijzen van onroerend goed zijn op dergelijke plaatsen meestal erg hoog. Voor de bouw van een tempel is veel meer nodig dan voor een gewoon kerkgebouw of een ringcentrum. Een tempel moet aan veel hogere eisen voldoen. Er is meer tijd nodig om een tempel te bouwen, en het kost meer. Het werk gaat nu zo snel vooruit als we kunnen gaan. Ik bid voortdurend dat het op de een of andere manier sneller mag gaan, zodat meer van onze mensen gemakkelijker toegang kunnen krijgen tot een heilig huis des Heren.

Brigham Young heeft eens gezegd dat als de jonge mensen de zegeningen van het tempelhuwelijk werkelijk begrepen, ze helemaal naar Engeland zouden lopen als dat nodig was (zie *Journal of Discourses*, deel 11, blz. 118). We hopen dat ze nergens ook maar bij benadering zo ver hoeven te gaan.

Deze unieke, prachtige gebouwen en de verordeningen die erin worden voltrokken, vertegenwoordigen het hoogst berekbare in onze godsdienst. Deze verordeningen vormen de diepste uitdrukkingswijze van onze geloofsovertuiging. Ik moedig onze mensen overall aan, met alle overtuigingskracht waartoe ik in staat ben, om zo te leven dat ze een tempelaanbeveling waardig zijn, er één te verkrijgen en deze als een kostbaar bezit te beschouwen, en zich er meer voor in te spannen om naar het huis des Heren te gaan en deel te hebben aan de geest die daar te voelen is en de zegeningen die men op die plaats kan ontvangen. Ik ben ervan overtuigd dat iedere man of vrouw die naar de tempel gaat in een geest van oprechtheid en geloof, het huis des Heren als een betere man of vrouw verlaat. We hebben allemaal voortdurend verbetering nodig in ons leven. Het is nodig om af en toe het lawaai en de drukte van de wereld achter ons te laten en binnen de muren te komen van een gewijd huis van God, om daar zijn geest te voelen in een omgeving van heiligheid en vrede.

Als iedere man in deze kerk die geordend is tot het Melchizedekes priesterschap zou zorgen dat hij waardig was om een tempelaanbeveling te bezitten, en dan naar het huis des Heren zou gaan en zijn verbonden plechtig voor God en de aanwezige getuigen vernieuwen, zouden wij een beter volk zijn. Er zou weinig of geen ontrouw onder ons bestaan. Scheidingen zouden bijna volledig verdwijnen. Er zou zoveel leed en er zouden zoveel gebroken harten vermeden worden. Er zou een grotere mate van vrede en liefde en geluk in ons huis heersen. Er zouden minder wenende vrouwen en wenende kinderen zijn. Wij zouden elkaar in grotere mate waarderen en wederzijds respecteren. En ik ben er zeker van dat de Heer met meer genoegeen op ons neer zou zien en ons zou zegenen.

Broeders, nu heb ik nog één ding te bespreken voor ik mijn toespraak beëindig. Als ik over de tijd ga, hoop ik dat u 't me niet kwalijk neemt.

Ik zou de priesterschap van de kerk graag mijn evaluatie aanbieden van de huidige toestand van deze geweldige organisatie, waar ieder van ons deel van uitmaakt en waar ieder van ons belang in stelt.

Ik ben dankbaar te kunnen zeggen dat de kerk er goed voorstaat. Het aantal leden groeit. Aan het einde van 1994 stond het aantal leden op 9025000, een toename van 300730 vergeleken bij het vorige jaar. Dit betekent dat we elke drieënhalf jaar één miljoen leden erbij krijgen, en ik ben er zeker van dat het tempo waarin dit gebeurt, zal toenemen. De kerk breidt zich uit in geografische zin. Ik geloof dat zij goed bestuurd wordt. Maar we zitten niet zonder problemen. Teveel van onze mensen glijden af naar inactiviteit. Teveel leven niet naar de beginselen van het evangelie. Maar ondanks dit alles hebben we toch redenen om verheugd te zijn over wat er plaatsvindt.

De kerk heeft geen schulden. Ik moet deze uitspraak nader uitleggen in zoverre dat we enkele contracten voor de aankoop van goederen hebben lopen waarbij de leveranciers erop staan dat de betalingen over een zekere periode worden gespreid. Maar er zijn voldoende middelen om er zeker van te zijn dat aan deze contracten tijdig kan worden voldaan.

In onze weinige zakelijke ondernemingen wordt enige mate van schuld als administratief hulpmiddel toegepast. Maar de verhouding tussen schuld en batens zou door de bestuurders van iedere grote organisatie worden benijd.

De kerk heeft zich steeds binnen de beschikbare middelen bewogen, en zal dat blijven doen. Ik ben bijzonder dankbaar voor de wet van tiende. Ik vind het telkens weer een wonder. Dit wordt mogelijk gemaakt door het geloof van de mensen. Het is het plan van de Heer om het werk van zijn koninkrijk te bekostigen.

Het is zo eenvoudig en zo duidelijk. Het bestaat uit vijfendertig woorden en wordt beschreven in afdeling 119 van de Leer en Verbonden. Wat een verschil met de lastige, ingewikkelde en moeilijke belastingwetten die door regeringen worden vastgesteld en uitgevoerd.

Er bestaat geen verplichting om tiende te betalen, behalve het gebod van de Heer, en dat is natuurlijk de beste van alle redenen. Dit is de enige grote instelling die ik ken die hen die niet betalen wat als hun schuld mag worden beschouwd, niet van zijn ledenlijst schrapt.

Tiende betalen brengt een overtuiging van de waarheid van het beginsel met zich mee.

We weten dat dit geld heilig is. We hebben een dwingende verplichting om het voorzichtig en verstandig te besteden. Ik heb al eens verteld dat ik op het dressoir in mijn

kantoor dat echte penninkje van de weduwe bewaar – zo klein dat u het niet kunt zien, maar toch is het er – dat me lang geleden is gegeven door broeder David B. Galbraith, die destijds president van de kerkelijke gemeente in Jeruzalem was. Ik bewaar het als herinnering aan het offer dat het betekent, om er aan te denken dat we zowel met het offer van de weduwe als met de offergave van de rijke te maken hebben. Ik dank allen die de Heer eerlijk hun tiende en andere bijdragen betalen. Maar ik weet dat ik u daar niet voor hoef te bedanken. Uw getuigenis van de goddelijkheid van deze wet, en van de zegeningen die voortvloeien uit het naleven ervan, is net zo sterk als mijn getuigenis.

We zijn niet alleen vastbesloten om het te doen met de middelen waarover de kerk beschikt, en niet meer uit te geven, maar we doen ook jaarlijks een gedeelte van onze jaarlijkse begroting bij de reserves van de kerk. We doen zo slechts wat we elk gezin hebben aangeraden te doen. Als er een tijd van economische problemen zou komen, hopen we zo de middelen te hebben om de storm te doorstaan.

We zien in hoe belangrijk toegewijd vrijwilligerswerk is om de programma's van de kerk uit te voeren. We beschikken werkelijk over een heel leger toegewijde mensen die vrijwillig hun tijd geven om in het werk van de kerk te helpen. Volgens onze personeelsafdeling werken er nu 96.484 van deze vrijwilligers voor de kerk. Dit komt overeen met 10.000 voltijdmedewerkers, en het werk dat zij doen heeft een waarde van circa 600 miljoen gulden per jaar. Ze zijn als zending of vrijwilliger werkzaam bij de kerkelijke onderwijsinstellingen, in onze organisatie voor familiegeschiedenis, in de tempels en bij diverse andere afdelingen van de kerk.

We zijn hun bijzonder dankbaar voor hun bijdrage, en zijn hun veel verschuldigd. Ik ben er zeker van dat de Heer zich verheugt over hun toegewijde dienstbetoon.

Ons programma van doordeweeks evangelie-onderwijs gaat vooruit. Overal waar de kerk wordt georganiseerd, wordt het seminarieprogramma ingesteld. Evenzo bewijzen onze instituten een geweldige dienst aan cursisten van studentenleeftijd. Tijdens dit academisch jaar 1995–1996 zijn meer dan 583.000 cursisten ingeschreven in seminaries en instituten. Veel van jullie, jongemannen die hier vanavond aanwezig zijn – ik vermoed jullie bijna allemaal – profiteren van dit geweldige programma van de kerk. Laat me eens vragen of ieder van jullie die aan het seminarie of instituut deelneemt, even wil gaan staan. (Wacht even.) Kijk eens aan! Dat zegt genoeg! Dankjewel.

We hopen dat allen voor wie deze programma's er zijn ervan zullen profiteren. Je kennis van het evangelie zal toenemen, je geloof zal sterker worden en je zult genieten van de heerlijke samenwerking en vriendschap met je geloofs- en leeftijdgenoten.

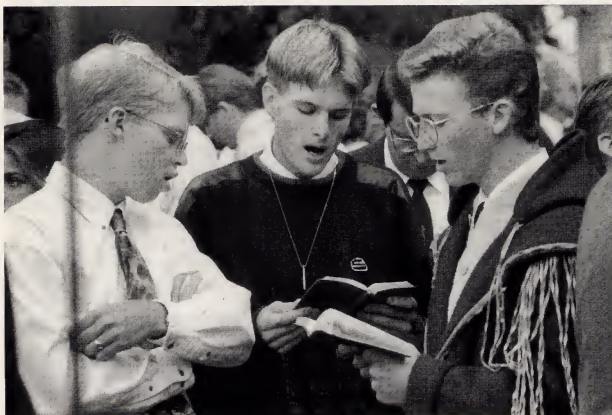
Ik denk aan de worsteling van de profeet Joseph om de eerste uitgave van het Boek van Mormon gereed te krijgen. Die eerste uitgave telde vijfduizend exemplaren, en het was slechts mogelijk de boeken te laten drukken dankzij de vrijgevigheid van Martin Harris. U zult het interessant vinden te weten dat er vorig jaar 3742.629 exemplaren van het Boek van Mormon zijn verspreid. Het hele boek of grote delen eruit worden in 85 talen gedrukt. We overstromen de aarde misschien nog niet met het Boek van Mormon, waartoe president Benson ons heeft aangespoord, maar drie-en-driekwart miljoen exemplaren in één jaar verspreiden is geen kleinigheid.

Het was mijn voorrecht om president te zijn van de 150ste ring van de kerk, die in 1945 werd georganiseerd, 115 jaar na de organisatie van de kerk. Nu, precies vijftig jaar later, zijn er 2101 ringen van Zion. In 1994 zijn er 772 nieuwe wijken en gemeenten georganiseerd, zodat er aan het einde van het jaar in totaal 21.774 wijken en gemeenten waren. Het zult iedereen duidelijk zijn waarom we zoveel nieuwe gebouwen moeten bouwen waar onze mensen voor erediens en onderwijs terecht kunnen. Op het ogenblik zijn er 375 nieuwe gebouwen in aanbouw. Ze worden steeds duurder om te bouwen. We hopen dat u er goed voor zult zorgen. Jullie, jongemannen, wil ik vooral vragen om in dit opzicht alles te doen wat maar mogelijk is. We willen dat deze gebouwen worden gebruikt voor het doel waarvoor ze zijn gebouwd, maar we willen niet dat ze worden misbruikt. De kosten van energieverbruik zijn hoog. Doe het licht uit wanneer een gebouw niet wordt gebruikt. Laat er geen afval achter. Hou het terrein schoon en aantrekkelijk. Waar onze gebouwen ook te vinden mogen zijn, moeten ze de voorbijgangers de boodschap geven: 'De mensen die hier naar de kerk gaan, zijn mensen die geloven in netheid, orde, schoonheid en fatsoen'.

Ik heb al tot u gesproken over de toename van het aantal tempels. Zo gaat het met elk onderdeel van ons programma. Ik zie een schitterende toekomst voor ons liggen. Ik laat niet buiten beschouwing dat we voor problemen zullen worden gesteld. Dit werk heeft altijd problemen gekend. Het werk van de tegenstander gaat ook door. Maar wij zullen voorwaarts gaan, zoals ook zij die ons voorgingen voorwaarts zijn gegaan. Iedere man en jongen die mij vanavond hoort, heeft de taak om ertoe bij te dragen dat dit grootse werk zich uitbreidt en sterker wordt.

Broeders, dank u voor uw geloof. Dank u voor uw toewijding. We weten dat u groot vertrouwen in ons stelt. We zijn ons ook bewust van de heilige taak die de Heer ons heeft opgedragen. En evenzo heeft hij elk van u die zijn goddelijk priesterschap draagt, een heilige taak opgedragen. Zoals ik eerder al heb gezegd, staan we hier allemaal samen voor. Elk van ons heeft zijn aandeel in de opbouw van dit koninkrijk. Wat geweldige is het, en wat schenkt het een enorme voldoening, te weten dat ieder van ons iets kan doen om dit werk van de Almachtige te versterken.

Het is waar. Het is het werk van onze Vader. Het is de kerk van onze Verlosser. Het priesterschap dat we dragen, is iets heel werkelijks en kostbaars. Ik geef u mijn getuigenis, mijn liefde en mijn zegen in dankbaarheid en waardering. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geduld – een hemelse deugd

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Het probleem is dat we vaak direct een oplossing verwachten en vergeten dat er een hemelse deugd van ons verwacht wordt: geduld.'

Onlangs kwam ik een oude vriend tegen die ik een tijd niet had gezien. Hij begroette me met de woorden: 'En, hoe staat het leven?' Ik weet niet meer precies wat ik heb geantwoord, maar door die vraag ging ik nadenken over mijn vele zegeningen en mijn dankbaarheid voor het leven zelf en het voorrecht en de kans om te dienen.

Soms komt er een onverwacht antwoord op deze vraag. Een paar jaar geleden ging ik naar een ringconferentie in Texas. De ring-president haalde me van het vliegveld op en onderweg naar het ringgebouw vroeg ik: 'En, president, hoe gaat het met u?'

Hij antwoordde: 'Ik wou dat u me die vraag een week eerder had gesteld, want deze week is nogal veelbewogen geweest. Afgelopen vrijdag ben ik ontslagen, vanmorgen bleek dat mijn vrouw bronchitis heeft, en vanmiddag is onze hond door een auto doodgeregend. Maar voor de rest gaat alles wel goed, eigenlijk.'

Het leven zit vol moeilijkheden, sommige klein, sommige niet zo klein. Er lijkt voor iedereen een eindeloze voorraad hindernissen te zijn. Het probleem is dat we vaak direct een oplossing verwachten en vergeten

dat er een hemelse deugd van ons verwacht wordt: geduld.

De raad die wij in onze jeugd kregen, geldt nog steeds en is het opvolgen waard: 'Rustig aan', 'Houd je gemak', 'Kalm, kalm', 'Niet zo'n haast', 'Houd je aan de regels', 'Wees voorzichtig' zijn meer dan loze kreten. Het is goede raad, uit ervaring geboren wijsheid.

Stel u voor: een auto vol jongelui scheurt roekeloos over een kronkelig en gevaarlijk bergweggetje. Ineens verliest de chauffeur de macht over het stuur, de wagen schiet over de rand en de kostbare lading stort de diepte in, vaak met als gevolg levenslange invaliditeit, misschien een voortijdige dood en rouwende nabestaanden. In een fractie van een seconde slaan de lol en spanning om in levenslange spijt.

O, dierbare jongelui, geef het leven alsjeblift een kans. Wees geduldig.

Bij een pijnlijke ziekte moeten we geduldig zijn. Als de enige volmaakte mens die ooit heeft geleefd – Jezus van Nazaret – intens moest lijden, hoe kunnen wij, die verre van volmaakt zijn, dan verwachten daaraan te ontkomen?

Wie kan de menigten eenzamen, bejaarden en hulpelozen tellen – zij die zich achtergelaten voelen door de karavaan van het leven, die gestaag verder gaat en verdwijnt uit het gezichtsveld van mijnerende, verbaasde en soms vertwijfelde mensen die alleen met hun gedachten achterblijven. In zulke moeilijke tijden kan geduld een goede metgezel zijn.

Soms ga ik op bezoek in een rusthuis, waar langdurig lijden is. Toen ik daar een keer op zondag de kerkdiensten bijwoonde, zag ik een jong meisje dat viool zou spelen om de bewoners op te beuren. Ze zei me dat ze zenuwachtig was en hoopte dat het goed zou gaan. Terwijl ze speelde riep iemand uit: 'O, wat ben je mooi, en je speelt zo praktisch.' De tonen die de strijkstok uit de strakgespannen snaren toverde en de elegante beweging van de vingers van het jonge meisje leken geïnspireerd te worden

door het spontane compliment. Ze speelde magnifiek.

Na afloop feliciteerde ik haar en haar begaafde begeleider. Ze antwoordden: 'Wij zijn gekomen om de zwakken, de zieken en de bejaarden op te beuren. Onder het spelen verdween onze angst. We vergaten onze eigen zorgen. Misschien hebben we ze opgebeurd, maar zij hebben ons werkelijk geïnspireerd.'

Soms worden de rollen omgedraaid. Een voorbeeld daarvan was een lieve jonge vriendin van mij, Wendy Bennion uit Salt Lake City. Eergisteren verliet zij rustig de sterfelijkheid en keerde terug naar 'die God, Die [haar] het leven heeft gegeven.'¹ Vijf jaar lang heeft zij tegen kanker gevochten. Ze was altijd opgewekt, hielp anderen, verloor nooit haar geloof, haar aanstekelijke glimlach trok anderen aan zoals een magneet metaalsnippers aantrekt. Toen ze een keer erg ziek was, kwam een vriendin langs die zelf terneergeslagen was. Nancy, Wendy's moeder, die wist dat Wendy veel pijn had, vroeg zich af of die vriendin niet te lang gevreesd was. Toen de vriendin weer was vertrokken, vroeg ze aan Wendy waarom ze haar zo lang had laten blijven terwijl ze zo'n pijn had. Wendy's antwoord: 'Wat ik voor mijn vriendin gedaan heb, was veel belangrijker dan de pijn die ik had. Als ik haar kan helpen, is dat de pijn waard.' Haar instelling doet denken aan Hem die de smart van de wereld heeft gedragen, die geduldig martelende pijn en teleurstelling heeft verduurd, maar die een blindgeborene niet voorbij liep zonder hem zijn gezichtsvermogen terug te geven. Hij ging naar de rouwende weduwe in Nain en wekte haar zoon uit de dood op. Hij sleepte zich over het steile pad naar Golgota, droeg zijn eigen wrede kruis, niet afgeleid door het constante spotten en hopen dat elke stap begeleidde. Want Hij moest zijn goddelijke bestemming vervullen. Op een heel echte manier bezoekt Hij ieder van ons met zijn leringen. Hij brengt opgewektheid en zet aan tot goetheid. Hij heeft zijn kostbare leven gegeven zodat het graf geen overwinning en de dood geen prikkel zou hebben, zodat het eeuwige leven ons geschenken kon worden.

Deze Man van smarten, bekend met ziekte, werd van het kruis afgehaald en in een graf gelegd; op de ochtend van de derde dag herrees Hij. Zijn opstanding werd opgemerkt door Maria en de andere Maria toen ze bij het graf kwamen. De grote steen voor de ingang was weggerold. De twee engelen die daar in blinkende gewaden stonden, vroegen: 'Wat zoekt gij de levenden bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.'²

Paulus heeft tegen de Hebreëen gezegd: 'Daarom dan, laten ook wij, nu zij zwak de grote wrok van getuigen rondom ons heb-

ben, afleggen alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt.¹³

Misschien is het beste voorbeeld van geduld wel Job, die in de Bijbel vroom en oprecht genoemd wordt, godvrezend en wijkende van het kwaad.⁴ Hij werd met grote en overvloedige rijkdom gezegend. Satan kreeg toestemming van de Heer om te proberen Job te verleiden. Job maakte veel ellende door, zijn verlies was afschuwelijk, zijn leven was een marteling. Toen zijn vrouw erop aandrong God te vervloeken en te sterven, gaf zijn antwoord blijk van zijn geloof: 'Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden. Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen.'⁵ Wat een geloof, wat een moed, wat een vertrouwen. Job verloor zijn bezit – alles. Job verloor zijn gezondheid – helemaal. Job eerde het vertrouwen dat in hem was gesteld. Job was de verpersoonlijking van geduld.

Een ander toonbeeld van geduld was de profeet Joseph Smith. Na zijn verheven ervaring in het heilige bos, waar de Vader en de Zoon aan hem waren verschenen, moest hij wachten. Uiteindelijk, toen Joseph meer dan drie jaar was bespot om wat hij geloofde, verscheen de engel Moroni aan hem.

En toen moest hij weer geduldig afwachten. Laten we denken aan die raad in Jesaja: 'Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten.'¹⁶

In het haastige en hectische leven van tegenwoordig doen we er goed aan om terug te gaan naar vroeger, toen ons geleerd werd hoe we een gevaarlijke weg moesten oversteken: 'Stop, kijk en luister' werd ons voorgedragen. Geldt dat niet ook nu? Stop die roekeloze rit de afgrond in. Kijk omhoog naar de hemel en vraag om hulp. Luister naar zijn uitnodiging: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.'⁷

Hij zal ons leren dat dit prachtige vers waar is:

*Het leven is echt! Het leven is belangrijk!
Het eindigt niet in het graf;
'Stof zijt gij, daartoe keert gij weder'
Geldt niet voor de ziel.⁸*

We zullen leren dat onze oudste Broer, ja, de Heer Jezus Christus, ieder van ons teder bemint. Hij houdt werkelijk van ons.

Zijn leven is een perfect voorbeeld van iemand die smart en teleurstelling draagt, maar tegelijkertijd zichzelf wegcijfert en anderen dient. Het oude kinderversje klopt nog steeds:

*Ja, Jezus houdt van mij;
Ja, Jezus houdt van mij;
Ja, Jezus houdt van mij –
Dat staat in de Bijbel.⁹*

En ook in het Boek van Mormon, en in de Leer en Verbonden en in de Parel van grote waarde. Neem de Schriften als gids, dan komt u nooit op de weg die nergens toe leidt.

Tegenwoordig hebben sommigen geen werk meer, geen geld meer, geen zelfvertrouwen meer. Ze lijden honger en kampen met ontmoediging. Maar er is hulp – ja, voedsel voor de hongerigen, kleding voor de naakten en onderdak voor de daklozen.

Elke week worden er vanuit de magazijnen van de kerk duizenden tonnen voedsel, kleding, medische apparatuur en benodigdheden verzonden naar de uithoeken van de aarde, en ook gebracht bij mensen dichter bij huis die geen brood op de plank hebben.

Ik zie de gedrevenheid waarmee drukke en begaafde tandartsen en doktoren regelmatig hun praktijk achterlaten en zich inzetten voor wie zulke hulp nodig hebben. Ze reizen naar afgelegen plaatsen om open gehemelten te dichten, botmisvormingen te corrigeren en kreupelle lichamen te revalideren – allemaal uit liefde voor Gods kinderen. De zieken die geduldig op medische hulp hebben gewacht, worden enorm gezegend door deze 'vermorde engelen'.

Vorige maand ben ik in Oost-Duitsland geweest, en ik wou dat u met me mee had kunnen gaan. In de auto op de *Autobahn* moest ik terugdenken aan 27 jaar geleden, toen ik op diezelfde *Autobahn* alleen maar trucks met gewapende soldaten en agenten zag. Overal blaffende honden aan een strak gespannen lijn, en informanten op straat. In die tijd was de vlam van de vrijheid bijna gedoofd. Er was een schandelijke muur opgetrokken en een ijzeren gordijn neergelaten. De hoop was op sterven na dood. Het zo kostbare leven ging verder op geloof, dat niet wankelde. Er moest geduldig worden gewacht. Het leven van elke heilige der laatste dagen werd gekenmerkt door nimmer aflatend vertrouwen in God.

Toen ik voor het eerst achter de muur kwam, maakten de leden een angstige tijd door; in hun kerkwerk probeerden ze er het beste van te maken. Ik zag op straat bij veel mensen een afgestompte wanhoop om het gelaat, maar onze leden straalden een spontane en innemende liefde uit. Het gebouw in Görlitz, waar we onze bijeenkomst hielden, was behoorlijk gevuld door de oor-

log, maar binnen kon je zien hoe onze leiders met tedere zorg een vervallen en groezelig gebouw fris en schoon hadden gemaakt. De kerk had zowel de oorlog als de daaropvolgende koude oorlog overleefd. Het zingen van de heiligen fleurde iedereen op. Ze zongen een bekend oud zondagsschoonlied:

Mocht u 't lot beproeving geven, houdt gij moed!

Is ontzeggig deel van 't leven, houdt gij moed!

Hoeveel tranen nu ook stromen,

Weet: er zal een weerzien komen,

Ware vreugde voor de vromen. Houdt gij moed!

Houdt gij moed, op 't rechte spoor!

Wat ook u 't lot ontvoert,

Eens breekt weer de zonne door,

Voor hem, die nooit zijn moed berouwt.¹⁰

Hun oprechtheid ontroerde me. Hun armoede stemde me nederig. Ze hadden zo weinig. Ik was bedroefd dat ze geen patriarch hadden. Ze hadden geen ringen of wijken, alleen maar gemeenten. De zegeningen van de tempel lagen buiten hun bereik – geen begiftiging of verzegeling. Er was lang geen officieel bezoek van het hoofdkantoor van de kerk geweest. De leden mochten het land niet uit. Toch vertrouwden ze met heel hun hart op de Heer, en steunden ze niet op hun eigen inzicht. Zij kenden Hem in al hun wegen, en Hij maakte hun pad recht.¹¹ Ik stond aan het spreekgestoelte, en met tranen in mijn ogen en een brok in mijn keel beloofde ik de mensen: 'Als u trouw blijft aan de geboden van God, zult u elke zegening ontvangen die leden van de kerk in andere landen hebben.'

Die avond, toen ik beseftte wat ik had beloofd, viel ik op m'n knieën en bad: 'Hemelse Vader, ik ben hier namens U; dit is uw kerk. Ik heb woorden gesproken die niet van mij kwamen, maar van U en uw Zoon. Wilt U dan de belofte aan deze edele mensen in vervulling laten gaan.' Ik moest denken aan de woorden in Psalmen: 'Laat af en weet, dat Ik God ben.'¹² Nu moest die hemelse deugd, geduld, worden betracht.

Beetje bij beetje ging de belofte in vervulling. Eerst werden er patriarchen geordend en lesboeken gemaakt. Er werden wijken gevormd en ringen georganiseerd. Er werd begonnen met de bouw van wijk- en ringgebouwen, die werden voltooid en ingewijd. Toen, wonder boven wonder, kwam er toestemming voor een tempel van God, die werd ontworpen, gebouwd en ingewijd. En eindelijk, na een afwezigheid van vijftig jaar, mochten de voltijsdendingen het land binnenkomen en plaatselijke jongeren elders in de wereld op zending gaan. Toen viel, als de muur van Jericho, de Berlijnse

muur en keerde de vrijheid terug, met al haar plichten.

Alle onderdelen van die grote belofte van 27 jaar geleden waren vervuld, op één na. Het kleine Görlitz, waar die belofte was gegeven, had nog geen eigen gebouw. Nu was ook die droom werkelijkheid geworden. Het gebouw werd goedgekeurd en voltooid. De inwijding naderde. Een maand geleden hebben mijn vrouw en ik, samen met ouderling Dieter Uchtdorf en zijn vrouw, in Görlitz een inwijdingsdienst gehouden. Dezelfde liederen als 27 jaar geleden werden gezongen. De leden wisten hoe veelbetekend deze gebeurtenis was: de belofte was geheel en al in vervulling gegaan. Ze huilten onder het zingen. Het gezang van de rechtvaardigen was inderdaad een gebed voor de Heer en was met een zegen op hun hoofd beantwoord.¹³

Aan het einde van de dienst wilden we nog wat nablijven. Toen we uiteindelijk vertrokken, werd er gewuifd en klonk er 'Auf Wiedersehen, auf Wiedersehen, God zij met u tot w'u wederzien'.

Dankzij geduld, die hemelse deugd, hadden de nederige heiligen hun beloning uit de hemel ontvangen. De woorden van Rudyard Kiplings *Requiem* leken volkomen passend:

Het tumult en geschreeuw valt stil;

De kapiteins en koningen vertrekken.

Uw oude offer blijft,

een nederig en berouwvol hart.

Here God der heerscharen, blijf bij ons,

opdat wij niet vergeten, niet vergeten.¹⁴

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Alma 40:11.
2. Lucas 24:5-6.
3. Hebrëen 12:1.
4. Zie Job 1:1.
5. Job 19:25-26.
6. Jesaja 55:8-9.
7. Matteüs 11:28.
8. Naar Henry Wadsworth Longfellow, 'A Psalm of Life'.
9. 'Jesus Loves Me!', *Alexander's Gospel Songs*, verzameld door Charles M. Alexander (New York: Fleming H. Revell Co., 1908, blz. 139).
10. 'Mocht u 't lot beproeving geven, houdt gij moed!', *Heilige lofzangen*, nr. 129.
11. Zie Spreuken 3:5-6.
12. Psalm 46:11.
13. Zie LV 25:12.
14. *Hymns*, 1985, nr. 80.

Beelden van Hyrum Smith (links) en de profet Joseph Smith op het door conferentiebezoekers gezulde Temple Square.

Priesterschapszegens

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Als wij door een priesterschapszegen slechts een klein deel zouden kunnen zien van de persoon die God ons wil laten worden, zou alle angst ons verlaten en zouden we nooit meer twifelen.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik wil u zeggen hoezeer ik u liefheb en waardeer om uw getrouwheid en toewijding. Ik doe een ernstig beroep op uw geloof en gebeden nu ik een zeer belangrijk en heilig onderwerp zal behandelen: de goddelijke, verheffende en versterkende kracht die ons deel kan zijn door een priesterschapszegen.

Een priesterschapszegen is heilig. Het kan een heilige en inspirerende vaststelling van onze behoeften zijn. Als we in harmonie zijn met de Geest, kunnen we een bevestiging krijgen dat de beloofde zegeningen waar zijn. Een priesterschapszegen kan ons hulp bieden bij de kleine en grote beslissingen van het leven. Als wij door een priesterschapszegen slechts een klein deel zouden kunnen zien van de persoon die God ons wil laten worden, zou alle angst ons verlaten en zouden we nooit meer twifelen.

Ik herinner me dat ik als kleine jongen geïntrigeerd was door het vergrootglas van mijn oma, dat zij op latere leeftijd gebruikte bij het lezen en borduren. Als je er doorheen keek, werd alles veel groter. Maar ik was ook geboeid door wat er gebeurde als je het zonlicht met de loep op een voorwerp concentreerde. De kracht van het zonlicht dat

door de lens ging was absoluut verbazingwekkend.

Dat vergrotende effect kan vergeleken worden met de indrukwekkende zegen die Jakob kreeg na bijna de hele nacht om een zegen gestreden te hebben.

Zo bleef Jakob alleen achter. En [een boodschapper van God¹] worstelde met hem, totdat de dag aanbrak.

Toen zeide hij: Laat mij gaan, want de dageraad is gekomen. Maar hij zeide: Ik laat u niet gaan, tenzij gij mij zegent.

Daarop zeide hij tot hem: Hoe is uw naam? En hij zeide: Jakob.

Toen zeide hij: Uw naam zal niet meer Jakob luiden, maar Israël, want gij hebt gestreden met God en mensen, en gij hebt overmocht.²

Jakob ontving zijn zegen tijdens die gewelddige ervaring, en als erfenamen van Abraham door het bloed van Israël, ontvangen ook wij gunsten van God, verwoord in zegens. De Heer heeft in de Leer en Verbonden gezegd: 'Want gij zijt wettige erfenamen volgens het vlees (...).

Daarom zijn uw leven en het priesterschap gebleven, en dit priesterschap moet noodzakelijk door u en uw nageslacht verblijven tot aan de herstelling van alle dingen, waarvan door alle heilige profeten is gesproken sedert de wereld begon.³

In tegenstelling tot Jakob hoeven wij niet een groot deel van de nacht te worstelen om een zegen die ons sterkt en grootmaakt. In de kerk kan ieder goed lid een priesterschapszegen ontvangen van hen die daartoe het gezag hebben en daarvoor zijn aangewezen. Een ringpresident, bisschop, quorumpresident en huisonderwijzer hebben het gezag om een zegen te geven. Een vader, grootvader, of elke andere Melchizedeks priesterschapsdrager die zich aan de gedragsnormen houdt, mag een lid bij ziekte of andere belangrijke gebeurtenissen een zegen geven. Die zegens maken deel uit van de voortdurende openbaring waarop wij als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanspraak maken.

Ouderling John A. Widtsoe heeft verklaard:

'Iedere vader aan wie in het verbond kinderen zijn geboren, is hun patriarch en hij heeft het recht zijn nageslacht door het gezag van het priesterschap dat hij draagt, te zegenen.⁴ We weten dat het evangelie altijd door gezinnen heeft gefunctioneerd en dat altijd zal blijven doen. Sinds de oudtestamentische tijd is het gezin immer de factor geweest die orde schiep in het huis van Israël. Het gezin bezat intrinsiek de natuurlijke liefde, de zorg en de bloedband om Gods volk van vrede en stabiliteit te verzekeren. Datzelfde doet tegenwoordig om dezelfde redenen opged. Er is in de maatschappij geen andere groep te vinden die de liefde en genegenheid kan geven die eigen zijn aan het gezin. De ouders zijn de natuurlijke leiders van het gezin. Zij zijn elkaars gelijken bij de liefdevolle opvoeding van hun kinderen. Elke ouder brengt zijn of haar eigen verrijkende invloed. De macht van het priesterschap behoort de voornaamste invloed op de gezinsaanleggenheden te zijn. Niet alleen de man is betrokken bij een priesterschapszegen. De vrouw en kinderen worden evenzeer en evenwel gezegend. Datgene wat de orde in het gezin vermindert, is slecht voor het gezin en de maatschappij.

We achten het een zegen dat sommige mannen geordend zijn en door hun priesterschapsambt en roeping het gezag hebben om zegens te geven en onze geslachtslijn in het huis van Israël bekend te maken. Die geïnspireerde verklaring is een wettelijk onderdeel van de zegen. Ik eer de edele en getrouwe mannen die zijn geordend tot

patriarch. Zij hebben niet gestreefd naar die zware en eenzame taak. Het zijn vaak de nederigste en toegewijdste broeders onder ons. Die mannen leven zo dat zij de inspiratie van de hemel waardig zijn. De patriarchen hebben het voorrecht zegens te geven omdat zij het gezag hebben om onder inspiratie van de Heer te spreken.

Het ambt van patriarch is een ambt in het Melchizedeks priesterschap. Het is geen bestuurlijk ambt. Het is een heilige en geestelijke roeping als openbaarder, normaliter voor de rest van het leven van de patriarch. Onze patriarchen wijden zich volkomen aan hun roeping en doen al het mogelijke om in geloof te leven, zodat elke zegen geïnspireerd is. De roeping van de patriarch wordt daarmee een mooie, heilige, geestelijke en voldoeninggevende ervaring. Door de Heilige Geest gedreven, verklaart de patriarch onder inspiratie de geslachtslijn in het huis van Israël van de ontvanger. Bovendien geeft hij de zegeningen, geestelijke gaven, beloften, adviezen, aansporingen en waarschuwingen waartoe hij zich geïnspireerd voelt. De patriarchale zegen is in wezen een profetische zegen en uiting.

Een patriarchale zegen van een geordend patriarch kan voor ons een ster zijn die we kunnen volgen. Het is een openbaring van God aan de ontvanger. Als we die ster volgen, zullen we minder fouten maken en niet misleid worden. Onze patriarchale zegen zal een anker voor onze ziel zijn, en als we het evangelie naleven kan de dood noch de duivel ons de beloofde zegeningen ontnemen. Die zegeningen kunnen we nu en voor eeuwig genieten.

Evensals vele andere zegens, moet een patriarchale zegen gewoonlijk aangevraagd worden door de persoon die de zegen verlangt. Die verantwoordelijkheid rust hoofdzakelijk op de schouders van de ontvanger zo gauw hij of zij voldoende begrip heeft van het belang van een patriarchale zegen. Ik moedig alle leden van de kerk die dat begrip hebben en die de zegen waardig zijn, aan om die te ontvangen. Voordat men de beloofde zegeningen ontvangt, zal men zich aan de gedragsnormen moeten houden, ook al wordt dat niet concreet in de zegen gezegd. De patriarchale zegen is hoofdzakelijk een leidraad voor de toekomst, niet een naslagwerk van het verleden. Daarom is het belangrijk dat de ontvanger jong genoeg is, zodat de belangrijke gebeurtenissen nog in de toekomst liggen. Ik hoorde onlangs dat een negentigjarige zijn patriarchale zegen heeft ontvangen. Het zou interessant zijn om die te lezen.

De patriarch zelf heeft geen zegen te geven. Ouderling LeGrand Richards heeft eens verteld over een patriarch die tegen een vrouw zei: 'Ik heb een geweldige zegen voor u.' Maar toen de patriarch zijn handen

op het hoofd van de vrouw legde, wist hij niet wat hij moest zeggen. Hij verontschuldigde zich. 'Ik heb me vergist. Ik heb geen zegen voor u. De Heer heeft een zegen voor u.' De vrouw kwam de volgende dag terug en nadat de patriarch tot de Heer gebeden had, kreeg de vrouw een zegen waarin gesproken werd over zaken die alleen de vrouw bekend waren. Alle zegens komen van God. Hij kent onze kracht en zwakheden. Hij kent onze mogelijkheden en ons potentieel. Onze patriarchale zegen geeft aan wat Hij van ons verwacht en wat we aankunnen.

Een patriarchale zegen moet nederig, gebedvol en vaak gelezen worden. Zo'n zegen is heel heilig en persoonlijk, maar men kan er naaste familieleden deelgenoot van maken. Het is een leidraad met beloften en informatie van de Heer; maar men moet niet denken dat een zegen een gedetailleerd draaiboek is van iemands leven of al iemands vragen zal beantwoorden. Het feit dat een patriarchale zegen niets zegt over een belangrijke gebeurtenis in iemands leven, zoals een zending of huwelijk, betekent niet dat die niet zal plaatshebben. Om de zegen in vervulling te laten gaan, moeten we de inhoud koesteren, overdenken en zo leven dat we in dit leven de zegeningen krijgen, en in het hiernamaals een kroon van gerechtigheid.

Mijn eigen zegen is kort, niet meer dan driekwart bladzijde, maar voor mij is dat meer dan voldoende. Ik ontving mijn patriarchale zegen aan het begin van mijn tiener-tijd. De patriarch beloofde mij dat mijn zegen mij mijn verdere leven 'een troost en gids' zou zijn. Als jongen heb ik hem heel vaak gelezen. Ik heb elk woord overwogen.

Ik heb vurig gebeden om de volle geestelijke betekenis te begrijpen. Daar ik hem vroeg in mijn leven heb ontvangen, is hij voor mij steeds een leidraad bij alle belangrijke gebeurtenissen geweest. Ik begon de betekenis van mijn zegen pas goed te begrijpen toen ik ouder en wijzer geworden was. In de zegen wordt onder meer gewag gemaakt van bepaalde taken die ik in Gods koninkrijk op aarde zou vervullen.

President Heber J. Grant heeft gesproken over zijn patriarchale zegen: 'De patriarch legde zijn handen op mijn hoofd en verleende mij een korte zegen van misschien een derde bladzijde. Die zegen heeft mijn leven tot op nu voorzegd.'⁵

Ouderling John A. Widtsoe heeft gezegd: 'Men moet altijd in gedachten houden dat de gedane beloften in dit leven of in het toekomstige vervuld kunnen worden. Somers zijn er mensen afgedwaald omdat de beloofde zegeningen niet in dit leven zijn verkregen. Men heeft niet ingezien dat, in het evangelie, het leven met al zijn bezigheden eeuwig voortduurt en dat het werk van deze aarde in de hemel voortgezet kan worden. Bovendien behoudt de Gever van de zegeningen, de Heer, zich het recht voor die zegeningen te schenken al naargelang het zijn goddelijke doelen ten goede komt. Wij en onze zegeningen zijn in de handen van de Heer. Maar over het algemeen is het getuigenis dat wanneer aan de evangeliewet voldaan is, de beloofde zegeningen zijn verkregen.'⁶

Dat kwam heel goed tot uiting in de zegen van mijn vader. In zijn zegen werd gezegd dat hij gezegend zou worden met 'vele mooie dochters'. Hij en zijn moeder werden de ouders van vijf zoons. Zij kregen

President Gordon B. Hinckley (links) en president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, overleggen voor aanvang van een conferentiebijeenkomst.

geen dochters, maar zij beschouwden de echtgenotes van hun zoons als hun dochters. Toen we enkele jaren geleden een familiefeest hadden en ik zag hoe zijn schoon-, klein- en achterkleindochters het eten klaarmaakten en voor de kinderen en ouderen zorgden, besefte ik opeens dat mijn vaders zegen letterlijk in vervulling was gegaan. Hij heeft vele mooie dochters. De patriarch die mijn vader zijn zegen gaf, heeft in visioen voorbij dit leven gekeken. De scheidslijn tussen tijd en eeuwigheid was verdwenen.

De kerk groeit in hoog tempo. We hebben nu ringen van Zion in vele landen van de wereld en de meeste ringen hebben minstens een patriarch. Door deze groei kunnen vele mensen overal ter wereld hun patriarchale zegen ontvangen. President Joseph Fielding Smith heeft verklaard: 'Het merendeel van de leden van de kerk zijn letterlijke afstammelingen van Abraham door Efraïm, de zoon van Jozef.'⁷

Maar ook Manasse, de andere zoon van Jozef, alsmede andere zoons van Jakob, hebben veel afstammelingen in de kerk. Wellicht worden er mensen lid van de kerk die niet van Jakob afstammen. Niemand moet denken dat die mensen zegeningen onthouden wordt omdat ze geen rechtstreekse afstammelingen van Israël zijn. De Heer heeft tegen Abraham gezegd: 'En Ik zal hen door uw naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam wor-

den genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen.'⁸

Van Nephi leren wij dat 'alle niet-Joden, die zich zullen bekeren, tot het verbondsvolk des Heren behoren'.⁹ Daarom maakt het geen verschil of de zegeningen van het huis van Israël door afstamming of adoptie komen.

Sommigen zijn verontrust omdat er verschillende afstammelingen in een en hetzelfde gezin voorkomen. Er zijn een paar gezinnen met een gemengde afstamming. Wij geloven dat het huis van Israël tegenwoordig een groot deel van het mensdom vertegenwoordigt. Omdat de stammen zich met elkaar vermengd hebben, kan één kind van Efraïm afstammen en een ander kind uit hetzelfde gezin van Manasse of een van de andere stammen. Daarom kan de zegen van de ene stam domineren bij het ene kind, en de zegen van een andere stam bij het andere. Kinderen van dezelfde ouders kunnen aldus de zegen van verschillende stammen ontvangen.

Een van de voornaamste redenen dat ik dit onderwerp behandel, is dat de patriarchale en andere zegens getuigen van de goddelijkheid van Christus en de waarheid van de kerk. Tevens wordt de ontvanger van een dergelijke heilige zegen gesterkt. Bijgevolg zijn vaderlijke zegens, patriarchale zegens en andere priesterschapszegens een

opmerkelijk voorrecht voor kerkleden die geestelijk rijp genoeg zijn om de aard en het belang van de zegen te begrijpen. Deze individuele priesterschapszegens zijn een krachtig getuigenis van de liefde van de Heer, Jezus Christus, die ernaar streeft ieders verhoging te bewerkstelligen. Het zijn persoonlijke openbaringen van God voor ons.

Onze zegen kan een stimulans voor ons zijn als we ontmoedigd zijn, ons sterken als we bang zijn, troosten als we verdriet hebben, bemoedigen als we verontrust zijn en verheffen als we ons zwak voelen. Ons getuigenis kan elke keer als we onze zegen lezen, versterkt worden.

Evenals de vergrote beelden in mijn oma's vergrootglas, kunnen wij sterker worden, onze talenten en ons vermogen kunnen vergroot en vermenigvuldigd worden, ons begrip kan verrijkt worden en onze spiritualiteit kan opbloeien. Van Moroni leren we dat 'elke goede gave van Christus komt'.¹⁰ Maar de Heer heeft gezegd: 'Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet?'¹¹

In alle nederigheid wil ik erop aandringen dat wie om welke reden dan ook de over hem uitgesproken priesterschapszegen nog niet in vervulling heeft zien gaan, de noodzakelijke veranderingen in zijn of haar leven aanbrengt om de zegeningen alsnog te krijgen.

Ik verzoek u, getrouwe leden van deze kerk, te streven naar een volledig begrip van uw zegeningen. Mogelijk zijn u gaven verleend waarvan u zich niet bewust bent. Die gaven kunnen zowel van diepgaande geestelijke als wereldlijke aard zijn. Ik bid dat we allen onze gaven mogen ontvangen.

Daardoor zullen ons begrip en ons getuigenis, en ons geloof in de Heer Jezus Christus, toenemen. Daarvan getuig ik wederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 1, blz. 25.
2. Genesis 32:24–28.
3. LV 86:9–10.
4. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, 3e ed. (Salt Lake City: Bookcraft, 1943), blz. 72.
5. Geciteerd in James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency*, blz. 152. Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen, 6 delen. (Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75), deel 3, blz. 152.
6. *Evidences and Reconciliations*, blz. 75.
7. Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 3, blz. 208.
8. Abraham 2:10.
9. 2 Nephi 30:2.
10. Moroni 10:18.
11. LV 88:33.

Onze boodschap aan de wereld

Ouderling Robert E. Wells
van de Zeventig

Onze drieledige boodschap waarin Christus centraal staat: het goddelijke Zoonschap van Jezus Christus, de goddelijke zending van Joseph Smith en het Boek van Mormon, en de goddelijke zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Op deze sabbatochtend wil ik graag spreken over onze drieledige boodschap aan de wereld, een boodschap waarin Christus centraal staat.

Het goddelijke Zoonschap van Jezus Christus

In de eerste plaats, het feit dat Jezus Christus de Zoon van God is, de basis van het hele heilsplan. Hij is de eerstgeboren Zoon van de Vader in het voorsterfelijk bestaan, en de eniggeboren Zoon van de Vader op aarde. God de eeuwige Vader is de letterlijke ouder van onze Heer en Heiland Jezus Christus en van zijn andere geestkinderen (zie 1 Nephi 11:18, 21; James E. Talmage, *Artikelen des geloofs*, blz. 458-459).

Als we zeggen dat Jezus Christus de Zoon van God is, doelen we daarmee ook op zijn rol als een God in het voorsterfelijk bestaan. Deze eerstgeboren Zoon van Elohim de Vader werd in die voorsterfelijke raad in de hemel gekozen en geordend als de Heiland van de mensheid die nog geboren moest worden (zie James E. Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 5). Jezus werd ook door de Vader gekozen en uitgezonden om deze aarde, ons zonnestelsel, ons melkwegstelsel,

ja, ontelbare werelden te organiseren en scheppen.

Jezus Christus was en is Jehova van het Oude Testament, de God van Adam en van Noach, de God van Abraham, Isaak en Jakob. Jehova is aan de profeten vanouds verschenen en heeft met hen gesproken. Als Hij sprak, deed Hij dat namens de Vader en zei Hij wat zijn Vader gezegd zou hebben. Toen Hij op deze aarde werd geboren, werd de Jehova van het Oude Testament de Jezus Christus van het Nieuwe Testament.

De titel 'Zoon van God' omvat ook de benaming 'eniggeboren Zoon in het vlees'. In de oude en hedendaagse Schriftuur wordt de term 'eniggeboren Zoon' gebruikt om te benadrukken dat Jezus Christus een God is. Deze titel geeft aan dat Jezus' aardse lichaam verwekt is door een aardse moeder en een onsterfelijke eeuwige Vader, dit feit is een van de peilers van de verzoening, welke een ongelofelijke daad was die een gewoon mens niet had kunnen doen. Christus had de macht om zijn leven af te leggen en het weer op te nemen omdat Hij de onsterfelijkheid van zijn hemelse Vader in Zich had. Door Maria, zijn moeder, droeg Christus ook sterfelijkheid, of de macht om te sterven, in Zich.

Deze oneindige verzoening van Christus, samen met het feit dat Hij de Zoon van God is, vormen samen de allerbelangrijkste leerstelling van het hele christendom. Ouderling Bruce R. McConkie heeft gezegd: 'We zien de verzoening van de Heer Jezus Christus als de kern, het middelpunt, het hart van de geopenbaarde godsdienst.' (*A New Witness for the Articles of Faith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, blz. 81). En Alma heeft gezegd: 'Dit is de ganse betekenis der wet' (Alma 34:14).

De goddelijke zending van Joseph Smith en het Boek van Mormon

Het tweede facet van onze boodschap en de basis van de herstelling van Christus' kerk na de grote afval, is de door God opgedragen zending van Joseph Smith en

het Boek van Mormon om de mensen tot Christus te brengen.

Wij verkondigen dat de hemel voor Joseph Smith openging en dat er een kolom van licht neerdaalde die helderder was dan de middagzon. In die kolom stonden twee Personen: God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus; hun schittering en heerlijkheid ging alle beschrijving te boven. De Vader zei: 'Joseph, dit is mijn geliefde Zoon, luister naar Hem' (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:17).

Een van de kenmerken van de roeping van de profeet Joseph Smith was zijn leerschool in de geschriften en profetieën van de apostelen en profeten van vroeger. De geschriften en leringen van de profeet Joseph Smith zijn als naadloos textiel, geweven uit heilige waarheden in oude en hedendaagse Schriftuur. (Richard G. Galbraith, inleiding tot *Scriptural Teachings of the Prophet Joseph Smith*, bezorgd door Joseph Fielding Smith, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1993, blz. 5.)

Joseph Smith was veel meer dan een ongeschoolde boerenjongen aan de Amerikaanse kolonisatiegrens. Zijn leerschool omvatte de beste lessen die ooit vanuit de hemel aan de mens gegeven zijn. Hij kreeg zijn kennis rechtstreeks van God in antwoord op zijn gebed, niet uit boeken; na het eerste visioen kreeg hij andere visioenen en vele bezoeken van hemelse boodschappers, en 'jarenlang werd hij onderwezen door deze heilige engelen die door God naar hem werden gezonden om hem te onderwijzen en instrueren, en hem voor te bereiden om het fundament van deze kerk te leggen' (*Journal of Discourses*, deel 16, blz. 265); ook de inspiratie van de Heilige Geest speelde een centrale rol bij Josephs bijbeluitleggingen; hij kreeg openbaring van Jezus Christus; ook door de Urim en Lummin ontving Joseph Smith inzicht in de Schriften.

De eeuwige waarheden die hij heeft onderwezen, waren het antwoord op vele vragen die eeuwenlang in de gedachten van filosofen hadden geleefd. Als iemand de leerstellingen bestudeert die aan Joseph Smith zijn geopenbaard, zal deze persoon, als hij of zij oprecht naar waarheid zoekt, geleid worden naar Jezus Christus en zijn rol als onze Heiland, Verlosser en voorspraak bij de Vader. Wie de leringen van Joseph Smith over de Heiland bestudeert, laat onzekerheid en twijfel varen, en zijn hart wordt veranderd. Voor de eerlijke persoon wordt het leven zinvoller dankzij de antwoorden van de profeet op filosofische vragen als: Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we heen? Door de openbaringen die aan Joseph zijn gegeven, wordt de sluier van ons geheugen tussen dit leven en ons voorsterfelijk bestaan soms bijna doorzichtig. De sluier tussen dit leven en de geestenwereld wordt dunner; familiebanden worden hechter, dierbaar en dieper; het hart van de kinderen wendt zich tot hun vaders en het hart van de vaders wendt zich tot hun kinderen.

De profeet Joseph heeft ons geleerd dat we in het volgende leven dezelfde omgang met elkaar hebben als hier, wat een enorme troost is voor hen die vrienden en dierbaren zien heengaan (zie LV 130:1, 2). De beginselen van het heilsplan die door deze profeet

zijn verkondigd, dalen als de dauw des hemels in onze ziel neer (zie LV 121:45). Joseph heeft eeuwige waarheden verkondigd die mensen die naar gerechtigheid hongeren en dorsten, tot de levende Christus en de boezem van God de Vader leiden.

Niet als Joseph Smith is het Boek van Mormon een door God gegeven middel dat de lezer dichtert tot Christus brengt. Het is een verzameling geschriften van profeten die op het westelijk halfrond hebben geleefd, die in Christus geloofden, die van Christus profeteerden, en van wie sommigen bij Christus waren toen Hij na zijn opstanding korte tijd Amerika bezocht. Deze Amerikaanse profeten van vroeger hebben het Boek van Mormon voor onze tijd geschreven. Het heeft elke denkbare proef van zowel sceptische als oprechte mensen doorstaan. Het staat niet terecht. Wij zijn degenen die terecht staan om te zien of we de waarheden, leringen, geboden en uitspraken erin aanvaarden of verworpen (zie 2 Nephi 33:11-14).

President Ezra Taft Benson heeft ons er op indringende wijze aan herinnerd dat als we vergeten het Boek van Mormon te onderwijzen en prediken en als we nalaten de inhoud van deze heilige Schriftuur te bestuderen en bepeinen, we onder veroordeling komen. Wij hebben een missie en een opdracht om de inhoud ervan aan de wereld

bekend te maken en ervan te getuigen (zie LV 84:57, 64).

De goddelijke zending van de kerk

Het derde dat wij verkondigen is het feit dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door God is ingesteld om de weg te bereiden voor de wederkomst van Christus. In deze kerk is vanuit de hemel de goddelijke bevoegdheid hersteld om het priesterschap van Christus te dragen en uit te oefenen en het te gebruiken om de vereiste verlossende verordeningen te doen zodat deze zowel in de hemel als op aarde vastgelegd worden.

Deze herstelling was een voorwaarde voor de wederkomst, want als we de geschiedenis van de vroegchristelijke kerk bestuderen, zien we dat de oorspronkelijke wetten overtreden werden, de oorspronkelijke verordeningen veranderd, en de eeuwigdurende verbonden verbroken werden, net als Jesaja vele eeuwen daarvoor had profeteerd (zie Jesaja 24:5). Daar komt bij dat Paulus had gewaarschuwd dat de wederkomst pas zou plaatsvinden nadat men afstand had genomen van de oorspronkelijke leringen van Christus en de apostelen (zie 2 Tessalonicenzen 2:3-4).

Om de weg voor de wederkomst te bereiden vond – door middel van Joseph Smith – de herstelling plaats van elke noodzakelijke leerstelling en heilige verordening die God aan profeten in eerdere bedelingen had gegeven, ook de op Christus gerichte tempelverordeningen.

Wij hebben, in zijn oorspronkelijke vorm, alles wat ooit in het grote heilsplan naar deze aarde is gebracht – ongewijzigd, onveranderd. We geloven in hetzelfde priesterschapsgesetz dat de ouden hadden, dezelfde organisatie als de vroegchristelijke kerk, geleid door profeten en apostelen, dezelfde geestelijke gaven, dezelfde oude en ook hedendaagse Schriftuur: het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde.

Ik bid dat we allen zullen inzien hoe belangrijk het is om, door intensieve en gebedvolle studie, te gaan begrijpen dat Jezus Christus de Zoon van God is, de Heiland van de wereld; dat Joseph Smith door God geroepen was om de beginselen en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus te herstellen, en ook het Boek van Mormon, dat zeer zeker een getuige is dat Jezus Christus de Zoon van de levend God is; en dat 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Gods koninkrijk is, wederom op aarde gevestigd ter voorbereiding op de wederkomst van de Messias' (Inleiding, Boek van Mormon). Daarvan getuig ik in alle nederigheid in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Doet dit tot mijn gedachtenis'

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als gedenken onze eerste taak is, wat kan er dan in ons hoofd opkomen als die eenvoudige en kostbare zinnebeelden ons worden aangeboden?'

De eerstkomende uren zouden de geschiedenis van de hele mensheid een wending geven. Het zou het kronende moment van de eeuwigheid zijn, het grootste wonder ooit. Het zou de allergrootste bijdrage zijn aan een plan dat al voor de grondlegging van de wereld was ingesteld voor het geluk van alle mannen, vrouwen en kinderen die er ooit op zouden leven. Het moment van het zoenoffer was gekomen. Gods eigen Zoon, zijn eniggeboren Zoon in het vlees, stond op het punt de Heiland van de wereld te worden.

Op dit zwaarwichtige moment zou een oude orde vervuld worden en vergaan. In de plaats daarvan zou een nieuwe en heerlijker orde komen, een die nooit zou vergaan.

De plaats was Jeruzalem, rond het Pascha, een viering met rijke symboliek voor wat er zou gaan gebeuren. Lang geleden waren de gekwelde en gevangene Israëlieten in Egypte gespaard, en uiteindelijk bevrijd door het bloed van een lam aan de bovendorpel en de deurposten van hun huis te strijken (zie Exodus 12:21-24). Dat was slechts een symbolische herhaling van wat Adam en alle profeten na hem sinds het begin was geleerd: dat de zuivere en onbevleete lammeren uit de eerstelingen van de kudde die geofferd werden een gelijkenis, een teken, een

vooraafspiegeling waren van het grote en laatste offer van Christus, die zou komen (zie Mozes 5:5-8).

Nu, na al die jaren en profetieën en symbolische offeranden, zouden het zinnebeeld en de afschaduwing werkelijkheid worden. Op deze avond, aan het einde van Jezus' sterfelijke bediening, betekende de uitspraak van Johannes de Doper aan het begin van zijn bediening meer dan ooit: 'Zie, het lam Gods' (Johannes 1:29).

Toen een laatste en speciaal bereid paasmaal bijna klaar was, pakte Jezus het brood, dat Hij zegende, brak en aan zijn apostelen gaf met de woorden: 'Neemt, eet' (Matteüs 26:26) 'Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis' (Lucas 22:19). Zo ook pakte Hij de beker wijn, die altijd met water was verdund, sprak Hij een dankgebed uit en gaf Hij het aan hen die bij Hem zaten, met de woorden: 'Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, dat voor u uitgedronken wordt (...) tot vergaving van zonden (...) doet dit tot mijn gedachtenis (...) Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt' (Lucas 22:19; 1 Korintiërs 11:26).

Sinds die gebeurtenis in de bovenzal, aan de vooravond van Getsemane en Golgota, staan kinderen der belofte onder een verbond om Christus' offer op deze nieuwere, hogere, meer heilige en persoonlijke manier te gedenken.

Met een stukje brood, altijd gebroken, gezegend en als eerste aangeboden, denken wij aan zijn verwonde lichaam en zijn gebroken hart, zijn lichamelijke lijden aan het kruis waar Hij uitriep 'Mij dorst!' en uiteindelijk 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Johannes 19:28; Matteüs 27:46).

Het fysieke lijden van de Heiland garandeert dat door zijn barmhartigheid en genade (zie 2 Nephi 2:8) ieder lid van de mensheid van de dood zal worden bevrijd en tromferend uit het graf zal herrizzen. Uiteraard hangen het tijdstip van die opstanding en de bijbehorende mate van verhoging van onze getrouwheid af.

Met een klein bekertje water denken we aan het vergieten van Christus' bloed en de intensiteit van zijn geestelijk lijden, de kwelling die in de hof van Getsemane begon. Daar zei Hij: 'Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe.' Volgens de Schriften was zijn zielepijn hevig en Hij 'bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen' (Lucas 22:44).

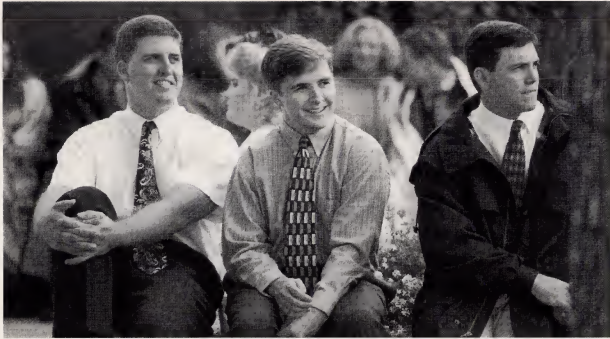
Het geestelijke lijden van de Heiland en het vergieten van zijn onschuldig bloed, dat zo liefdevol en vrijwillig werd gegeven, was de betaling van een schuld die in de Schriften de 'eerste zonde' genoemd wordt (Mozes 6:54). Ook leed Christus voor de zonden en smart en pijn van de hele mensheid, waardoor ook voor al onze zonden vergving mogelijk werd, op voorwaarde van gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het evangelie dat Hij heeft onderwezen (zie 2 Nephi 9:21-23). Zoals de apostel Paulus heeft geschreven: 'gekocht en betaald' (1 Korintiërs 6:20). Wat een hoge prijs en wat een aankoop!

Daarom richt elke verordening van het evangelie zich op de een of andere manier op de verzoening van de Heer Jezus Christus, en daarom komt deze ene verordening, met al haar symboliek en beelden die zij oproept, gemakkelijker en vaker tot ons dan alle andere in ons leven. Dat gebeurt in wat door president Joseph Fielding Smith eens 'de meest gewijde, de heiligste van alle vergaderingen in de kerk' genoemd is (Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, samengesteld door Bruce R. McConkie, 3 delen [Salt Lake City: Bookcraft, 1954-56] deel 2, blz. 340).

Misschien hechten we niet altijd zoveel betekenis aan onze wekelijkse avondmaalsdienst. Hoe 'gewijd' en hoe 'heilig' is die? Zien we die als *ons* Pascha, waarbij we *onze* veiligheid en bevrijding en verlossing gedenken?

Omdat er zo veel op het spel staat, zou deze verordening waarin onze ontsnapping aan de engel der duisternis wordt herdacht, serieuzer genomen moeten worden dan nu soms het geval is. Zij moet een krachtig, eerbiedig moment van overpeinzing zijn. Zij moet geestelijke gevoelens en indrukken bevorderen. Er moet dus geen haast zijn. Zij is niet iets wat je 'af moet werken' om dan tot het eigenlijke doel van de avondmaalsdienst te komen. Zij is het ware doel van de dienst. En alles wat er in die diensten gezegd of gezongen wordt, moet bij het gewichtige belang van die gewijde verordening passen.

Het bedienen en ronddelen van het avondmaal wordt vooraafgegaan door een lofzang, die we allemaal mee horen te zingen. Het geeft niet hoe goed onze stem is. Een avondmaalsdienst is toch veel meer een gebed - en iedereen heeft een stem om te bidden!

'Wij weten niet, beseffen niet de smart die Hij doorstond, maar wij geloven: 't was voor ons dat Hij daar werd gevond' (lofzang 130).

Het is een belangrijk element van onze aanbidding om samen zulke poëtische en ontroerende dankbetuigingen te zingen.

In die gewijde sfeer vragen we de jongemannen van de Aäronische priesterschap om deze zinnebeelden van het offer van de Heer waardig en eerbiedig klaar te maken, te zegenen en rond te delen. Wat een ongelofelijk voorrecht en heilig vertrouwen wordt er al op zo'n jonge leeftijd gegeven! Ik kan geen groter compliment van de hemel aan jullie bedenken. We houden van jullie. Leef zo goed mogelijk en zie er zo goed mogelijk uit wanneer je aan het avondmaal deelneemt.

En suggestie die ik wil geven is dat waar mogelijk de diakenen, leraren en priesters die het avondmaal verzorgen, een wit overhemd dragen. Bij heilige verordeningen in de kerk gebruiken we vaak ceremoniële kleding, en een wit overhemd is een stille herinnering aan de witte kleren die je bij je doop droeg en een vooruitblik naar het witte overhemd dat je gauw in de tempel en op zending zult dragen.

De bedoeling van deze simpele suggestie is niet dat je er schijnheilig of stijf uitziet. We willen niet dat onze diakenen of priesters in uniform lopen of zich ergens anders al te veel zorgen om maken dan een rein leven te leiden. Maar de manier waarop onze jongeren zich kleden, kan ons allen een heilig beginsel leren en kan beslist een gewijd gevoel overbrengen. Zoals president David O. McKay eens heeft gezegd: 'Een wit overhemd draagt bij tot de heiligheid [van het heilig avondmaal]' (David O. McKay, Conference Report, oktober 1956, blz. 89).

In de eenvoudige en prachtige bewoor-

dingen van de avondmaalsgebeden die de jonge priesters uitspreken, lijkt *indachtig* het sleutelwoord te zijn. In het eerste en iets langere gebed voor het brood wordt er gesproken over een gewilligheid om de naam van de Zoon van God op ons te nemen en de geboden te onderhouden die Hij ons heeft gegeven.

Deze beide zinsneden komen niet in het gebed voor het water voor, maar ze gelden wel degelijk voor beide gebeden. Wat wel wordt herhaald is dat dit alles ter gedachtenis van Christus wordt gedaan. Zo betuigen we dat we altijd aan Hem zullen denken zodat we altijd zijn Geest bij ons mogen hebben (zie Leer en Verbonden 20:77, 79).

Als gedenken onze eerste taak is, wat kan er dan in ons hoofd opkomen als die eenvoudige en kostbare zinnebeelden ons worden aangeboden?

We kunnen denken aan het voorsterfelijke leven van de Heiland en alles wat Hij heeft gedaan als de grote Jehova, de schepper van hemel en aarde en alles wat zich erin bevindt. We kunnen eraan denken dat Hij zelfs in de grote hemelse raad van ons hield en wonderbaarlijk sterk was, dat we daar al door de macht van Christus en door ons geloof in het bloed van het Lam hebben overwonnen (zie Openbaring 12:10-11).

We kunnen denken aan de eenvoudige grootsheid van zijn geboorte op aarde uit een jonge vrouw, waarschijnlijk in de leeftijd van de meisjes in onze jongenvrouwenorganisatie, en die namens elke getrouwe vrouw in alle bedelingen sprak toen ze zei: 'Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord.' (Lucas 1:38).

We kunnen denken aan zijn magnifieke maar bijna onbekende pleegvader, een bescheiden timmerman die ons onder andere geleerd heeft dat stille, gewone, onopvallende mensen dit majestueuze werk vanaf het begin hebben voortgestuwd en dat nog steeds doen. Als uw dienstbetoon bijna anoniem is, bedenken dan dat hetzelfde gold voor

een van de beste mannen die ooit op aarde hebben geleefd.

We kunnen denken aan Christus' wonderen en leringen, zijn gezeningen en zijn hulp. We kunnen bedenken dat Hij blinden liet zien en doven liet horen, en lammen, kreupelen en verminkten het gebruik van hun ledematen teruggaf. Dan, op zulke dagen, als we het gevoel hebben vast te zitten of nauwelijks meer enige vreugde of visie te hebben, kunnen we standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverwikt geloof in Hem en met onverzwaakte hoop (zie 2 Nephi 31:19-20).

We kunnen bedenken dat zelfs met zo'n plichtige zending, de Heiland van het leven genoot, dat Hij van mensen genoot en zijn discipelen zei opgewekt te zijn. Hij zei dat we net zo blij met het evangelie moeten zijn als iemand die een grote schat heeft gevonden, een echte parel van grote waarde, pal voor onze deur. We kunnen bedenken dat Jezus vooral vreugde en geluk bij kinderen vond en gezegd heeft dat we meer als zij moeten zijn: onschuldig en zuiver, gretig lachen en liefhebben en vergeven, alles wat kwetst vergeten.

We kunnen bedenken dat Christus zijn discipelen vrienden genoemd heeft, en dat vrienden mensen zijn die ons tertzijde staan als we eenzaam of misschien wanhopig zijn. We kunnen denken aan een vriend die we iets van ons moeten laten horen, of, nog beter, iemand met wie we vriendschap kunnen sluiten. Daarbij kunnen we bedenken dat God zijn zegeningen vaak geeft door een liefdevol gebaar van een ander, op het goede moment gedaan. Misschien zijn we voor iemand in de buurt het antwoord van de hemel op een zeer vurig gebed.

We kunnen – en moeten – denken aan de geweldige dingen die tot ons zijn gekomen en dat 'alle dingen, die goed zijn, komen van Christus' (Moroni 7:24). Degenen die zo met het goede gezegend zijn, kunnen denken aan de moed van mensen om ons heen die het moeilijker hebben maar opgewekt blijven, die er het beste van maken, en erop vertrouwen dat de blinkende morgenster voor hen weer zal opgaan – en dat zal hij ook (zie Openbaring 22:16).

Op sommige dagen zullen we redeneer hebben om te denken aan de slechte behandeling die Hij heeft gekregen, de afwijzing die Hij verduurde, en het onrecht – o, wat een onrecht – dat Hem werd aangedaan. Als wij daar ook mee te maken krijgen, kunnen we bedenken dat Christus ook in alles onder druk stond, maar niet in het nauw gedreven; Hij was om raad verlegen, maar niet radeloos; vervuld, maar niet verlaten; ter aarde geworpen, maar niet verloren (zie 2 Korintiërs 4:8-9).

Als wij zulke zware tijden doormaken, kunnen we bedenken dat Jezus beneden al-

les moest neerdalen voor Hij boven alles uit kon stijgen, en dat Hij pijn en smarten en allerlei verzoeken heeft doorstaan opdat Hij met barmhartigheid zou worden vervuld en zou weten hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden (zie LV 88:6; Alma 7:11-12).

Als we op een donker of erg moeilijk pad lopen, kunnen we bedenken dat, waar we ook gevraagd worden te gaan, onze Verlosser ons op dat pad is voorgegaan.

Hij staat klaar om hen die strompelen of vallen te steunen en sterken. Aan het eind is Hij er om ons te redden, en voor dat alles heeft Hij zijn leven gegeven. Hoe somber onze dagen ook mogen zijn, voor de Heiland van de wereld zijn ze nog somberder geweest.

Het is zelfs zo dat in een herrezen, verder volmaakt lichaam, onze Heer van deze avondmaalstaf ten behoeve van zijn discipelen de wonden in zijn handen en voeten en zij heeft gelaten – wat ons zegt dat zelfs de zuiveren en volmaakten pijnlijke dingen overkomen. Het zegt ons dat pijn in deze wereld geen bewijs is dat God niet van u houdt. Het is de *verwonde* Christus die onze leider is – Hij die nog steeds de littekens van opoffering draagt, de wonden van liefde en nederigheid en vergeving.

Die wonden wil Hij jong en oud, toen en nu, laten zien en voelen (3 Nephi 11:15). Dan bedenken we, met Jesaja, dat voor ieder van ons onze Meester ‘veracht en verlaten (...) was; een man van smarten en vertrouwd met ziekte’ (Jesaja 53:3). Dit zijn allemaal dingen waar wij aan kunnen denken als een jonge geknielde priester ons uitnodigt om altijd Christus indachtig te zijn.

Er wordt bij deze verordening geen maaltijd meer gebruikt, maar toch is het een feestmaal. Zij kan ons sterken voor wat het leven ook van ons vraagt, en zodoende gaan we ons bij alles wat we doen meer over anderen ontfermen.

Een verzoek dat Christus zijn discipelen deed op die avond van kwelling en leed, was dat ze Hem zouden kennen, bij Hem zouden blijven in dat uur van smart en pijn. ‘Waar blijfden zo weinig bij machte één uur met mij te waken?’ vroeg Hij hunkerend (Matteüs 26:40). Ik denk dat Hij ons dat weer vraagt, elke sabbat als de zinnebeelden van zijn leven worden gebroken, gezegend en rondgedeeld.

‘Hoe groot de wijsheid van de Heer, zijn liefde eindeloos (...)

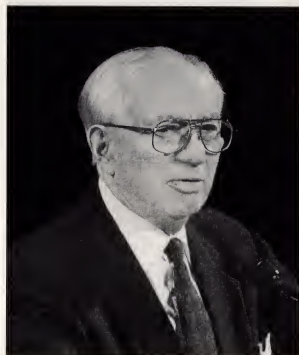
Onschuldig vloeiende eens zijn bloed als losprijs voor de mens’
(lofzang 131).

‘O, het is wonderbaar, wonderbaar voor mij (lofzang 129). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Blijf op koers, behoud het geloof

President Gordon B. Hinckley

‘Dit is zijn werk. Vergeet dat nooit. Aanvaard het enthousiast en met genegenheid.’

Mijn broeders en zusters, ik dank u dat u ons met hart en ziel steunt, en ik dank u voor uw uitingen van vertrouwen en liefde. Mijn geloof in dit grote werk is gesterkt door wat ik het afgelopen half jaar op mijn reizen van u heb gezien en gehoord.

Ik verlang mij wereldwijd onder de heilige der laatste te begeven, u persoonlijk te ontmoeten, zo mogelijk u de hand te schudden en aan u mijn gevoelens over dit heilige werk kenbaar te maken. Ik wil uw geest voelen en uw liefde voor de Heer en zijn machtige werk. Ik wou dat ik iedereen persoonlijk kon bedanken voor de vriendelijkheid die u ons op zoveel manieren hebt bewezen. Ik weet dat ik uw respect, vertrouwen en liefde moet verdienen door u te dienen. Ik heb slechts één verlangen en dat is: zolang de Heer mij kracht geeft Hem trouw te zijn door zijn zoons en dochters, u mijn broeders en zusters, te dienen. Daartoe wijd ik mijn kracht, mijn tijd en de talenten die ik bezit.

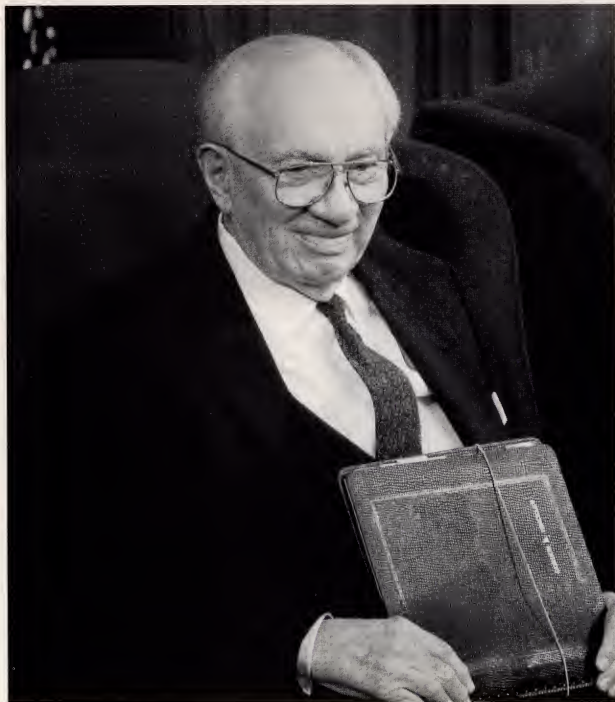
Ik hou van deze kerk. Ik hou van de profeet Joseph, met wie God onze eeuwige Vader en onze herrezen Heer hebben gesproken zoals ik vandaag met u spreek. Ik voel liefde voor al diegenen die in die moeilijke

beginperiode zijn getuigenis hebben aanvaard. Hun leven maakt in grote mate de vroegste geschiedenis van dit werk uit. Het is heerlijk om te kunnen bogen op sterke en diepe wortels. Daaruit is de grote, wereldwijde beweging gegroeid die we kennen als De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik dank de Heer dat Hij in mijn jeugd al liefde in mijn hart heeft gelegd voor de profeet Joseph Smith, voor het Boek van Mormon, voor de mensen die zoveel hebben doorstaan om het fundament te kunnen leggen waarop dit koninkrijk kon worden grondvest. Ik hou van het priesterschap dat onder ons is, namelijk het gezag waarmee men in de naam van God kan spreken. Ik ben dankbaar voor die macht die zelfs voorbij de sluier des doods reikt. Ik hou van de heiligen die gelovig en getrouw zijn. Ik ben dankbaar voor de kracht van uw getuigenis en voor het goede leven dat u leidt. Ik hou van de zendingen die zich in de frontlinie van de wereld bevinden en getuigen dat het evangelie is hersteld. Ik bid dat ze beschermd worden en geleid naar de mensen die hun boodschap zullen aanvaarden.

Ik hou van de jongeren van de kerk, van wie er zoveel enthousiast zijn, die op zoek zijn naar de waarheid, die bidden en proberen het goede te doen. Ik voel grote liefde en groot respect voor de vrouwen van de zustershulpvereniging, voor de jongevrouwen in hun organisatie, voor de jeugdwerklieders die zo lief zijn, ongeacht waar ze zich bevinden, wat hun huidskleur is, of de omstandigheden waaronder ze leven.

Ik voel grote dankbaarheid voor onze bisschoppen en degenen die met hen dienen, voor onze ringpresidenten en hun medewerkers, voor de onlangs geroepen gebiedsautoriteiten en voor de algemene autoriteiten. Ik ben heel optimistisch over dit werk. Ik heb nu lang genoeg geleefd om de groei van dit werk als wonder te beschouwen. Ik acht het een voorrecht om in veel delen van de wereld bij de vestiging van de kerk betrokken te zijn geweest. Overal wordt zij sterker. Overal ter wereld worden steeds

President Gordon B. Hinckley glimlacht voor aanvang van een bijeenkomst naar de conferentiebezoekers.

meer mensen door dit werk ten goede gevormd.

Onze statistici vertellen me dat als de huidige trend zich voortzet er in februari 1996, over een paar maanden maar, meer leden van de kerk buiten de Verenigde Staten zullen zijn dan in de Verenigde Staten.

De overschrijding van die grens is een belangrijke gebeurtenis. Het vertegenwoordigt de vruchten van heel veel arbeid. Het is nooit de bedoeling geweest van de God des hemels, van wie wij de dienstknechten zijn, om dit een kleinschalig, regionaal werk te laten zijn. Johannes de Openbaarder 'zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie' (Openbaring 14:6). Die engel is gekomen. Zijn naam is Moroni. Zijn stem heeft uit het stof tot ons gesproken. Hij heeft ons een tweede getuige van het bestaan van de Heer Jezus Christus gebracht.

We hebben het evangelie nog niet aan alle volken, stammen, talen en naties gebracht.

Maar we hebben grote vooruitgang gemaakt. We gaan daarnaartoe waar ze ons toelaten. God staat aan het roer en door zijn macht zullen er volgens zijn wil deuren opengaan. Daar heb ik vertrouwen in. Daar ben ik zeker van.

Ik begrip de mensen niet die dit werk als een beperkt, regionaal werk zien. Het ontbreekt hun aan visie. Zo zeker als er een almachtige Vader in de hemel is, zo zeker als er een Zoon, onze goddelijke Verlosser, is, zo zeker is dit werk voorbestemd alle mensen te bereiken.

Het verhaal van Kaleb, Jozua en de andere verspieters van Israël heeft mij altijd geboeid. Mozes had de kinderen van Israël de woestijn ingeleid. In het tweede jaar van hun omzwervingen, koos hij uit elk van de twaalf stammen iemand uit om het land Kanaän te verkennen en verslag uit te brengen van de natuurlijke rijkdommen en de daar wonende volken. Kaleb vertegenwoordigde de stam Juda, Jozua de stam Efraim. Die twaalf gingen het land Kanaän binnen. Zij zagen dat het vruchtbaar was. Zij waren

veertig dagen weg. Zij brachten 'de eerste druiven' mee terug als bewijs dat het land vruchtbaar was (Numeri 13:20).

Zij kwamen tot Mozes en Aäron en de hele vergadering van de kinderen van Israël en verhaalden over het land Kanaän: 'En, ja, het vloeit van melk en honing, en dit is zijn vrucht' (vs. 27).

Maar toen vielen tien van de verspieters ten prooi aan hun eigen twijfels en angsten. Zij brachten een negatief verslag uit over de aantallen en de lengte van de Kanaänieten. Hun conclusie was dat 'het volk sterker is dan wij' (vs. 31). In hun ogen waren ze sprinkhanen vergeleken bij de reuzen die ze in het land hadden gezien. Zij waren het slachtoffer van hun eigen angst.

Toen stonden Jozua en Kaleb op en zeiden: 'Het land dat wij doorgetrokken zijn om het te verspieden, dat land is buitengewoon goed.'

'Indien de Here welgevallen aan ons heeft, dan zal Hij ons in dit land brengen en het ons geven, een land, dat vloeit van melk en honing.'

'Alleen, weest dan niet opstandig tegen de Here, en gij, vreesst het volk van het land niet, want zij zijn ons tot spijs, hun schaduw is van hen geweken, en de Here is met ons; vreesst hen niet' (Numeri 14:7-9).

Maar het volk luisterde liever naar de tien twijfelars dan naar Jozua en Kaleb.

Het was toen dat de Heer verklaarde dat de kinderen van Israël veertig jaar in de woestijn zouden dwalen totdat het geslacht van twijfelars was voorbijgegaan. In de Schriften staat dat 'deze mannen, die een kwaad gerucht over het land verspreid hadden, stierven door een plaag voor het aangezicht des Heren.

'Maar van die mannen die uitgegaan waren om het land te verspieden bleven Jozua (...) en Kaleb (...) in leven' (vs. 37-38). Zij waren de enigen van de groep die de veertig jaar in de woestijn overleefden en het voorrecht hadden het beloofde land binnen te gaan, waarover zij zo'n positief verslag hadden uitgebracht.

We zien zovelen om ons heen die onverschillig staan tegenover de bestemming van dit werk, die apathisch zijn, die over beperkingen spreken, die angst uiten, die liever hun vinger leggen op zogenaamde zwakheden, maar die echt niet ter zake doen. Behept met twijfels over het verleden, ontbreekt het hun aan visie, aan een visioen van de toekomst.

De spreuk 'Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk' (Spreuken 29:18) is een goede. Er is geen plaats in dit werk voor hen die alleen geloven in het evangelie van doem en duisternis. Het evangelie is de blijde boodschap. Het is de boodschap van overwinning. Een werk dat enthousiast kan worden aanvaard.

De Heer heeft nooit gezegd dat er geen moeilijkheden zouden zijn. Ons volk heeft met allerlei beproevingen te maken gehad, over ons uitgestort door hen die dit werk tegenwerkten. Maar hun geloof heeft hen er doorheen gehaald. Dit werk is onverschrokken voorwaarts gegaan en heeft sinds het begin nooit een stap terug hoeven te doen. Ik denk aan de jonge Joseph, vervolgd en gekleineerd door hen die beter hadden moeten weten. Maar de pijn van de wonden die de vervolging sloeg, werd verzacht door de verklaring van Moroni, die hem zei dat God een werk voor hem had; en dat zijn naam 'zowel ten goede als ten kwade onder alle naties, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:33).

Hij en zijn broer zijn op 27 juni 1844 in de gevangenis van Carthage vermoord. Hun vijanden dachten dat het einde betekende van de kerk waarvoor de beide broers hun leven gegeven hadden. Zij konden niet bevinden dat het bloed van de martelaren voeding zou geven aan de jonge wortels van de kerk.

Ik was onlangs bij de oude havens in Liverpool. Op vrijdagmorgen, toen wij daar waren, lag de haven bijna stil. Maar eens leek het op een zeer nijvere bijenkorf. In de vorige eeuw werden de kaden waarover wij liepen, bevolkt door tienduizenden mensen. Zij kwamen van de Britse Eilanden en van het vasteland van Europa, bekeerlingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij hadden het getuigenis op hun lippen en geloof in hun hart. Was het moeilijk voor hen om hun woning te verlaten en een onbekende wereld binnen te stappen? Natuurlijk. Maar ze waren optimistisch en enthousiast. Zij gingen aan boord van schepen, zeilschepen wel te verstaan. Ze wisten dat de reis op zijn minst gevaarlijk zou zijn. Al snel kwamen ze er achter dat het grootste deel van de reis ellendig was. Wekelang brachten zij zich in bedompte barakken. Zij doordroonden stormen, kwalen en ziekten. Velen stierven tijdens de reis en kregen een zeemansgraf. Het was een zware en angstige reis. Zij hadden hun twijfels, jazer. Maar hun geloof won het van hun twijfels. Hun optimisme won het van hun angst. Zij hadden een droom van Zion en waren op weg om die te verwezenlijken.

In een geest van overwelgend optimisme, gebaseerd op een solide fundament van geloof, bouwden zij de tabernakel waarin wij vandaag vergaderen. In veertig jaar bouwden zij de tempel die hier vlakbij staat. Door al hun beproevingen heen scheen een stralend, helder en heerlijk visioen aangaande de groei van dit werk.

Ik kan nauwelijks de omvang van het ge-

loof van Brigham Young bevatten om duizenden mensen de wildernis in te leiden. Hij had dit land nog nooit gezien, behalve dan dat hij het in een visioen gezien had. Zijn stoutheid moet geen grenzen gekend hebben. Voor hem maakte hun komst naar de vallei deel uit van de groei en bestemming van dit werk. Voor hen die hem volgden was het een stap naar de verwezenlijking van een mooie droom.

Dat gold ook voor het laatste deel van de vorige eeuw. Het leek wel of de hele wereld tegen ons was. Maar de getrouwen wisten dat achter die donkere wolken de zon scheen en dat de storm, bij getrouwheid, zou overtrekken.

Tegenwoordig wandelen wij in het zonlicht van goede wil. Sommigen hebben de neiging onverschillig te worden. Anderen laten zich afleiden door de verzoeken van de wereld, waarbij zij het werk van de Heer verzaaken. Ik zie weer anderen die denken dat het geen kwaad kan om, hoe gering ook, hun normen te verlagen. Daardoor verliezen zij hun enthousiasme voor dit werk. Zo denken zij bijvoorbeeld dat ze het niet zo nauw hoeven te nemen met de heiliging van de sabbat. Ze veronachtzamen hun vergaderingen. Ze worden kritisch. Ze spreken kwaad van anderen. En voor ze het weten zijn ze van de kerk afgedwaald.

De profeet Joseph heeft eens verklaard: 'Waar twijfel is, kan geen geloof zijn' (*Lectures on Faith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., blz. 46).

Ik nodig iedereen uit die aldus is afgedwaald, terug te komen naar de sterke en solide vesting van de kerk. Dit is het werk van de Almachtige. Of wij als individu voortuitgang maken, hangt van ons af. Maar de kerk zal altijd voorwaarts blijven gaan. Ik ken een oud liedje dat gevoelig door een mannenkoor is uitgevoerd. Eén regel gaat als volgt: 'Laat me aanvangen met tien stoutheartige mannen; en je zult er spoedig tienduizend bij hebben' (Hammerstein, Oscar: *Stoutharted Men*).

Toen de Heer Mozes tot zich had genomen, zei Hij tot Jozua: 'Wees sterk en moedig. Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar jij gaat' (Jozua 1:9). Dit is zijn werk. Vergeet dat nooit. Aanvaard het enthousiast en met genegenheid.

Laten we niet bang zijn. Jezus is onze leider, onze kracht en onze Koning.

Dit is een tijd van pessimisme. Wij hebben een zending van geloof. Ik doe een beroep op al mijn broeders en zusters, waar u zich ook bevindt, om dit werk wereldwijd voorwaarts te sturen. U kunt het versterken door uw wijze van leven. Laat het evangelie uw zwaard en uw schild zijn. Wij maken allen deel uit van het grootste werk op aarde. De leer kwam door openbaring tot ons. Het

priesterschap werd verleend door God. Bij het getuigenis van de Heer Jezus Christus is een tweede getuige gevoegd. Deze kerk is letterlijk de kleine steen uit Daniëls droom 'die zonder handen uit de berg is afgehouwen [en] zal voortrollen, tot dat deze de ganse aarde heeft gevuld' (LIV 65:2).

Broeders, zullen wij in elk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed broeders; en voort, voort ter overwinning' (LIV 128:22). Dat heeft de profeet Joseph geschreven in een psalm van geloof.

Hoe heerlijk is het verleden van dit groote werk. Het is vol van heldendom, moed, stoutheid en geloof. Hoe wonderlijk is het heden nu we voorwaarts gaan om velen tot zegen te zijn. Dat zal gebeuren als zij gehoor geven aan de boodschap van de dienstkrachten van de Heer. Hoe schitterend zal de toekomst zijn wanneer de Almachtige zijn heerlijke werk voortstuwet, een werk dat een ieder die zijn evangelie aanvaardt en naleeft tot zegen zal zijn. Het zal zelfs al zijn zoons en dochters van alle geslachten eeuwig zegen brengen, en wel door het werk van hen van wie het hart vervuld is van de liefde voor de Verlosser van de wereld.

In de crisisjaren heb ik eens een verweerd uithoorgaard aan een roestig stuk prikkeldraad zien bengelen. De eigenaar van de boerderij had er opgeschreven:

*Uitgemergeld door de droogte,
Kopje onder in watersnood,
Uitgevreten door prairiehazen,
Opgejaagd door de deurwaarder,
Maar ik ben er nog!*

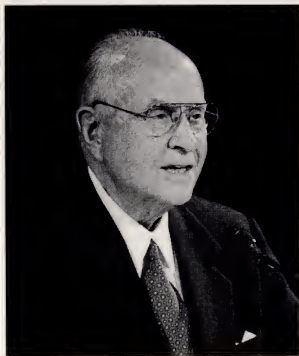
Zo is het ook met ons. We hebben te maken gehad met mensen die ons hebben bedreigd, met criticasters, en doemdenkers. Ze hebben op alle mogelijke manieren geprobeerd ons schade toe te brengen en Gods kerk te vernietigen. Maar we zijn er nog, sterker en vastbeslotener dan ooit dit werk voorwaarts te sturen. Ik vind dat spannend. Het is geweldig. Ik voel me als Ammon van weleer die heeft gezegd: 'Hebben wij nu geen reden om verheugd te zijn? Ja, ik zeg u, dat er sedert het begin der wereld nimmer mensen hebben bestaan, die zulk een goede reden hadden om verblijd te zijn als wij; en mijn verheugde verheft zich tot roemen in God; want Hij heeft alle kracht, alle wijsheid en alle verstand' (Alma 26:35).

Ik nodig ieder lid van de kerk uit, waar u ook bent, om op te staan en met een vreugdevol hart aan de slag te gaan, het evangelie na te leven, de Heer lief te hebben en het koninkrijk op te bouwen. Samen zullen we op koers blijven en het geloof behouden. De Almachtige zal onze kracht zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zoek eerst het koninkrijk Gods

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als we ons best doen om Gods koninkrijk op de eerste plaats te zetten en te leven zoals we behoren, vinden alle andere dingen in het leven hun juiste plaats en gebeuren er geweldige dingen.'

Naarmate we ouder worden, worden we ook wat trager, dus u zult een beetje geduld met ons moeten hebben. Ik dank de Heer voor de zegeningen die Hij me gegeven heeft, dat ik deze conferentie kan bijwonen en dat ik heb kunnen horen wat er tot nu toe gezegd is. Dit is een gedenkwaardige periode in de geschiedenis van onze kerk.

Toen ouderling LeGrand Richards op leeftijd was gekomen, schreef hij over het algemeen zijn toespraken voor de algemene conferentie niet op. U weet waarschijnlijk wel dat we ons aan een bepaalde tijd moeten houden. De vraag was hoe men hem kon laten weten dat zijn tijd om was. Er werd een knipperlichtje op het spreekgestoelte geïnstalleerd, en tijdens een van z'n toespraken zei hij: 'D'r zit hier steeds een lampje te knipperen.' De volgende conferentie hadden ze het lampje rood gemaakt, maar hij legde er gewoon z'n hand overheen. Misschien doe ik vandaag ook wel zoiets. Naarmate we ouder worden, hebben we steeds minder aan dat afleesapparaat voor de toespraken hier; dan lijken de printers de tekst niet meer zo duidelijk af te

drucken; en dan lijkt die inkt ook ineens niet meer zo goed als vroeger! Maar ik voel me vereerd en dankbaar dat ik hier bij u kan zijn.

Ik weet zeker dat degenen onder u die hier vanmorgen ook waren en onze profet en leider gehoord hebben, hetzelfde hebben gevoeld als ik: dat de mantel van Gods profet passend en met goddelijk gezag om de schouders van president Gordon B. Hinckley ligt. Ik voelde dat vanmorgen toen hij ons zijn adviezen met zoveel duidelijkheid en inspiratie gaf en ons aanspoorde om onszelf hogere normen te stellen. Door hem hebben we de stem van de Heer gehoord. In de 88e afdeling van de Leer en Verbonden leert de Heer ons dat zijn stem Geest is (zie vs. 66).

Niet alleen ben ik dankbaar dat ik hier kan zijn, ik ben ook dankbaar voor goede muziek en voor de invloed die goede muziek op ons leven heeft, en voor het lied dat het koor vanmorgen heeft gezongen, 'Lof en dank voor de kracht der heuven' (*Heilige lofzangen*, 110). Toen het koor die woorden zong, moest ik denken aan de kracht die ik niet alleen in deze conferentie gevoeld heb, maar mijn hele leven lang – de kracht die we krijgen door trouwe, gehoorzame leden van de kerk te zijn. Door te leven zoals we behoren te leven, wordt ons karakter sterk.

Mijn grootvader had een paar jaar in Farmington (Utah) gewoond toen hem en zijn gezin gevraagd werd naar Zuid-Idaho te gaan en daar te helpen bij de vestiging van een nieuwe gemeenschap, die Oakley zou heten. Mijn vader, Hector, was een tiener toen ze verhuisden. Mijn moeder, Clara, was ook een tiener die in Tooele (Utah) woonde toen ook haar vader gevraagd werd naar Oakley te verhuizen en daar de eerste meelfabriek te bouwen. Dus in dat kleine dorpje in Idaho werden Hector en Clara verliefd op elkaar.

Toen ze in 1890 zouden gaan trouwen, vroegen ze niet waar ze moesten trouwen en wat ze moesten doen. Ze wisten dat. Dege-

nen die minder goed in aardrijkskunde zijn, herinner ik eraan dat het vanuit dat deel van Idaho ongeveer 290 kilometer naar de Logan-tempel is. Maar mijn ouders gingen vanuit dat kleine dorpje naar de Logan-tempel om daar op 15 mei 1890 te trouwen. Ik heb me vaak afgevraagd hoe die reis verlopen is. Stel je voor, een ruittuig zonder zij-kanten, getrokken door een span paarden. Ondanks de lenteregens begonnen ze aan een ruittuigtocht van 290 kilometer.

Ik weet niet met hoeveel te zingen, maar als je denkt aan een moderne auto met een dak, portieren, verwarming, radio en comfortabele stoelen, en je zet dat naast zo'n ruittuig, dan zie je een behoorlijk verschil. Denk je eens in wat er komt kijken bij zo'n tocht van 290 kilometer door die jongelui met wat familie en vrienden. Ze zouden er een week over doen. In dat ruittuig zouden ze die tocht van zeven dagen naar de tempel maken. Ze hadden niet de slaapzakken en winterkleden die we nu hebben, maar ze hadden wat in die tijd gebruikelijk was: dekens en quilts, en een paar oude meelzakken met eten.

Dus als we over de kracht van de heuvels zingen, mogen we de Heer danken voor de kracht van waar we zijn en wie we zijn en waar we in geloven en hoe we leven. Vragen jonge mensen zich tegenwoordig af of het lastig is om een paar kilometer naar de Manti-tempel te gaan, of de St. George-tempel of de Atlanta-tempel of zelfs de Stockholm-tempel of de Johannesburg-tempel of waar dan ook? Probeer je voor te stellen hoe het een paar jaar geleden toeging, en dan lijkt je reis naar de tempel niet zo'n opgave meer.

Mijn vrouw Ruby en ik hebben pas ons 65-jarig huwelijksfeest gevierd. We zijn op 4 september 1930 in de Salt Lake-tempel getrouwd. De volgende ochtend gingen we naar haar moeder, die in Salt Lake City aan Main Street woonde, om afscheid van haar te nemen. Bij dat emotionele moment gaf ze ons een mandje voor in de auto. Ze zei tegen me: 'David, beloof me dat je goed voor Ruby zult zorgen.' Ik zei: 'Ik beloof het.' Af en toe herinner ik Ruby eraan dat ik op een dag haar moeder weer zal zien, en dan hoop ik haar recht in de ogen te kunnen kijken en te zeggen: 'Volgens mij heb ik dat wel gedaan.'

Ruby en ik zijn op de goede manier getrouwd, verzegeld in de tempel met goddelijke verbonden en beloften die betrouwbaarheid, trouw, loyaliteit en toewijding bevorderen. Nu, na 65 heelrijke jaren, kijken we terug op onze tijd samen en beseffen we dat ons huwelijk alleen maar beter wordt.

Toen Ruby en ik in 1930 in onze kleding T-Ford op weg naar Californië gingen, reden we met een snelheid van 160 km/uur over die hobbelige zandweggetjes door Nevada:

50 km vooruit en 110 km op en neer! We waren nog nooit in Californië geweest, dus toen we eindelijk bij het Tahomeer aankwamen, zag dat grote meer er warm en prachtig uit. Wist ik veel dat het water onder de eerste paar centimeter ijskoud was! We vonden een klein motel en trokken onze zwempullen aan. Ik wilde haar laten zien dat ze met een echte 'macho' was getrouwd. We liepen over de pier, die een stuk het meer instak, en ik vond het er prachtig. De zon ging net onder. Ik dook er recht in, om Ruby te laten zien dat ze toch wel iets bijzonders aan de haak geslagen had. Toen ik in die ijskoude onderlaag kwam, dacht ik dat ik er was geweest. Ik wist niet hoe snel ik eruit moest komen.

We hadden een heerlijke tijd samen op weg naar Berkeley in Californië. We vonden een gemubileerde flat voor 45 dollar per maand. Maar toen ik op onze tweede dag 's avonds thuiskwam, bleek dat ik het deurslot niet openkreeg. Ik ging naar de huisbazin en zei: 'Het spijt me, maar m'n sleutel past niet.' Ze zei: 'O, dat geeft niet. Uw vrouw heeft u verhuisd.' Ik zei: 'Verhuisd?' 'Ja,' zei ze, 'we hadden nog een andere flat die vijf dollar goedkoper was.'

Ruby en ik hebben laatst uitgerekend dat we 27 keer binnen de Verenigde Staten verhuisd zijn. We zijn drie keer naar Californië verhuisd, twee keer naar Illinois. We zijn van hier naar daar en weer terug verhuisd. Maar we kijken met grote vreugde op dit alles terug. Nu, met onze drie kinderen en meer dan vijftig klein- en achterkleinkinderen, zeggen we: 'Wat hebben we een heerlijk leven gehad.'

Als we ons best doen om Gods koninkrijk op de eerste plaats te zetten en te leven zoals we behoren, vinden alle andere dingen in het leven hun juiste plaats en gebeuren er geweldige dingen. Als we naar onze familie kijken, doet het ons goed dat al onze kleinzonen en sommige kleindochters die er de mogelijkheid toe hadden, op zending zijn geweest. Ze kennen het lied 'Ik ben een kind van God' (lofzang 195) en andere prachtige lofzangen van Zion, en begrijpen ze ook. We zijn trots op ze. Een van onze familieleden is in het bezit van een klein schilderij, een aquarel, niet van een bekend schilder. Het is gemaakt door een paar Armeense kinderen. Het was een geschenk uit dank voor het eten dat mede door toedoen van enkelen van onze familieleden en kleinkinderen naar Armenië was gebracht. Het leven is rijk en vol en prachtig. Alles valt op z'n plaats als we daar met onze leefwijze ons steentje toe bijdragen.

Een paar weken geleden waren Ruby en ik een paar dagen in Oakley (Idaho) om ons ouderlijk huis daar wat op te knappen. We werden uit Detroit (Michigan) opgebeld door Lenore Romney. Lenore is de vrouw

van George Romney. Ze zei: 'George is vanmorgen overleden.' Ze wilde weten of we bij de begrafenis konden zijn. Ik zei dat ik dat een eer zou vinden maar dat ik het met mijn meerdere in de kerk moest regelen.

Toen ik had opgehangen, liep ik onze straat uit. Ik stak het kanaal over en liep naar de plek waar de familie Romney had gewoond. De vader van George heette Gaskell Romney. Mijn vader was hun bisschop. Ik keek naar dat stuk land. Het huis stond er niet meer. Toen liep ik langs het oude irrigatiekanaal. Ik keek naar de plek waar mijn vader me had gedoopt. Ik keek naar de plek waar George en ik altijd gingen zwemmen. In die tijd zwom je in een zwempak, een tuinbroek van spijkerstof, niet de modieuze van tegenwoordig maar de echte ouderwetse denim zwempakken. We knipten de pijpen eraf en de zakken eruit zodat we niet zouden verdrinken. Dat waren onze zwempullen. We zaten dan aan de kant van het kanaal in een beetje zonneschijn en bibberden van de kou. Maar zwemmen was onze voornaamste ontspanning. George en ik waren ongeveer even oud. Hij was mijn vriend. Hij was m'n maat.

Toen ik bij dat kanaal aan George liep te denken, moest ik ook denken aan een gedicht van Rosemary en Stephen Vincent Benét dat ze over Nancy Hanks, de moeder van Abraham Lincoln, hadden geschreven. Abraham Lincoln was maar zeven toen Nancy Hanks overleed, en ze hielden heel

veel van elkaar. Maar in dat bewogen gedicht overpeinsden de Benéts wat Nancy Hanks zou vragen als ze nu terugkwam: Wat is er van mijn zoon Ab geworden? Is hij naar de stad gegaan? Heeft hij leren lezen? Is er ooit iets van hem geworden? (Zie 'Nancy Hanks' in Edwin Markham, comp. *The Book of American Poetry*, New York: Wm. H. Wise & Co., 1936, blz. 791).

De moeder van George overleed toen hij nog een tiener was. Ze heeft niet kunnen zien wat er van hem geworden is. Bij de begrafenis had ik de eer in het gezelschap te zijn van de gouverneur van de staat Michigan – een staat met ongeveer negen miljoen inwoners waar George drie keer tot gouverneur was gekozen. De gouverneur zei dat George Romney een groot man was die nooit zijn dienst aan God veronachtzaamde door zijn dienst aan de mensheid. De *Detroit News* zei dat George Romney zijn godsdienst gebruikte als kompas in zijn openbare leven.

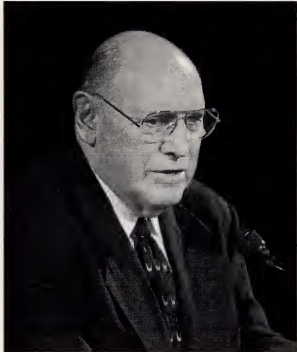
Ik wil zeggen dat ik van u houd, en ik geef u mijn getuigenis dat dit werk waar is. Jonge mensen, jullie die zich afvragen wat jullie later in het leven gaan doen, bedenken dat anderen die zich door het evangelie hebben laten leiden, het er aardig goed van af hebben gebracht. Het evangelie is waar. We hebben een hedendaagse profet op aarde. Moge u het ten volle naleven, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vensters van licht en waarheid

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als de levensstormen ons in verwarring hebben gebracht, kunnen de vensters van openbaring ons veilig bij onze hemelse Vader thuis brengen.'

Mijn geliefde broeders en zusters, toen president Hincley deze vergadering binnenkwam, zei hij: 'We hebben besloten om terug te komen.' Ik antwoordde: 'Gelukkig!' Het is een voorrecht om hier te spreken en ik bid dat de Geest van de Heer bij me is.

Dit is een tijdperk van digitale informatie. Door middel van onze computers staat ons een praktisch onbegrensde hoeveelheid informatie ter beschikking. Met letterlijk een druk op een toets kunnen we graadruiten in de gedigitaliseerde bibliotheken van universiteiten, musea, regeringskantoren en instellingen over de hele wereld. Een wereldomspannend netwerk van elektronische verbindingen zorgt voor informatie die ons met steeds toenemende snelheid en in steeds grotere hoeveelheden via de zogenaamde elektronische snelweg bereikt. Door de vensters van de monitoren van personal computers thuis en op kantoor hebben we toegang tot dit netwerk van onderling verbonden informatiebronnen om over de hele wereld teksten, kunst, foto's, kaarten en lijsten te bekijken, en muziek en gesproken woord te beluisteren.

Zo geven ook instrumenten van velerlei soort ons inzichten die we anders nooit zouden krijgen. Telescopen en microscopen

brenge[n] dingen binnen ons gezichtsveld die we anders niet konden zien en waarvan we geen weet zouden hebben. De moderne medische wetenschap gebruikt een soort venster, zoals bijvoorbeeld een scanner, waarmee belangrijke informatie zichtbaar wordt gemaakt die ervaren medici in het belang van hun patiënten kunnen gebruiken. Het radarscherm in de verkeersstoren van de luchthaven is nog een voorbeeld van een venster dat zicht geeft op objecten op grote afstand, waardoor levens gered kunnen worden. Zonder dat belangrijke instrument zijn die objecten onzichtbaar. De informatie van het radarscherm kan worden gebruikt om een piloot veilig te laten landen.

Vensters van openbaring

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verklaart vrijmoedig dat wij door een ander soort venster, de vensters van de hemel, toegang hebben tot geestelijke informatie uit de Bron van licht en waarheid. 'Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het koninkrijk Gods zal openbaren.¹ In deze bedeling van de volheid der tijden wordt over de snelweg van openbaring heel veel eeuwige waarheid aangevoerd. Dat gebeurt al sinds die dag in de lente van 1820 toen de Heer in het heilige bos het vurige gebed van een boerenjongen verhoorde, waarmee de herstelling van het evangelie van Jezus Christus werd ingeluid.

Wij zijn gezegend dat wij leven in deze laatste dagen waarin een liefhebberende hemelse Vader een groot leider, president Gordon B. Hincley, geroepen heeft als profeet, ziener en openbaarder. Door hem opent de Heer de vensters van openbaring om alle kinderen van onze Vader die de woorden van de profeet ter harte nemen, te leiden en tot zegen te zijn. Net als vroeger opent God ook in deze tijd vensters van licht en waarheid door 'zijn raad aan zijn knechten, de profeten' te openbaren.² Degene die 'ogen om te zien [en] oren om te horen'³ heeft kan

eeuwige beginselen leren, kan zich een verheven perspectief van kennis en wijsheid verwerven en leiding voor zijn leven ontvangen.

Als wij ons hart en onze geest op de juiste manier vormen door geloof, gehoorzaamheid, gebed en schriftstudie, kunnen we toegang verkrijgen tot het netwerk van goddelijke en eeuwige waarheden. We kunnen de leringen en de raad van Gods profeten ontvangen, waardoor wij open gaan staan voor kennis en openbaring van onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus.

De Heer raadt ons aan om ons te bekwaamen in het gebruik van die geestelijke vensters zodat we kunnen zoeken naar persoonlijke openbaring voor onszelf en ons gezin, en die ook kunnen ontvangen. Als de levensstormen ons in verwarring hebben gebracht, kunnen de vensters van openbaring ons veilig bij onze hemelse Vader thuis brengen. Als wij mochten toegeven aan de verleidingen van de tegenstander, en merken dat we geestelijk verzwakt zijn, kunnen geïnspireerde bisschoppen en andere zorgzame leiders de vensters van openbaring openen om geestelijke leiding te geven. Goed voorbereide en geïnspireerde zendingen kunnen de vensters van de hemel openen om degenen die 'alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden'⁴ klaarheid te geven.

Met gehoorzaamheid opent u de vensters van de hemel

De vensters van de hemel staan wijd open voor getrouwe en rechtschapen mensen; er is niets waardoor ze sneller gesloten worden dan door ongehoorzaamheid. Iemand die geen rechtschapen leven leidt, kan geen volledige toegang krijgen tot het netwerk van geopenbaarde waarheid. 'De machten des hemels [kunnen] niet bestuurd noch aangewend (...) worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.'⁵ 'Gehoorzaamheid is de eerste hemelse wet.'⁶ Daarom vermaande Alma ons dat we 'nederig, (...) onderwerpen en (...) te allen tijde naartig in het onderhouden van der geboden Gods' moeten zijn.⁷

Om de vensters van de hemel te openen, moeten we onze wil in overeenstemming brengen met de wil van God. IJverige en voortdurende gehoorzaamheid aan de wetten van God is de sleutel die de vensters van de hemel ontsluit. Door gehoorzaamheid worden we ontvankelijk voor de zin en de wil van de Heer. De Heer vraagt ons hart en een bereidwillige geest, en 'de gewilligen en de gehoorzamen'⁸ zijn degenen die de zegeningen van openbaring ontvangen door de geopende vensters van de hemel.

Zendingswerk

De Heer heeft de leden van de kerk geboden om de herstelling van de volheid van het evangelie aan de wereld bekend te maken,⁹ voor al onze broeders en zusters de vensters van licht en waarheid te openen, en om dat te doen 'met geheel [ons] hart, [onzel] macht, [ons] verstand en [onzel] sterkte'.¹⁰ Onze Heiland heeft gezegd: 'de waarschuwendende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen' die 'zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden'.¹¹

Leden van de kerk van de Heer kunnen vol vreugde deze woorden van de profeet Mormon herhalen: 'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnentwege geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben'.¹²

Wij zijn de discipelen van de Heiland die zullen 'uitgaan'. Wij zijn allemaal 'van Zijnentwege geroepen [tot zending] om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen.' Als jongvolwassenen en als oudere echtparen kunnen we een voltijdzending vervullen. Dat venster is maar voor een betrekkelijk korte tijd geopend. Wij moeten de raad van president Spencer W. Kimball opvolgen: 'doe het' en hij voegde er aan toe: 'doe het nu.' Ringzendingen en burenen zijn de gelegenheid om dit werk te doen. Wij allemaal hebben de heilige verplichting en de vreugdevolle mogelijkheid om de vensters van licht en waarheid open te doen door de zegeningen van het eeuwige leven te verkondigen in een verduisterde wereld. Als wij onder deze verantwoordelijkheid proberen uit te komen, zouden we eraan moeten denken dat de Heer beloofd heeft dat 'niemand [ons] zal tegenhouden' en dat 'er [...] geen oog [is], dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen'.¹³ Wij kunnen geen grotere vreugde ervaren dan wanneer we het licht van het evangelie zien schitteren in de ogen en het gezicht van een pasgedoopte broeder of zuster die 'geestelijk uit God geboren' is, die een 'grote verandering in [het] hart [heeft] ondervonden' en die 'het beeld van God in [het] gelaat [heeft] gegrift'.¹⁴

Als wij het gebod van de Heer willen opvolgen om de vensters van de hemel voor al onze broeders en zusters te openen, moeten we ons voorbereiden op het verkondigen van het evangelie. Door het bestuderen van de Schriften, vasten en gebed versterken we ons getuigenis. Wij ontwikkelen eigenschappen zoals Christus die heeft: 'gelofte, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed, en ijver'.¹⁵ Door gehoorzaamheid kunnen we ons 'licht [laten] schijnen voor de mensen, opdat zij [onzel] goede werken

zien en [onzel] Vader, die in de hemelen is, verheerlijken'.¹⁶

Door het onderhouden van de geboden kunnen we onze evangeliekaars ontsteken en 'op de standaard' zetten 'en zij schijnen voor allen, die in het huis zijn'.¹⁷

De wet van tiende

Deze woorden uit het derde hoofdstuk van Maleachi zullen getrouwe heiligen der laatste dagen bekend in de oren klinken:

'Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten?'¹⁸

Wij hebben misschien de neiging om de wet van tiende te beschouwen als alleen een tijdelijk gebod en hem te betrekken op het stoffelijke. We zouden kortzichtig en ondankbaar zijn als we niet inzagen en erkennen welke grote geestelijke zegeningen voortkomen uit gehoorzaamheid aan die goddelijke wet. Als we gehoorzamen zullen de vensters van de hemel niet alleen geopend worden om ons met aarde overvloed te zegenen, maar ook met geestelijke overvloed – zegeningen van oneindige en eeuwige waarde.

President Hinckley heeft gezegd dat de zegeningen die voortkomen uit het betalen van tiende 'misschien niet altijd van financiële of materiële aard zullen zijn.' Hij legde het als volgt uit:

'Behalve met de rijkdommen der aarde zijn er veel manieren waarop de Heer ons kan zegenen. Bijvoorbeeld met de grote gave van gezondheid. De Heer heeft beloofd [in Maleachi 3:11] dat Hij terwille van ons de afvreters zal berispen. Maleachi spreekt over de vrucht van ons land. Kan het zijn dat het berispen van de afvreters slaat op *verschillende* van onze inspanningen en aangelegenheden?'¹⁹

Het woord van wijsheid

Begin 1833 heeft de profeet Joseph Smith uitgelegd waarom het goed was om geen tabak en andere verslavende stoffen te gebruiken toen de Heer de vensters van de hemel opende en een openbaring gaf over 'een Woord van Wijsheid, ten nutte van de (...) heiligen in Zion.' De Heer gaf deze openbaring als waarschuwing tegen de 'listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan'.²⁰

Een van de eerste artikelen die gefundeerd verband legden tussen roken en long-

kanker verscheen in 1950 in het *Journal of the American Medical Association*.²¹ 117 jaar nadat de Heer dat venster voor zijn proef geopend had.

Nu kennen we de lichamelijke zegeningen, gezondheid en kracht, die beloofd worden als we gehoorzaam zijn aan het woord van wijsheid.²² Er is ook veel informatie over.²³ Daarbij ontvangen degenen die hun lichaam vrij houden van verslavende stoffen de geestelijke zegeningen van 'wijsheid en grote schatten aan kennis, (...) ja, verborgen schatten'.²⁴ Als wij leven naar het woord van wijsheid worden er vensters van persoonlijke openbaring geopend en onze ziel wordt vervuld met goddelijk licht en goddelijke waarheid. Als wij ons lichaam niet verontreinigen, zal de Heilige Geest op ons komen en in ons hart wonen²⁵ en ons 'de vreemde dingen van onvergankelijke heerlijkheid' leren.²⁶

Woord van wijsheid voor de geest

Onze hemelse Vader heeft de vensters van de hemel geopend en zijn kinderen het woord van wijsheid gegeven om ze te waarschuwen tegen stoffen die ons lichaam kunnen beschadigen en verwoesten. Ook heeft Hij, door middel van profeten, gewaarschuwd tegen het nuttigen van het slechte voedsel dat ons meedogenloos via de moderne media, vooral via tijdschriften, films, videobanden, videospelletjes en televisie wordt aangeboden. De vensters van computermonitoren en televisieschermen kunnen ons heel bruikbare, maar ook slechte, verlaagde en vernietigende informatie geven.

De Heer heeft herhaaldelijk gewaarschuwd tegen het kwaad en de oogmerken van samenzwerende mensen in onze tijd die ons verslaafd willen maken aan onze begeerten en hartstochten door ons te verleiden en kwellen met onzedelijke plaatjes, woorden en muziek. Door middel van zijn dienstknechten heeft de Heer ons dringend gewaarschuwd geen gedachten toe te laten die onze geest kunnen schaden.

Sinds 1950 hebben kerkleiders ons tijdens algemene conferenties ongeveer 75 keer gewaarschuwd tegen het tot ons nemen van de ongezoneerde dingen die ons via de media worden aangeboden. Omdat de fatsoens- en zedelijke normen in verval zijn geraakt, en omdat de media dat verval weerspiegelen en vaak ook hebben aangewakkerd, hebben geïnspireerde herders van de kudde van de Heer de laatste jaren steeds vaker en dringender hun liefdevolle zorg hieromtrent uitgesproken. De wachters op de toren verheffen hun waarschuwend stem.

Ik stem daarmee in. Ik stel voor dat we meer aandacht schenken aan de waarschuwend stem die onze Vader in de hemel verheft tegen de invloeden van Satan die via de

media zo gemakkelijk en zo indringend ons huis binnensluipen. Ik denk aan alle adviezen die we hierover gekregen hebben, en die samen een 'woord van wijsheid voor de geest' vormen. Zo zorgvuldig als we bepalen waarmee we via onze mond ons lichaam voeden, zo vaakzaam zouden we moeten zijn ten aanzien van de dingen die we via onze ogen en oren in onze geest toelaten.

Gave van de Heilige Geest

Je zou de gave van de Heilige Geest kunnen vergelijken met een betrouwbaar, persoonlijk kompas, waardoor we van perspectief, wijsheid en inzicht als een geestelijk venster voorzien worden. De Heilige Geest geeft duidelijke leiding en richting in een wereld waar de mens zijn geloof richt op zaken die onduidelijk of onzeker zijn. President James E. Faust heeft een bemoedigend getuigenis gegeven:

'De Heilige Geest geeft ons in onze instabiele wereld de grootste garantie voor innerlijke vrede. (...) Hij zal onze zenuwen rust geven; Hij zal vrede in onze ziel brengen. (...) Hij zal onze natuurlijke zintuigen verscherpen zodat we duidelijker kunnen zien, scherper kunnen horen en onthouden wat we moeten onthouden. Ons geluk neemt erdoor toe.'²⁷

Goed leven en aanbidden

Vensters moeten regelmatig van stof en vuil worden ontdaan. Als we dat niet doen, kan het vuil zo dik worden dat het geen licht meer doorkomt. Zoals aardse vensters voortdurend grondig gereinigd moeten worden, is dat ook het geval met de vensters die uitzicht geven op onze geest.

Door wekelijks de avondmaalsdienst bij te wonen, zetten we ons besluit kracht bij om onze hemelse vensters vrij te houden van het verduisterende waas van aardse verwarring en verleiding. Door goed te leven en van het avondmaal te nemen om onze doopverbonden te hernieuwen, krijgen we een duidelijker zicht op het eeuwig doel van het leven en op goddelijke prioriteiten. De gebeden voor het avondmaal nodigen ons, terwijl we plechtig beloven onze Heiland, Jezus de Christus, te gedenken, uit tot zelfonderzoek, bekering en hernieuwde toewijding. In die wekelijkse toezegging om te worden als Jezus Christus, geven we aan waar een heilige der laatste dagen uiteindelijk naar streeft.

Regelmatig naar de tempel gaan, is nog een manier om onze geestelijke vensters schoon te houden. Door deel te nemen aan de diensten in het huis van de Heer behouden we een duidelijke en scherpe kijk op wat echt belangrijk is, een die vrij is van het stof van de wereld.

Getuigenis

Ik getuig dat de vensters van de hemel werkelijk geopend zijn. President Gordon B. Hinckley is de levende profeet van de Heer in deze tijd. Joseph Smith is de profeet van de herstelling, Jezus is de Christus, de Heer en Heiland van de hele mensheid. Onze hemelse Vader leeft en houdt van al zijn kinderen. De Heer heeft de eeuwigde waarheid opnieuw aan ons geopenbaard. Wij kunnen de vensters van de hemel openen zodat we zelf inzichten kunnen verkrijgen. Door deze goddelijke vensters kunnen we met de Heiland uitkijken 'op de wijde uitgestrektheid der eeuwigheid',²⁸ een heeël zonder einder, werelden zonder einde.²⁹ Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Geloofsartikel 1:9.
2. Amos 3:7.
3. Deuteronomium 29:4.
4. LV 123:12.
5. LV 121:36.
6. Mission President's Seminar, 21 juni 1988; zie *Teachings of Ezra Taft Benson* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), blz. 26. Zie ook S. Dilworth Young, Conference Report, april 1952, blz. 29; Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., blz. 126; en *Mormon Doctrine*, 2e ed. (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), blz. 539.
7. Alma 7:23; cursivering toegevoegd.
8. LV 64:34.
9. LV 1:18.
10. LV 4:2.
11. LV 1:4-5.
12. 3 Nephi 5:13.
13. LV 1:5, 2; cursivering toegevoegd.
14. Alma 5:14, 19.
15. LV 4:6.
16. Matteüs 5:16; cursivering toegevoegd.
17. Matteüs 5:15; cursivering toegevoegd.
18. Maleachi 3:10.
19. Gordon B. Hinckley, *Ensign*, mei 1982, blz. 40; cursivering toegevoegd.
20. LV 89:1, 4.
21. Zie 'Milestones', *Time*, 24 juli 1995, blz. 19.
22. Zie LV 89:18-21.
23. Zie Russell M. Nelson, *Ensign*, november 1986, blz. 69; zie ook James A. Enstrom, 'Health Practices and Cancer Mortality Among Active California Mormons' *Journal of the National Cancer Institute*, jaargang 81, nr. 23, 6 december 1989; Edward Norden, 'How to Live as Long as They Do', *Longevity*, september 1990.
24. LV 89:19.
25. LV 8:2.
26. Mozes 6:61.
27. *Ensign*, mei 1989, blz. 32-33; cursivering toegevoegd.
28. LV 38:1.
29. Zie LV 76:112.

Eeuwige wetten van geluk

Ouderling Lynn A. Mickelsen
van de Zeventig

'Als we de tien geboden onderhouden, is dat een teken van onze liefde voor God, en als we deze eeuwige beginselen actief toepassen, is dat een teken van onze liefde voor onze medemens.'

President Hinckley, ik denk dat ik namens de heiligen over de hele wereld spreek als ik zeg dat wij diep geraakt zijn door uw oproep om het werk met nog meer gedrevenheid voort te stuwen. Wij wijden ons leven en onze gehoorzaamheid aan dat doel toe.

Toen broeder Dennis Rasmussen in 1978 docent aan de Brigham Young University was, schreef hij zich in aan het Joods Theologisch Seminarie van Amerika, en hij werd daar toegelaten. Bij de openingsbijeenkomst noemde hij zijn naam en universiteit, en rabbi Muffs riep uit: 'U bent de mormoon? Betaalt u een volledige tiende?' 'Ja', antwoordde hij. 'Betaalt u dat met een vreugdevol hart?' 'Ja', zei hij. 'Ik geloof', zei de rabbi, 'dat vreugde de essentie van de godsdienst is. Ik ben bezig met een boek over vreugde. Niets is zo fundamenteel in het godsdienstige leven als vreugde.' Broeder Rasmussen antwoordde: 'In het Boek van Mormon staat: "Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben."¹' Rabbi Muffs was diep geraakt en zei: 'Dat is een tekst waar ik m'n hele leven naar gezocht heb, en nu vind ik die in het Boek van Mormon.' Hij wendde zich weer tot broeder Rasmussen en zei: 'Zeg het nog een keer, maar niet zo

snel.' Terwijl hij die bekende woorden herhaalde, straalden de ogen van de rabbi van blijdschap om deze belangrijke waarheid die hij al kende, maar nog nooit zo bondig verwoord had gehoord.²

Wat is het belangrijk om het doel van het bestaan te weten. De mens is ook opdat hij vreugde mag hebben, en die vreugde komt tot ons als we Gods geboden onderhouden.³

Afgelopen februari zag ik de verpersoonlijking van deze vreugde toen ik de zendingen in Santiago (Chil) naar enkele bekeerlingen vergezelde. Bij het huis van de familie Basuare werden we door de achtjarige tweeling, Nicolas en Ignacio, begroet; ze droegen een wit overhemd en een das, net als zendingen. Hun vader was drie weken daarvoor gedoopt, en de daaropvolgende week had hij zijn vrouw en zoons gedoopt. We praatten over hun bekering. Ze vertelden hoeveel ze van de zendingen hielden en hoe heerlijk ze het vonden om het evangelie na te leven en de geboden te onderhouden. Trots lieten ze ons de foto van de Santiago-tempel zien die in hun woonkamer hing, een symbool van hun doel om een jaar na hun doopdatum een eeuwig gezin te worden.

Ik vroeg of Nicolas later op zending wilde. Hij antwoordde ja en we gaven elkaar de hand als teken dat hij zich daarop zou voorbereiden. Toen stelde ik Ignacio dezelfde vraag. Hij aarzelde en antwoordde: 'Ik weet niet of ik dat kan beloven, ik ben nog maar acht.' Ik hield aan: 'Nicolas heeft 't beloofd, wil jij dat ook niet?' Hij aarzelde nog steeds en zei: 'Ik weet niet of ik er klaar voor zal zijn.' Ik zag dat ik even iets teveel hooi op m'n vork had genomen, dus ik zei: 'Misschien moet je er even met je vader over praten.'

Hij ging naar z'n vader, die hem in de armen nam en zei: 'Ignacio, Jezus was een zending. Hij liep over straat, net als ouderling Sheets en zijn collega en Hij maakte de mensen gelukkig door ze te leren de geboden te onderhouden. Wil je niet net als Jezus zijn?' 'Ja, pappie, dat wil ik wel.' 'Als we samen ons best doen, denk je dan dat je klaar bent om op zending te gaan als je ne-

gentien bent?' 'Ik denk 't wel.' 'Dus kun je ouderling Mickelsen dan niet beloven dat je dat zult doen?' Hij kwam naar me toe en we gaven elkaar de vijf om de belofte te bevestigen. Ik stond er versteld van dat deze jonge vader, pas drie weken geleden gedoopt, zijn gezin zo tactvol kon helpen om de Heiland te volgen, en even goed als de zendingen zijn zoon kon onderwijzen. Onder de leiding van deze trouwe vader zal het doel om een eeuwig gezin te worden, zeker worden bereikt.

Sinds het begin van de schepping staat zulk gezinsgeluk centraal in het plan van onze Hemelse Vader. Toen Adam en Eva uit de hof van Eden waren verdreven, begonnen ze zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. Toen hun familie groter werd, vroegen ze de Heer om hulp. Hij gaf hun geboden en zei hun de geboden aan hun kinderen te onderwijzen.⁴

Dat waren eeuwige wetten die ook Mozes op de berg Sinaï ontving, die door de Heiland samengevat werden in de twee grote geboden,⁵ en die opnieuw aan Joseph Smith werden gegeven in een openbaring die nu bekend staat als de wet van de kerk.⁶

Ook wij moeten onze kinderen deze geboden onderwijzen. Ons geluk in dit leven en onze vreugde in de toekomst als eeuwig gezin hangt af van hoe goed we ze naleven. Ik geloof dat we de tien geboden op een positieve manier aan onze kinderen kunnen onderwijzen zodat ze een weerspiegeling zijn van de hogere wet die de Heiland ons heeft gegeven.

1. Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.⁷

Leer ze dat God leeft, dat Hij echt bestaat, en dat Hij letterlijk de Vader van onze geest is. Wij zijn naar zijn beeld geschapen. Al zijn eigenschappen zijn bij ons latent aanwezig.⁸ Hij houdt van ons en wil dat wij op Hem gaan lijken. Hij wil dat we met Hem communiceren. Leer ze bidden.

2. Gij zult u geen gesneden beeld maken.⁹

Onze hemelse Vader moet op de eerste plaats komen. Niets in de hele wereld kan zijn plaats innemen. Leer uw kinderen zijn hand in alles te erkennen, en Hem te respecteren en eren.¹⁰ Laat hen zien hoe ze Hem moeten aanbidden door onzelfzuchtig dienstbetoon aan anderen. Aanbid Hem in gezinsbede en op de gezinsavond. We aanbidden Hem niet als we voortrazen geven aan sport, studie, ontspanning, rijkdom, ijdelheid of wat dan ook in deze wereld.

3. Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken.¹¹

Bied uw kinderen erop voor de naam van Christus op zich te nemen door zich te laten dopen. Als we dat verbond sluiten, worden we zijn kinderen en beloven we zijn geboden te onderhouden.¹² Als we de beloften en verbonden die we met Hem sluiten

verbreken en ons niet bekeren, gebruiken we zijn naar tijd.¹³

4. Denken de sabbatdag, dat gij die heiligheid¹⁴

Leer uw kinderen om een zevende deel van hun tijd te gebruiken om van Hem te leren je gedachten van je dagelijkse werk af te halen en aan Hem te denken. Als we deze tijd aan Hem toewijden, richt dat ons hart en onze geest op het werkelijke doel van ons bestaan en haalt het ons uit de wereld. Het is een dag om te worden zoals Hij is, om Hem te aanbidden en anderen te dienen zoals Hij dat deed. Als we de sabbat begrijpen en naleven, hebben we er geen regels voor nodig.

5. Eer uw vader en uw moeder.¹⁵

Leer uw kinderen gehoorzaamheid; oefen hen volgens de eis van hun weg.¹⁶

Onze kinderen leren hun Vader in de hemel gehoorzamen door hun aardse ouders te eren, respecteren en gehoorzamen. Breng hun gezinsethiek bij en stel grenzen voor hun gedrag. De Heer heeft de kinderen van Israël een belofte gegeven dat hun dagen verlengd zouden worden in het land dat de Here, hun God hun gegeven had. Die belofte geldt nog steeds. Voor hen was dat het land Kanaän; voor ons is dat het eeuwige leven met ons gezin.¹⁷

6. Gij zult niet doodslaan¹⁸

Wij zijn naar Gods beeld geschapen. Het samengaan van lichaam en geest kan ons een volheid van vreugde geven.²⁰ Leer uw kinderen dat het menselijke leven heilig is en dat ze het moeten respecteren, eerbiedigen en koesteren. Het menselijke leven is de kostbare springplank naar het eeuwige leven, en vanaf het moment dat het ontvangen wordt, moeten we het zorgvuldig beschermen.²¹

7. Gij zult niet echtbreken²²

Leer uw kinderen dat hun lichaam een tempel van God is waarin de Geest Gods kan verblijven.²³ Onderwijs hun de heiligheid van het gezin, de schoonheid van het

huwelijk, en de goddelijke aard van het voortplantingsvermogen dat onze hemelse Vader ons heeft gegeven. Samen met Hem scheppen wij dan leven. Deze macht moet worden gerespecteerd, beschermd en alleen worden gebruikt binnen de heilige band van het huwelijk. Het is een celestiale macht die ons bij misbruik ontnomen zal worden.²⁴

8. Gij zult niet stelen²⁵

Leer uw kinderen eerlijk te zijn en respect te hebben voor wat van een ander is, vooral voor dat wat van onze hemelse Vader is. Leer hun door uw voorbeeld om een volledige tiende te betalen en royale vrijwillige bijdragen te doen. Naarmate hun doen en laten steeds eerlijker wordt, zullen ze met de Geest en macht van God vervuld worden.²⁶ Leer hun de vreugde van het geven en het delen.²⁷

9. Gij zult geen valse getuigenis spreken²⁸

Leer uw kinderen de waarheid te spreken, om de dingen te zeggen zoals ze zijn, om op te bouwen, om het goede in anderen te zien, om positief en complimenteuz te zijn. Waarheid is veel waardevoller dan alle aardse schatten. Waarheid is de essentie van ons bestaan.²⁹ Als we de waarheid spreken, zal ons vertrouwen in de nabijheid van God en onze medemens sterk worden.³⁰

10. Gij zult niet begeren³¹

We moeten van onze kinderen houden en hun leren dat ze kinderen zijn van een hemelse Vader die van hen houdt. Als ze onze liefde voelen, zullen ze dankbaar zijn voor hun goede naam en voor de naam van Christus die ze dragen. Als ze onze liefde en die van onze hemelse Vader ervaren, zullen ze geen behoefte voelen aan dat wat van een ander is. Laat ze hun eigen vooruitgang meten en zich niet steeds met anderen vergelijken. Leer ze liefde voor anderen en blijdschap om de prestaties van anderen.

Als we de tien geboden onderhouden, is dat een teken van onze liefde voor God, en als we deze eeuwige beginselen actief toepassen, is dat een teken van onze liefde voor onze medemens. Dat zijn eeuwige wetten van vreugde die, als ze nagevolgd worden, ons terug naar onze hemelse Vader zullen leiden.³²

Ik bid dat we in staat mogen zijn om ze in woord en daad te onderwijzen. Mogen we allen de vreugde ervaren die de familie Basuare voelde toen ze ontdekten dat het evangelie waar was, en die nu hun kinderen de geboden onderwijzen.

Met een positieve kijk op de geboden zullen onze kinderen een sterker verlangen hebben om ze na te volgen, en zullen ze een beter begrip hebben van de macht van de verzoening om vergeving te kunnen ontvangen als ze fouten hebben gemaakt. Als ze zich offer voor ons gaan begrijpen, zullen ze zich bekeren en met een onverzwakte

hoop voorwaarts gaan, in de wetenschap dat Christus voor hun zonden zal betalen als ze Hem volgen.³³

Mogen we de geboden naleven en onderwijzen, zodanig dat we samen met ons gezin aan het doel van onze schepping mogen beantwoorden³⁴ en de vreugde ontvangen die onze hemelse Vader voor ons bestemd heeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 2 Nephi 2:25; vergelijk Mozes 5:10; 6:48.
2. Dennis F. Rasmussen, 'An Elder Among the Rabbis', *BYU Studies* deel 21 (zomer 1981), blz. 344-345.
3. Jakob 5:75; *History of the Church*, deel 1, hoofdstuk 21; Joseph F. Smith, *Evangelizeer*, hoofdstuk 16.
4. Zie Mozes 5:1-5; 6:57-62; Leer en Verbonden 20:19.
5. Zie Matteüs 22:36-40; Marcus 12:33.
6. Zie inleiding en tekst van LV 42.
7. Exodus 20:3.
8. Zie James E. Talmage, *Artikelen des geloofs*, aanhangsel 8.
9. Exodus 20:4; zie ook Matteüs 19:16-22; 2 Nephi 27:25; Handelingen 17:29; LV 93:19.
10. Zie LV 59:21; Alma 31:5.
11. Exodus 20:7.
12. Zie Alma 19:35; Mozes 5:1-7; LV 20:37; Moroni 6:1-8.
13. Zie Spreuken 30:9; LV 136:21.
14. Exodus 20:8-11; zie ook LV 59:9-19.
15. Exodus 20:12.
16. Zie Spreuken 22:6; *Discourses of Brigham Young*, bezorgd door John A. Widtsoe (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978), blz. 207; Hebreëen 12:9.
17. Zie LV 132:19.
18. Exodus 20:13; zie ook LV 42:18; Matteüs 19:8.
19. Zie Genesis 1:27; Mozes 1:13; Mosiah 7:27; Ether 3:16-17.
20. LV 93:33.
21. Ouderling James E. Faust, *BYU Devotional*, 15 november 1994.
22. Exodus 20:14; zie ook LV 42:24.
23. Zie 1 Korintiërs 6:19.
24. Zie LV 49:15-17.
25. Exodus 20:15; zie ook Matteüs 19:18; LV 42:20; LV 119; Maleachi 3:8-11.
26. Zie *Discourses of Brigham Young*, blz. 43.
27. Zie Matteüs 5:42; Handelingen 20:35.
28. Exodus 20:16; zie ook Matteüs 19:18.
29. LV 93:24; Johannes 8:32.
30. Zie LV 121:45.
31. Exodus 20:17; zie ook LV 19:25.
32. Zie 2 Nephi 9:18-24.
33. Zie 2 Nephi 31:20.
34. Zie LV 88:19; John Taylor, *The Government of God* (Liverpool: S. W. Richards, 1852), hoofdstuk 5.

Raak het hart van de kinderen

Anne G. Wirthlin

Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

'Onze kinderen zien de Heiland eerst door onze ogen, en ze zullen Hem als hun dierbaarste vriend gaan kennen en liefhebben.'

Broeders en zusters, het is nog maar een jaar geleden dat zuster Susan Warner en ik gesteund zijn als raadgeefsters van zuster Patricia Pinegar in een nieuw algemeen jeugdwerkpresidium. Met z'n drieën hebben we in totaal 24 kinderen grootgebracht, dus misschien kunnen we enig vertrouwen hebben in ons vermogen om de behoeften van kinderen te begrijpen. Maar de verantwoordelijkheid om de kinderen van de kerk in de wereld van vandaag te vertegenwoordigen, weegt zwaar op ons. Ons grootste verlangen was en zijn onze Vader in de hemel te weten en zijn leiding te verkrijgen. Toen wij geroepen werden en met ouderling Robert D. Hales in gesprek waren, raadde hij ons aan om bij het lezen van de Schriften de passages te onderstrepen die over kinderen gingen. We hebben er veel gevonden. Het lijkt zelfs wel alsof alle Schriftuur voor het gezin geschreven is. De profeten zijn overduidelijk geweest ten aanzien van de wil van de Heer voor zijn kleinen:

Nephi begon zijn kroniek met: 'Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren en daarom enigermate in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen' (1 Nephi 1:1).

Enos begon zo: 'Ziet, ik, Enos, wist dat mijn vader een rechtvaardig man was, want hij onderwees mij in zijn taal, en tevens in

de lering en vermaning van de Heer. Gezegend zij de naam mijns Gods daarvoor!' (Enos 1:1).

En dan ons jeugdwerkthema uit de woorden van Jesaja: 'En al uw kinderen zullen door de Here worden onderwezen; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn' (3 Nephi 22:13).

Onze hemelse Vader wil dat wij zijn kinderen onderwijzen, dat we ze leren wie ze werkelijk zijn, en dat we ze tot de Heiland brengen. Ik weet nog dat zuster Pinegar in haar toespraak op de vorige oktoberconferentie deze veelzeggende vraag stelde: 'Wie zal de kinderen onderwijzen?' Het was niet alleen een vraag, maar ook een uitnodiging aan ons allen, allen die kinderen binnen hun invloedssfeer hebben, om gehoor te geven aan de oproep van onze hemelse Vader om zijn kinderen te onderwijzen.

In ons nederig streven aan die oproep gehoor te geven, rijst er een nog indringender vraag: 'Hoe onderwijzen we de kinderen, hoe doordringen we hun hart van het woord des Heren terwijl ze nog jong zijn, zodat ze waarheid van dwaling kunnen onderscheiden als ze ouder worden, en de innerlijke kracht hebben om verleiding te weerstaan? Hoe kunnen we hun geestelijke groei voeden zodat hun gehoorzaamheid niet blijft bij uiterlijke meegaandheid, maar een innerlijk verlangen wordt, een verlangen uit liefde voor hun Vader in de hemel en uit het besef van wie ze zijn?'

Deze vragen overrompelen ons misschien, maar ze zijn niet nieuw. Al generaties lang zien ouders zich ervoor gesteld. En de raad van de Heer, honderden jaren geleden bij monde van Mozes aan de kinderen van Israël gegeven, klinkt alsof Hij die vandaag aan ons geeft:

'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht. Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn, *gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer *gij* in uw huis zit, wanneer *gij* onderweg zijt, wanneer *gij* nederligt en wanneer *gij* opstaat. *Gij* zult ze schrijven op de deurposten van uw huis en aan uw poorten' (Deuteronomium 6:5-7,9).*

Als we in de eerste plaats de Heer met heel ons hart liefhebben, dan kunnen wij onze kinderen in al onze interacties met hen tot Hem leiden. Naarmate ze onze toewijding aan Hem zien, zal hun toewijding aan Hem groeien. Als ze ons horen bidden tot een liefdevolle Vader in de hemel die onze gebeden hoort en verhoort, zullen ze de macht van het gebed gaan begrijpen. Als ze ons in geloof zien leven, zullen ze geloof begrijpen. En door onze vriendelijke en respectvolle omgang met hen zullen ze de kracht van de liefde ondervinden. We kunnen onze kinderen geen waarheid onderwijzen zonder tegelijkertijd een band van vertrouwen en zorgzaamheid met hen te hebben. President Hunter heeft gezegd: 'De succesvolle ouder is er een die heeft liefgehad, die heeft geofferd, en die het kind heeft verzorgd, onderwezen en gediend' (Howard W. Hunter, oktoberconferentie 1983).

Als onze kinderen onze liefde voor de Heer voelen en onze onvoorwaardelijke liefde voor hen, dan wordt ons voorbeeld een veelzeggende gids voor hen bij het aanknemen van hun eigen geestelijke kracht. Denk aan het gebod van de Heer aan de Israëlieten: leg eerst zijn woorden in hun hart, en toen zei Hij: '[Gij zult] daarover spreken, wanneer *gij* in uw huis zit, wanneer *gij* onderweg zijt, wanneer *gij* nederligt en wanneer *gij* opstaat' (Deuteronomium 6:7). We kunnen bij alles wat we doen onze kinderen leren om van de Heer te houden. Soms vindt ons meest indrukwekkende onderwijs plaats op momenten dat we het zelf niet in de gaten hebben.

Ik weet nog dat ik de elfjarige meisjes in het jeugdwerk les gaf; op een keer hadden we een lunch voor de meisjes en hun moeder georganiseerd. Ik vroeg elk meisje om

Donald Ripplinger dirigeert voor het laatst het Tabernakelkoor tijdens een conferentiebijeenkomst. Eind 1995, na twintig jaar mededirigent van het koor te zijn geweest, is hij met pensioen gegaan.

haar moeder voor te stellen en iets te noemen wat ze in haar bewonderde; als ze wilde, kon ze iets meemeren wat haar aan haar moeder deed denken. Een van de meisjes zei dat ze wist dat haar moeder het fijn vond om in de Schriften te lezen. Ze hield haar Schriften omhoog en zei: 'Aan haar Schriften kan ik zien waar ze in huis is geweest.' Ik ben dat voorbeeld nooit vergeten; volgens mij heeft die moeder haar liefde voor de Schriften op een heel natuurlijke manier overgebracht, zonder er zelf bij na te denken, want ze had die liefde in zich. We onderwijzen vooral wat we zijn – en dat zijn

de indrukken die in het denken en voelen van onze kinderen voortleven.

Als er liefde voor de Heer is, liefde voor elkaar, en een uit liefde geboren toewijding, dan schept dat een sfeer die het hele huis doordrenkt. Als ik het over die sfeer heb, moet ik denken aan ons zendingshuis in Frankfurt, waar mijn man zendingspresident was. Onze dochter, Marianne, was toen tien jaar oud. Soms kwamen er vriendinnetjes van school naar het zendingshuis, en soms bleven ze logeren. Op een keer zei een van haar vriendinnetjes: 'Ik vind het leuk bij jullie, want ik voel me daar veilig.'

Marianne begreep wat ze bedoelde – ons hele gezin kende de sfeer in het zendingshuis. Het was een ergoed van duizenden toegewijde zendingelingen die in dat huis waren geweest en daar hadden gesproken over hun getuigenis en hun liefde voor hun hemelse Vader en de Heiland. Het is een sfeer die wij allen thuis kunnen voelen wanneer we als gezin elkaar vertellen over de gevoelens van de Geest terwijl we samen de Schriften lezen en elkaar ons getuigenis geven en in gebed knielen.

President Kimball had levendige herinneringen aan zijn ouderlijk huis: 'Voor het eten knielde het hele gezin om te bidden, met de rugleuning van de stoel naar de tafel toe. En dan was er altijd het avondgebed aan mijn moeders knie. Ik heb medelijden met kinderen die deze belangrijke lessen moeten leren als ze al zijn opgegroeid, want dan is het zoveel moeilijker.' Ons thuis kan een oase in de wereld zijn. Het is een plaats waar ieder kind het recht heeft om zich veilig te voelen.

Bij een vasten- en getuigenisdienst die ik onlangs in m'n eigen wijk bijwoonde, gaven drie kinderen hun getuigenis. Aan het begin van de dienst stond Richie op en zei: 'Gisteravond las ik in 1 Nephi de hoofdstukken 1, 2 en 3; toen ik las, voelde ik me heel rustig en goed van binnen. Ik ben dankbaar voor de Schriften.'

Charly vertelde hoe ze een keer met het gezin naar een concert was geweest en haar ouders kwijt was geraakt. Ze zei: 'Ik ging in een hoekje zitten, en ik heb tot m'n hemelse Vader gebeden. Ik vroeg Hem om de Heilige Geest bij me te laten zijn tot m'n ouders me hadden gevonden – en ik was niet bang.'

Spencer was net tot diaken geordend. Hij zei hoe fijn hij de bisschop vond, die hem het Aäronisch priesterschap had verleend, en hoeveel het voor hem betekende om diaken te zijn. Deze kinderen waren in het hart geraakt door ouders, leerkrachten en leiders die eerst van de Heer hielden en toen de kinderen op Hem richtten.

In ons gezin kunnen we onze kinderen leren de gevoelens van de Geest te onderkennen en te aanmoedigen die gevoelens in hun eigen woorden uit te spreken. We kunnen ze uitnodigen om te vertellen over wat ze op het jeugdwerk en andere bijeenkomsten van de kerk geleerd hebben. Zo zetten we voor de Geest de deur open om de leringen in hun hart te bevestigen.

We kunnen het hart van onze kinderen raken en hen tot de Heiland brengen. Ze zien Hem eerst door onze ogen, en ze zullen Hem als hun dierbaarste vriend gaan kennen en liefhebben. Ze zullen begrijpen wat het wil zeggen om zijn Geest met zich te hebben – en dat zal hun kracht zijn. Het is mijn gebed dat we allen dat beeld voor ogen mogen houden, en dat vraeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Here, tot wie zullen wij heengaan?'

Ouderling Hans B. Ringger
Emeritis lid van de Zeventig

'Als heiligen der laatste dagen geloven wij dat Christus ons de weg en de bestemming wijst, en ons laat zien wat we moeten doen om Hem te vinden.'

An het begin van Christus' zending onder de mensheid verdrongen menigten zich om aan de oever van het Meer van Galilea naar zijn boodschap te luisteren. In die tijd volgden veel discipelen Hem. Maar sommigen namen aanstoot aan zijn leringen en keerden zich van Hem af. Toen ze weggingen, vroeg Christus zijn twaalf apostelen of zij Hem ook wilden verlaten. Simon Petrus beantwoordde Christus' vraag met een wedervraag: 'Here, tot wie zullen wij heengaan?'

Deze vraag is nu net zo relevant en urgent als 2000 jaar geleden. Als heiligen der laatste dagen geloven wij dat Christus ons de weg en de bestemming wijst, en ons laat zien wat we moeten doen om Hem te vinden. Het is aan ons om Christus' weg te herkennen en te volgen.

Een paar maanden geleden had ik het voorrecht om een krachtig getuigenis te horen van een man die naar de waarheid zocht. Door het evangelie waren zijn ogen voor het eeuwige opengegaan en kon hij een nieuwe richting aan zijn leven geven. Tegelijkertijd hoorde ik dat een trouw lid van de kerk het evangelie de rug had toegekeerd en een ander geloof was gaan aanhangen.

Beide mannen hadden met goede bedoelingen geprobeerd te weten te komen tot wie zij moesten gaan, maar ze kwamen tot een tegengestelde conclusie en hun wegen scheidden zich. Wat kan de reden zijn voor zulke tegengestelde daden?

Ik geloof dat woorden en daden hun oorsprong vinden in onze gedachten en dat onze gedachten ons doen en laten bepalen. Onze dagelijkse beslissingen, gepland of spontaan, zijn het gevolg van onze gedachten en we zijn er verantwoordelijk voor. Hoewel wij als mensen kunnen denken dat we los van God kunnen zijn en handelen, kunnen we niet ontkomen aan het besef dat wij onderworpen zijn aan eeuwige wetten. Ons geluk en onze vrede in dit leven, en in het hiernamaals, hangt af van onze bereidheid om onze gedachten en daden op door God gegeven wetten te baseren. Als we in harmonie met God zijn, zijn ware gemoedsrust en eeuwigdurende vreugde het gevolg. Als we één zijn met de Godheid, dan zijn wij het die moeten veranderen – niet God.

Ik geloof dat de twee mannen een verschillend pad gekozen hebben omdat hun

denken en hun begrip van God verschillend zijn. Het is essentieel om God te kennen zodat we de eeuwige zegeningen en de zaligheid kunnen verkrijgen door in overeenstemming met het evangelie van Jezus Christus te leven. Kennis krijgen van Christus en God is een voorwaarde voor een juist begrip van onze zending in het leven. Lowell L. Bennion schrijft in zijn boek *Legacies of Jesus*:

'Een van de belangrijkste dingen die we moeten leren, is wat de eigenschappen van God zijn. Christus is naar de aarde gekomen om ons het karakter van God te openbaren. Hij is de openbaring van God aan de mens, die ons in woord en daad de betekenis van geloof, nederigheid, integriteit en liefde leert' (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1990, blz. 61).

We leren God kennen door Christus' liefde, we leren God kennen door Christus' voorbeeld te volgen. Geliefde broeders en zusters, laten wij werkelijk onze Heiland en zijn Vader leren kennen. We moeten onszelf afvragen of onze beslissingen in overeenstemming zijn met het voorbeeld van Christus, zodat we in Christus' voetsporen kunnen treden. Laat u niet misleiden of van Christus' weg afhouden, maar oogst de zegeningen van gemoedsrust en eeuwige vreugde door Hem te volgen.

Christus' leringen, zijn voorbeeld en zijn volmaking laten er geen twijfel over bestaan dat Hij de Zoon van God is. Hij zegt over zichzelf:

'En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit die bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen' (3 Nephi 11:11).

Met die kennis over Hem hebben we de belofte die in Johannes staat geschreven:

'Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die (...) Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage' (Johannes 6:40).

Om de juiste richting in het leven te kiezen en de zegeningen van het evangelie te ontvangen, is het belangrijk dat we eerst gewillig zijn om het herstelde evangelie in zijn volheid te aanvaarden. Over de herstelling van het evangelie heeft Christus tegen Joseph Smith gezegd: 'Een licht [zal] te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn' (Leer en Verbonden 45:28).

Daarnaast is het belangrijk om het goddelijk gezag van de Heer en van zijn dienstknechten te aanvaarden. Paulus heeft aan de gemeente in Efeze uitgelegd waarom er gezag verleend is en waarom we gezegend worden als we de dienstknechten van de Heer volgen:

'Om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben' (Efeziërs 4:12-13).

Verder, als we Gods geboden kennen, moeten we ze onderhouden, zonder compromissen of uitzonderingen. Soms komen we in de verleiding om de leringen van Christus wat lichter op te vatten omdat het beter uitkomt, of staan we toe dat externe omstandigheden ons geloof laten afbrokkelen. Om te ontkomen aan de verleidingen die ons van Christus weg leiden, gebiedt Hij ons: 'En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen' (LV 59:9).

Als we dit gebod navolgen, zal dat ons vrijheid, onafhankelijkheid, kracht en ware vreugde brengen. Daarom vraag ik iederen vandaag: 'Tot wie zullen wij heengaan?' Laten we besluiten om Christus te volgen en zijn ware discipelen te zijn, en geen aanstoot aan zijn boodschap te nemen maar ons erin te verheugen. Ik ken geen andere weg of andere plaats voor ons om heen te gaan, en voeg daarom mijn getuigenis bij dat van Simon Petrus toen hij tot Christus zei: 'Here, (...) Gij hebt woorden van eeuwig leven, en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods' (Johannes 6:68-69).

Ik getuig toe u dat Joseph Smith de Vader en de Zoon heeft gezien. Ze zijn echt. Jezus is herrezen. Hij is onze Christus en Heiland. Hij is de Zoon van de levende God. Deze kennis is mijn geloof, mijn getuigenis en mijn leven. Ik bid dat we allen tot de kennis van Jezus Christus mogen komen, en dienovereenkomstig zullen handelen met een rein hart, met hoop en naastenliefde. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een oorlogsstrategie

Ouderling Durrel A. Woolsey
Onlangs ontheven lid van de Zeventig

'Dit recept blijft altijd hetzelfde: onderhoud de geboden, volg de profeten, lees, begrijp en overpeins de Schriften.'

Ik zou graag vandaag toe u willen spreken over een oorlogsstrategie. We zingen de lofzang 'Voorwaarts, christenstrijders, gordt u aan ten strijd'. Paulus heeft gezegd: 'Indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereed maken tot de strijd?' (1 Korintiërs 14:8). In het boek Openbaring wordt ons voorgesteld dat er een oorlog in de hemel is geweest. Wat voor strijd, wat voor oorlog?

Die oorlog gaat om de ziel van de mens. Sinds de tijd van Adam zijn er twee kampen, goed tegen kwaad. In deze laatste bedeling, en ter voorbereiding op het duizendjarig rijk, hebben de strijders voor het kwaad onder de krachtige leiding van Satan hun inspanningen gebundeld en vergroot. Aan de andere kant van die lijn laat het koninkrijk van God de bazuin van deugdzaamheid schallen, misschien wel als nooit tevoren. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voert een offensief om het goede 'goed' te noemen en het kwaad 'kwaad'.

Jesaja heeft in dit verband onze tijd voorzien: 'Wee hun die het kwaad goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter doen doorgaan voor zoet en zoet voor bitter' (Jesaja 5:20). Satan biedt een vreemde

mengeling van het goede van het goede om het kwade te verbergen op zijn neerwaartse pad naar de vernietiging. Dat is door Nephi, profet vanouds, beschreven:

'Want ziet, te dien dage zal hij in het hart der mensenkinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede opheffen.

'En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle' (2 Nephi 28:20-21).

In sommige harten woedt Satan inderdaad, anderen doet hij in zinnelijke gerustheid indommelen, anderen verleidt hij en zegt dat er geen hel is. Hij heeft veel volgelingen weggeleid en ingelijfd met verlokkingen als roem, rijkdom en macht. Hij kan ongelofelijk knap 'kwaad' 'goed' laten lijken, en 'goed' 'kwaad'. Hij heeft velen in verwarring gebracht, zelfs naties en leiders, zodanig dat zij morele kwesties op immorele wijze benaderen.

Ik wil drie van Satans vele goddeloze en luide uitroepen hier noemen. Ten eerste, de individuele vrijheid rechtvaardigt het vernietigen van een mensenleven door abortus; ten tweede, intieme omgang en zelfs een huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht is aanvaardbaar; en ten derde, kuished en huwelijksbruut zijn onderwerps en bekrompen - vrije seksuele omgang is aanvaardbaar.

Op dit moment zijn er internationale helden in de sport, muziek en film die niet alleen zelf een immoreel leven leiden, maar die immoraliteit over de hele wereld door de krachtige invloed van de media prediken. Ze worden door miljoenen aanbeden en aanvaard. Het lijkt wel of de hele wereld in een soort coma van ongerechtigheid is gekomen, waarbij de morele waarden en beginselen die God heeft gegeven en die zich in de loop der tijd hebben bewezen, terzijde worden geschoven.

De algemene autoriteiten hebben gezegd: 'Dring de wereld terug.' Wij zijn met veel meer dan de tien die ervoor nodig waren om Sodom en Gomorra te reddend. Hoe

gaan we deze strijd strijden? De trouwe heiligen van God, omgord met zijn heilig priesterschap, vormen de grootste kracht op deze aarde. We moeten ons vasthouden aan de krachtige uitspraken van God over de heiligheid van het leven, zijn eeuwige en nimmer aflatende gebod om kuis en rein te zijn. Zijn liefdevolle raad dat het gezin door Hem zelf is ingesteld en dat een vader, moeder en kinderen daarin eeuwig samenblijven, was niet als uitzondering, maar als regel bedoeld. Als de mens tot Christus terugkeert, zal hem dat gemoedsrust brengen in plaats van onrust, kalme in plaats van twist, moed en optimisme in plaats van angst.

Deze leefwijze met Christus als middelpunt is niet alleen voor mensen individueel, maar ook voor gezinnen, hele regeringen en naties, en zal in alle gevallen dezelfde resultaten voortbrengen. Bijvoorbeeld, de mens of zelfs de natie die een kuis en deugdzaam leven leidt, heeft weinig te vrezen van de afschrikwekkende ziekte AIDS. Vaderloze gezinnen door ruzie en scheiding zouden bijna niet voorkomen. Als u naar uw eigen verantwoordelijkheid kijkt, waar staat u dan? Er zijn symptomen die aangeven dat u op het neerwaartse pad bent. Tien symptomen waar we op moeten letten zijn:

- Toenemende kortzichtigheid, of onvermogen om geestelijke dingen te zien.
- Steeds toenemende hardheid tegen de dingen van God.
- Verharding van de geestelijke bloedvaten – aandacht voor geestelijke zaken vervalt van dagelijks of wekelijks tot maandelijks, dan af en toe, en dan helemaal niet meer.
- Toenemende afhankelijkheid van een uitdijend leger van psychiatrische hulpverleners in plaats van de priesterschap, God en uzelf.
- Steeds meer los komen van geestelijke zaken.
- Toenemend aantal vrienden met lagere zedelijke normen.
- Citaten uit praatprogramma's in plaats van de Schriften.
- Stemverheffing in plaats van zachte woorden.
- Verbaal en zelfs lichamelijk geweld in plaats van liefde en geborgenheid.
- Geleidelijke aanvaarding van het kwaad, niet in één keer, maar beetje bij beetje.

Sommigen weten beter waar de zandige plekjes op de golfbaan of de tennisbaan zijn dan waar levensreddende schriftuurplaatsen staan. Velen zoeken naar geluk in de beursberichten in plaats van de geïnspireerde raad van profeten. Ik heb gezien dat de overgrote meerderheid van de mensen in de wereld zijn of haar leven verspilt en weggooit met verplichtingen in tijd en moeite

voor zaken die absoluut geen enkele verhogende uitwerking hebben, maar wel eeuwige consequenties.

We moeten ons voor een goede en deugdzame zaak inzetten. We moeten onze ogen goed openzetten, met een objectieve kijk op onszelf en ons gezin zodat we niet worden meegesleurd met die rampzalige vloedgolf die ons nu overspoelt. Er is geprofeteerd dat de getrouwen deze grote oorlog zullen winnen, dat ze triumferend de Heer Jezus Christus bij zijn wederkomst tegemoet zullen gaan. Het recept voor deze overwinning omvat dagelijks persoonlijk en gezinsgebed met minstens eenmaal per week een gezins-

avond. U zegt misschien: 'Ik heb geen tijd.' Broeders en zusters, u kunt het zich niet veroorloven er niet de tijd voor te nemen. Het is ongelofelijk hoeveel tijd er beschikbaar komt als de tv uitgaat. Dit recept blijft altijd hetzelfde: onderhoud de geboden, volg de profeten, lees, begrijp en overpeins de Schriften.

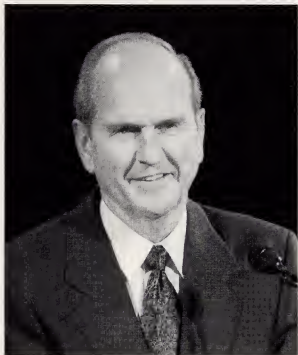
Ik getuig dat God leeft, dat zijn Zoon Jezus Christus het plan van verlossing heeft verwezenlijkt. Dankzij Hem en zijn liefdevolle verzoening zullen zij die dat verlangen de oorlog winnen en eeuwig bij Hem zijn. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Op weg naar volmaking

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twalf Apostelen

'We hoeven niet onthutst te zijn als ons oprechte streven naar volmaking nu zo zwaar en eindeloos lijkt (...). We bereiken die pas na de opstanding en alleen door de Heer.'

Als ik vraag welk gebod van de Heer het moeilijkst te onderhouden is, halen veel mensen Matteüs 5:48 aan: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.'¹ Dit gebod onderhouden kan reden tot zorg zijn, want we zijn allemaal verre van volmaakt, zowel geestelijk als stoffelijk. We worden daar vaak aan herinnerd. We sluiten de auto af terwijl de sleutels er nog in zitten, of misschien vergeten we zelfs waar we de auto geparkeerd hebben. En het gebeurt geregeld dat we met een bepaald doel naar een ander deel van het huis lopen, om dan tot de ontdekking te komen dat we niet meer weten wat we daar gingen doen.

Als we onze eigen prestaties vergelijken met de allerhoogste norm die de Heer van ons verwacht, kan de realiteit van onze onvolmaaktheid soms deprimerend werken. Mijn hart gaat uit naar consciëntieuzen heiligen die, vanwege hun tekortkomingen, toelaten dat depressieve gevoelens hen van hun levensvreugde beroven.

We moeten allemaal bedenken dat de mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben – niet een constant schuldgevoel!² We moeten ook bedenken dat de Heer geen geboden geeft die onhaalbaar zijn. Maar soms begrijpen we ze niet helemaal.

We gaan de term volmaking misschien wat beter begrijpen als we die in twee categorieën verdelen. De eerste heeft alleen met dit leven te maken: *sterfelijke* volmaking. De tweede houdt alleen verband met het volgende leven: *onsterfelijke of eeuwige* volmaking.

Sterfelijke volmaking

In dit leven kunnen bepaalde zaken vervolmaakt worden. Bij honkbal kan een werper zo werpen dat de tegenpartij niet aan bod komt. Een chirurg kan een operatie foutloos verrichten. Een musicus speelt een muziekstuk zonder één valse noot. Zo kunnen we ook volmaakt worden in stijfheid, tiende betalen, het woord van wijsheid onderhouden en ga zo maar door. De enorme inspanning die ervoor nodig is om jezelf zo in de hand te krijgen, wordt beloond met een intens gevoel van voldoening. En wat belangrijker is, geestelijke prestaties hier nemen we mee naar de eeuwigheid.³

Jakobus geeft ons een praktische norm waaraan we sterfelijke volmaking kunnen afmeten. Hij heeft gezegd: 'Wie in zijn spreken niet struikelt, is een volmaakt man.'⁴

In de Schriften wordt voor mannen als Noach, Set en Job de omschrijving onberispelijk of woorden van die strekking

gebruikt.⁵ Ongetwijfeld geldt diezelfde omschrijving voor vele trouwe discipelen in de verschillende bedelingen. Alma heeft gezegd dat er 'velen, buitengewoon velen' waren die rein voor de Heer waren.⁶

Dat wil niet zeggen dat deze mensen geen fouten maakten of nooit gecorrigeerd hoefden te worden. Het vervolmakingsproces voert langs obstakels en langs stappen tot bekering die erg pijnlijk kunnen zijn.⁷

Berisping hoort bij de vorming van het karakter, want we weten dat 'wie Hij lijfheeft, [de Here] tuchtigt'.⁸

Sterfelijke volmaking kan bereikt worden door te proberen elke plicht uit te voeren, elke wet te onderhouden, en op ons niveau net zo volmaakt te zijn als onze hemelse Vader dat in de zijne is. Als we ons best doen, dan zal de Heer ons zegenen volgens ons daden en volgens de verlangens van ons hart.⁹

Eeuwige volmaking

Maar Jezus heeft meer gevraagd dan alleen sterfelijke volmaking. Op het moment dat Hij de woorden 'gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' sprak, richtte Hij onze blik naar iets hogers dan het aardse. Onze eeuwige Vader heeft eeuwige volmaking. Dat feit verdient een veel bredere perspectief.

Ik heb onlangs de Engelse en Griekse versies van het Nieuwe Testament bestudeerd op het gebruik van de term *volmaakt* en de afgeleide vormen ervan. Door in beide talen te studeren, heb ik een paar interessante inzichten opgedaan, omdat Grieks de oorspronkelijke taal van het Nieuwe Testament was.

In Matteüs 5:48 is de term *volmaakt* vertaald uit het Griekse *teleios*, wat 'compleet' betekent. *Teleios* is een bijvoeglijk naamwoord, afgeleid van het zelfstandig naamwoord *telos*, wat 'eind' betekent.¹⁰ De infinitief van het werkwoord is *teleiono*, wat betekent: 'een verafgelegen doel bereiken,

volledig ontwikkeld zijn, completeren, of afmaken.⁷¹ Merk op dat het woord niets van 'foutloos' in zich heeft; het duidt op 'het bereiken van een ver afgelegd doel'. Het is zelfs zo dat als de schrijvers van het Griekse Nieuwe Testament volmaakt gedrag wilden omschrijven – accuraat of voortreffelijk menselijk handelen – ze geen vorm van *teleios* gebruikten, maar andere woorden.¹²

Teleios is geen onbekende voor ons. Het voorvoegsel *tele-*, dat we elke dag gebruiken, is ervan afgeleid. *Telefoon* betekent letterlijk 'ver praten'. *Televisie* betekent 'ver zien'. *Telefoto* betekent 'ver licht' enzovoort.

Met die achtergrond in gedachten gaan we kijken naar een andere zeer belangrijke uitspraak van de Heer. Kort voor zijn kruisiging zei Hij: 'Op de derde dag ben ik gereed' [noot van de vertaler: in de Engelse King James-vertaling van de Bijbel wordt het woord 'perfected'¹³ gebruikt, dat 'vervolmaakt' betekent.] Denk daar eens over na! De zondeloze, foutloze Heer, die naar onze aardse normen al volmaakt was, zei van zichzelf dat zijn eigen gereedheid, zijn volmaaktheid nog in de toekomst lag.¹⁴ Na zijn opstanding en ontvangst van 'alle macht in hemel en op aarde'¹⁵ zou zijn eeuwige volmaking komen.

De volmaking die de Heiland voor ons op het oog heeft, is veel meer dan foutloos handelen. Het is de eeuwige verwachting die door de Heer verwoord is in zijn hogepriesterlijk gebed tot zijn Vader: dat wij vervolmaakt zouden worden en in staat zouden zijn met Hem in de eeuwigheid die voor ons ligt, te verblijven.¹⁶

Zijn hele werk en heerlijkheid richt zich op de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van elk mens.¹⁷ Hij kwam in de wereld om de wil te doen van de Vader, die Hem gezonden had.¹⁸ Zijn heilige verantwoordelijkheid was al vóór de schepping voorzien,¹⁹ en sinds de wereld is begonnen door alle heilige profeten voorzeggd.²⁰

De verzoening van Christus vervulde het langverwachte doel waarvoor Hij naar de aarde was gekomen. Zijn laatste woorden aan het kruis op Golgota duiden op de vervulling van zijn taak: om voor de hele mensheid verzoening te doen. Toen zei Hij: 'Het is volbracht.'²¹

Het zal geen verbazing wekken dat het Griekse woord voor 'volbracht' is afgeleid van *teleios*.

Dat Jezus na zijn opstanding eeuwige volmaking bereikte, wordt in het Boek van Mormon bevestigd. Daarin staat een verslag van het bezoek van de herren Heer aan het volk van het oude Amerika. Daar herhaalde Hij het al eerder aangehaalde gebod, maar met een heel belangrijke toevoeging. Hij zei: 'Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is.'²² Dit keer noemde Hij zichzelf naast zijn Vader als vervolmaakt mens. Daarvóór had Hij dat niet gedaan.²³

De opstanding is een vereiste voor eeuwige vervolmaking. Dankzij de verzoening van Jezus Christus wordt ons lichaam, dat hier op aarde sterfelijk is, onsterfelijk. Ons fysieke lichaam, dat nu onderhevig is aan ziekte, dood en verval, zal onsterfelijke heerlijkheid aandoen.²⁴ Nu wordt ons lichaam in stand gehouden door het levensbloed²⁵ en wordt het steeds ouder; dan wordt het door geest in stand gehouden en wordt het onveranderlijk, niet meer ingeperkt door de grenzen van de dood.²⁶

Eeuwige vervolmaking is voorbehouden aan hen die alles overwinnen en de volheid van de Vader in zijn hemelse woning beerven. Vervolmaking houdt in dat we het eeuwige leven beerven – het soort leven dat God leidt.²⁷

Tempelverordeningen en -verbonden

De Schriften noemen nog andere belangrijke voorwaarden voor eeuwige volmaking.

Ze hangen samen met de verordeningen en verbonden van de tempel.²⁸

Geen enkel verantwoordelijk persoon kan de verhoging in het celestiale koninkrijk ontvangen zonder de verordeningen van de tempel. De begiftiging en verzegeling dienen voor onze eigen vervolmaking en worden door getrouwheid verkregen.²⁹

Deze vereiste houdt ook verband met onze voorouders. Paulus zegt dat zij zonder ons niet tot de *volmaaktheid* kunnen komen.³⁰ Ook in dat vers is de Griekse vorm voor 'volmaaktheid' van *teleios* afgeleid.³¹

In de hedendaagse openbaringen is de Heer zelfs nog concreter. Zijn profet heeft geschreven: 'En nu, mijn zeer geliefde broeders en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid (...) zij [kunnen] zonder ons niet tot volmaking (...) komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.'³²

Een kopie van Bertel Thorvaldsens Christus in het bezoekerscentrum noord op Temple Square.

Bemoediging putten uit het voorbeeld van de Heiland

Bij onze opwaartse klim over het pad naar volmaking vinden wij bemoediging in de Schriften. Ze bevatten de belofte dat wij, als we in alles getrouw zijn, als de Godheid zullen worden. Johannes de geliefde apostel heeft geschreven:

'Wij [worden] de kinderen Gods genoemd (...) als Hij zal goopenbaard zijn, [zullen] wij Hem gelijk (...) wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

'En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is.³³

We worden voortdurend aangemoedigd als we het voorbeeld volgen van Jezus, die ons voorgehouden heeft: 'Weest heilig, want Ik ben heilig.³⁴ Zijn wens voor ons is glashelder! Hij heeft gezegd: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.³⁵ Dus onze aanbidding van Jezus komt het beste tot uiting door onze navolging van Jezus.³⁶

Mensen hebben nooit geweigerd Jezus te volgen omdat zijn normen onduidelijk of niet hoog genoeg waren. Eerder het tegenovergestelde. Sommigen hebben zijn lerin-

gen terzijde geschoven omdat ze vonden dat die te precies of onmogelijk veeleisend waren! Maar het zijn juist zulke hoge normen die ons, als we ze nastreven, grote geloedsrust en weergalozе vreugde geven.

Niemand kan zich met Jezus vergelijken, noch kan iemand ons aansporen zoals Hij met zijn allesovertreffende, hoopvolle verwachting: 'Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is.³⁷

Deze goddelijke smeekbede sluit aan bij het feit dat wij, als kinderen van hemelse Ouders, begiftigd zijn met het potentieel om als zij te worden, net zoals sterfelijke kinderen als hun sterfelijke ouders kunnen worden.

De Heer heeft zijn kerk hersteld om ons te helpen bij onze voorbereiding op de volmaking. Paulus heeft gezegd dat de Heiland in de kerk apostelen, profeten en leraars gegeven heeft 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.³⁸

De mannelijke rijpheid die hier door Paulus wordt genoemd, is de vervolmaakte persoon – teleios – de verheerlijkte ziel!

Moroni heeft ons geleerd hoe we dit verheven doel kunnen bereiken. Zijn aanwijzing geldt in elk tijdperk als een prooat middel tegen depressie en een recept voor vrede. Ik herhaal zijn smeekbede: 'Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid (...) [heb God lief] met al uw macht, verstand en sterkte (...) dan zijt gij (...) volmaakt in Christus (...), heilig (...) en zonder smet.³⁹

Laten we in de tussentijd, broeders en zusters, ons best doen en proberen om het elke dag wat beter te doen. Als onze onvolmaaktheden zichtbaar worden, kunnen we proberen om ze te corrigeren. We kunnen ons vergengensgezind opstellen tegenover de fouten in onszelf en in degenen die ons dierbaar zijn. We kunnen getroost worden en verdraagzaam zijn. De Heer heeft ons geleerd: 'Gij zijt niet in staat de tegenwoordigheid van God nu te verdragen (...) gaat daarom voort met geduld, totdat gij zijt vervolmaakt.⁴⁰

We hoeven niet onthutst te zijn als ons oprechte streven naar volmaking nu zo zwaar en eindeloos lijkt. We zijn op weg naar volmaking. We bereiken die pas na de opstanding en alleen door de Heer. Zij ligt in het verschiet voor allen die Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden. Zij omvat tronen, koninkrijken, rijken, machten en heerschappijen.⁴¹

Zij is het einddoel waarvoor wij moeten volharden.⁴²

Zij is de eeuwige volmaking die God voor ieder van ons heeft weggelegd. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Deze woorden kregen nog een extra lading in de vertaling van Joseph Smith: 'U wordt geboden volmaakt te zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' (Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 5:50).
2. Zie 2 Nephi 2:25.
3. Zie LV 130:18.
4. Jakobus 3:2; cursivering toegevoegd.
5. Zie Genesis 6:9; LV 107:43; Job 1:1.
6. Alma 13:12.
7. Zie Hebreëen 5:8.
8. Hebreëen 12:6.
9. Zie LV 137:9.
10. De vrouwelijke vorm van dit naamwoord is overigens *teleia*, de Griekse term voor een punt aan het eind van een zin.
11. In voetnoot b in de Engelse King James-vertaling van de Bijbel staat: '[volmaakri]: GR compleet, af, volledig ontwikkeld' (LDS edition of the King James Version of the Holy Bible [Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1983], blz. 1195).

12. Enkele voorbeelden: *katarizto*, wat 'uitrussen, voorzien van, geschikt maken voor' betekent – handelingen ter voorbereiding (b.v. Mattheüs 21:16; Lucas 6:40); of *akribos*, wat 'nauwkeurig, accuraat' betekent (b.v. Lucas 1:3); of *diasozo*, wat 'behouden bij gevaar, in veiligheid brengen' betekent (b.v. Mattheüs 14:36).
13. Lucas 13:32; cursivering toegevoegd.
14. In de Griekse tekst wordt hier het werkwoord *teleiono* weer gebruikt, nu in de toekomstige tijd: *teleiouma*.
15. Mattheüs 28:18; zie ook LV 93:2–22.
16. Zie Johannes 17:23–24.
17. Zie Mozes 1:39.
18. Zie 3 Nephi 27:13.
19. Zie Mozes 4:1–2; 7:62; Abraham 3:22–28.
20. Zie Handelingen 3:19–21.
21. Johannes 19:30. In een hedendaagse openbaring heeft Jezus soortgelijke taal gebruikt: 'Ik dronk de beker en voleindigde mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen' (LV 19:19, cursivering toegevoegd).
22. 3 Nephi 12:48; cursivering toegevoegd.
23. Zie Mattheüs 5:48.
24. Zie Alma 11:45; LV 76:64–70.
25. Zie Leviticus 17:11.
26. Bible Dictionary in de King James-vertaling van de Bijbel: 'Opstanding: Een opstanding wil zeggen onsterfelijk worden, zonder bloed, maar met een lichaam van vlees en beenderen.'
27. Zie Joseph Fielding Smith, *De weg naar volmaking*, blz. 330.
28. Joseph Smith heeft ons geleerd dat onze wedergeboorte door Gods Geest komt door middel van verordeningen (zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 143).
29. Zie Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 44.
30. Hebreëen 11:40, cursivering toegevoegd.
31. *Teleioo*.
32. LV 128:15; zie ook *Leringen*, blz. 241–243.
33. 1 Johannes 3:1–3. Voor aanvullend commentaar, zie Joseph Fielding Smith, *De weg naar volmaking*, blz. 20–23.
34. 1 Petrus 1:16; zie ook Leviticus 11:44–45; 19:2; 20:26.
35. 3 Nephi 27:27.
36. Zie Neal A. Maxwell, *We Talk of Christ – We Rejoice in Christ* (Salt Lake City: Deseret Book, 1984), blz. 145; Hugh B. Brown, *The Abundant Life* (Salt Lake City: Bookcraft, 1965), blz. 199.
37. 3 Nephi 12:48.
38. Efeziërs 4:12–13; cursivering toegevoegd.
39. Moroni 10:32–33.
40. LV 67:13.
41. Zie LV 132:19.
42. Deze gedachte wordt gesteund door het feit dat in verzen van het Nieuwe Testament over het einde waartoe wij moeten volharderen, het Griekse woord ook afgeleid is van *telos* (zie Mattheüs 10:22; 24:13; Marcus 13:13).

Het weefsel van geloof en getuigenis

President Gordon B. Hinckley

'Het grote doel van het werk waarmee wij bezig zijn, is ieder van ons hulp te bieden langs de weg naar onsterfelijkheid en het eeuwige leven.'

Deze conferentie was een opmerkelijke gebeurtenis. We hebben naar achtentwintig verschillende sprekers geluisterd. Geen van hen had de opdracht gekregen om over een bepaald onderwerp te spreken. Elk van hen was vrij om zijn of haar boodschap te kiezen. Daarbij bestaat altijd het risico dat de sprekers in herhaling vervallen. Maar is het niet opmerkelijk dat het lijkt of dit alles te zamen een prachtig weefsel heeft gevormd, waarin geloof en getuigenis tot uitdrukking worden gebracht? Ik ben dankbaar voor wat we hebben gehoord. Ik zal een beter mens zijn als ik de dingen waaraan ik tijdens deze conferentie werd herinnerd in mijn leven ga gebruiken, en ik zou er graag op wijzen dat u allen een beter mens zult zijn als u iets van wat u tijdens deze prachtige conferentie hebt gehoord, in uw leven zult toepassen.

Broeders en zusters, ik weet dat u een biddend volk bent. Dat is iets geweldigs in deze tijd, waarin de gewoonte om te bidden uit het leven van velen is verdwenen. Als u een beroep op de Heer doet om wijsheid te vinden die groter is dan die van u zelf,

kracht te verkrijgen om te doen wat we behoren te doen en troost en raad te vragen, en in gebed uw dankbaarheid tot uitdrukking brengt, is dat waardevol en bewonderenswaardig. Wij weten dat u voor ons bidt, en we waarderen uw gebeden. Ze steunen ons en herinneren ons aan het grote vertrouwen dat u in ons hebt gesteld. Ik wil u zeggen dat wij altijd voor u bidden. We bidden dat u gelukkig mag zijn, dat u door het evangelie na te leven liefde en vrede thuis zult hebben en een beter leven zult gaan leiden. Dat is waar het allemaal om draait, want God zond zijn geliefde Zoon 'opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe' (Johannes 3:16). Het grote doel van het werk waarmee wij bezig zijn, is ieder van ons hulp te bieden langs de weg naar onsterfelijkheid en het eeuwige leven.

Weet dat wij veel van u houden. Ik dank de Heer iedere morgen in mijn leven voor de herstelling van het evangelie en wat dit in het leven van de getrouwe heiligen der laatste dagen betekent.

Ouders, houd van uw kinderen. Zorg goed voor hen. Ze zijn zo kostbaar. Ze zijn zo enorm, enorm belangrijk. Zij zijn de toekomst. U hebt meer dan uw eigen wijsheid nodig om hen op te voeden. U hebt de hulp van de Heer nodig. Bid om die hulp, en geef gehoor aan de inspiratie die u ontvangt.

Nu we aan het slot van deze conferentie afscheid van u nemen, dient u te weten dat wij van ieder van u houden. Ook van hen die overtredingen begaan – weet dat we van u houden. We kunnen de zonde niet vergoelijken, maar we houden van de zondaar.

God zegene u. Ik geef u mijn zegen, dat er vrede in uw hart en goedheid en blijdschap in uw leven mogen zijn als u in geloof wandelt, en dat de Geest des Heren bij u thuis mag verblijven, om u en hen van wie u zoveel houdt te voeden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een balsem in Gilead

Elaine L. Jack

Algemeen presidente zustershulpvereniging

'Zusters, ik getuig tot u dat een van de belangrijkste rollen die we als lid van de zustershulpvereniging hebben, bestaat uit het versterken van elkaar, waardoor we allemaal beter in staat zijn onze taak in het gezin te vervullen.'

De boodschap die ik u vandaag breng is eenvoudig. Ik wil u zeggen hoeveel ik van de zustershulpvereniging houd. Ik weet dat zij liefde, vrede en eenheid in het leven van de vrouwen van de kerk teweegbrengt. De zustershulpvereniging is een bron van kracht in mijn leven. Zij is een hulpmiddel geweest bij de opvoeding van mijn kinderen, zij is de kern van mijn innigste vriendschappen, zij heeft mij aangespoord me in het evangelie te verdiepen en erin te groeien. Door de zustershulpvereniging heb ik mij op Jezus Christus gericht en op de dingen die Hij wil dat ik doe.

Toen ik als algemeen presidente van de zustershulpvereniging geroepen werd, gaf president Thomas S. Monson mij een advies. Ik wil u graag een gedeelte daarvan vertellen. Hij zei:

'Dit is een tijd van grote veranderingen in de wereld en in de kerk. We zien bijvoorbeeld veranderingen in de levensstijl van gezinnen en de dingen die ze doen. Ook de mensen die een gezin stichten, veranderen. We zien veel éénouder-gezinnen, er zijn gezinnen met problemen tussen man en vrouw,

en bovendien sluipen misdaad en andere moeilijkheden met betrekking tot het gebruik van drugs langzamerhand onze gemeenschap binnen. Ook andere moeilijkheden veroorzaken spanning in de gezinnen. In deze tijd van grote nood bent u geroepen (...) om leiding te geven aan de organisatie die ervoor kan zorgen dat er verbetering optreedt of hulp geboden wordt. Dat is de balsem van Gilead waardoor alle zusters in de kerk verenigd kunnen worden.'

Vanavond wil ik het hebben over de raad die ik van president Monson gekregen heb. Ik wil het hebben over ons gezin, over de zustershulpvereniging en over de manier waarop die geweldige organisatie voor ons allemaal een balsem van Gilead kan zijn, vooral in onze situatie thuis.

Ik ken twee huisbezoeksters die nog maar nauwelijks met een zuster thuis in gesprek waren, toen haar twee tienerdochters opgewonden binnenkwamen om te zeggen dat ze naar de jongevrouwen gingen. Haar man, die ook op het punt stond om naar een vergadering te gaan, hield hun driejarige zoon tegen die vastbesloten was om met zijn oudere zusjes mee te gaan. Twee andere meisjes waren in de kamer ermaast aan het bekechten over een videofilm die ze wilden zien. Toen alle deuren dicht waren, begon de moeder te huilen. Ze zei dat ze een moeilijke week achter de rug had.

De huisbezoeksters waren zo verstandig om deze vrouw en moeder, die het zo druk had, de gelegenheid te geven om te praten. Ze besprak wat ze die week had meegemaakt en hoeeer ze haar moeder miste die kort geleden overleden was. De drie praat-ten over hun inzichten in het evangelie en over de moeilijkheden die ze ondervonden bij het toepassen ervan in hun dagelijks leven. De huisbezoeksters – de een is alleenstaand en heeft geen kinderen, de andere is een alleenstaande moeder – prezen de zuster voor alles wat ze deed om haar kinderen een goede opvoeding te geven.

De moeder voelde zich toen wat beter. De huisbezoeksters kregen een betere band met elkaar en met deze lieve zuster. Ze voelden zich alledrie beter. Deze huisbezoeksters hebben die zuster en haar gezin versterkt in de ware geest van de zustershulpvereniging. Ik voel me ook beter. Waarom? Omdat dit verhaal een bewijs is van wat ik weet, namelijk dat de zustershulpvereniging echt een balsem is die ons tot een eenheid maakt, die ons helpt bij onze taak in het gezin. Zusters, ik getuig tot u dat een van de belangrijkste rollen die we als lid van de zustershulpvereniging hebben, bestaat uit het versterken van elkaar, waardoor we allemaal beter in staat zijn onze taak in het gezin te vervullen. We ontmoeten elkaar. We leren van elkaar. We gaan naar huis en versterken ons gezin. Het is zo eenvoudig en toch zo ontzettend veelbetekend en belangrijk dat deze organisatie voor ons een balsem van Gilead kan zijn.

President Boyd K. Packer heeft in een toespraak voor de vrouwen van de kerk gezegd en is geciteerd in het Eerste Presidium:

'Wij verzoeken onze zusters van de zustershulpvereniging nooit te vergeten dat zij lid zijn van een organisatie die uniek is in de hele wereld, want zij is in het leven geroepen onder inspiratie van de Heer. (...) Er is geen andere vrouwenorganisatie op deze aarde die op die manier tot stand is gekomen' ('Circle of Sisters', *Ensign*, november 1980, blz. 109-111).

In onze tijd vindt die goddelijke leiding voortgang door de adviezen van de priesterschapsleiders, de leiding, de aanmoediging en de inspiratie die zij ons geven. Ik ben dankbaar voor onze profeet Gordon B. Hinckley en voor de algemene autoriteiten van deze kerk, die het werk van de zustershulpvereniging eren en respecteren.

Wij streven ernaar het in ons gestelde vertrouwen niet te beschamen, door naastenliefde te betonen, door te bouwen aan ons getuigenis van het evangelie van Jezus Christus, door het versterken van de gezinnen van de kerk en ons te richten op het naleven van het evangelie. Dat doen we tijdens onze vergaderingen, thuis en in de omgang met elkaar. Dat geestelijke perspectief is de balsem van Gilead, de invloed waar president Monson over sprak, waardoor er vrede in de ziel ontstaat. Die balsem dragen we steeds bij ons en hij brengt verandering en verbetering in het leven van anderen.

In onze tijd is er gebrek aan geestelijke vrede. Voor velen in de wereld is dit een tijd van verwarring. Verwarring omtrent de koers die we moeten volgen, verwarring over wat in het leven echt belangrijk is. Er zullen altijd moeilijkheden en belangrijke zaken zijn die onze aandacht van het werk van de Heer afleiden. Onthoud: de zusters-

hulpvereniging is de vrouwenorganisatie van de Heer. Zij houdt meer in dan de bijeenkomst die we op zondag bijwonen. Dienstbaar zijn in de zustershulpvereniging zorgt voor geestelijke groei en ontwikkeling van iedere zuster. Een zuster uit Virginia schreef me:

'Ik heb bijna alle functies [in de zustershulpvereniging] bekleed en ik heb een diepe liefde voor deze hulporganisatie ontwikkeld. Zij is me bij mijn ontwikkeling op diverse manieren behulpzaam geweest. Ik beschouw de jaren waarin ik in de zustershulpvereniging heb gewerkt als de geestelijkste en prettigste in de kerk. Door de zustershulpvereniging weet ik dat ik waardevol ben. (...)' (Loretta H. Ison, Big Stone Gap, Virginia).

In de zustershulpvereniging handhaven we de deugden die betrekking hebben op de vrouw, de moeder, het gezin en een rechtschapen leven. Omdat we de leiding van God van ganser harte aanvaarden, zijn de zusters van de zustershulpvereniging in staat om in moeilijke tijden die balsem van Gilead aan te brengen. Wij putten uit geestelijke bronnen van geloof, hoop en ontferming, en gebruiken die als verzachtende balsem om anderen genezing te brengen.

Vroeger was de balsem van Gilead een gewurig kruid dat gebruikt werd om te genezen en te verzachten. Het werd gemaakt van een struik of een boom die overal rondom Gilead groeide en er was altijd veel vrage naar. Wij kennen de krachtige werking van de balsem door de woorden van een lied:

*Er is een balsem in Gilead,
Die rauwe wonden heelt,
Er is een balsem in Gilead,
die zondzieke zielen streelt.*

(Naar *Recreational Songs*, 1949, blz. 130.)

Als presidium willen wij graag dat elke zuster in de kerk begrijpt dat de diensten die zij verricht belangrijk zijn, en dat zij zal groeien en zich ontwikkelen in haar werk in het koninkrijk van God op aarde. Zusters, wij hebben een heilige roeping. Als wij ons toewijden aan de doelen van de zustershulpvereniging zullen we zien dat er grote veranderingen ten goede zullen plaatsvinden ten aanzien van de problemen die angst en vernietiging in onze gezinnen en in onze gemeenschap tewege brengen.

De naam 'zustershulpvereniging' geeft al aan wat ons doel is: hulp verlenen. Hoewel we vaak het verlangen en de natuurlijke neiging hebben om alle problemen op te lossen, zijn we geen 'oplossingsvereniging'. Wij zijn de zustershulpvereniging. Wij hebben inzicht in de macht en de kracht van de vruchten van de geest zoals die in Galaten beschreven worden: liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid,

trouw. (Galaten 5:22, cursivering toegevoegd) Als we iemands zorgen niet weg kunnen nemen, kunnen we wel zijn leed verzachten. We kunnen geruststellen, steunen, vriendelijk zijn en kalmeren.

Toen de profet Joseph Smith in de gevangenis van Liberty moest lijden, schreef hij over de balsem die hij van zijn vrienden ontving:

'(...) Zij, die nimmer zonder enige reden binnen gevangensmuren hebben verkeerd, kunnen zich moeilijk voorstellen hoe heerlijk de stem van een vriend klinkt. Ieder teken van vriendschap, uit welke bron ook afkomstig, maakt ieder vriendschappelijk gevoel in ons wakker. (...) En wanneer ons hart gebroken is, komt de stem van inspiratie, die zachtkens fluistert: "Mijn zoon, vrede zij uw ziel (...)"' (*Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 142).

Joseph wist welke rol ieder van ons heeft bij het opbeuren, helpen en verzachten waardoor we in rust de zorgen die ons bezig houden kunnen bezien en kunnen opstaan voor de stem of de hulp van de Heer.

Dat is de balsem die door de vrouwen van de zustershulpvereniging in deze tijd wordt aangewend. Er zijn in onze wereldwijde kerk talloze zusters die hun gezin op de eerste plaats stellen; vrouwen die de Schriften lezen en erover nadenken, die de raad van de levende profeten opvolgen, vrouwen die werkzaam zijn in veeleisende roepingen die kunnen variëren van het opzetten van een kamp voor lauwermeisjes tot het leren van de geloofsartikelen aan kinderen van het jeugdwerk, tot het begroeten van de zusters op zondagmorgen. De wereld ondergaat daarvan de positieve invloed.

Veel van de hulp wordt in alle eenvoud gegeven, aan één zuster tegelijk. Zo is het altijd geweest. Ik denk aan Maria die de voeten van Christus waste na zijn lange en stoffige reis, met haar haren afroegde en daarna met zalf insmeerde (zie Johannes 12:3). Ik denk aan Dorkas, die soms de ZHV-zuster van het Nieuwe Testament genoemd wordt vanwege de goede daden die zij haar hele leven verrichtte, waardoor de vrouwen huilden en weeklaagden toen ze stierf. Zij smeeften Petrus om haar weer tot leven te wekken (zie Handelingen 9:36-39). Ik denk aan Helen met wie ik samenwerk in het kantoor van de zustershulpvereniging. Helen is een bron van rust omdat ze onvermoeibaar, geduldig, behulpzaam en vriendelijk is voor iedereen. Zij bemoeit mij omdat ik weet dat ze er altijd is, altijd dezelfde.

Ik heb het voorrecht gehad velen van te ontmoeten. Dank u voor de constante liefde die u aan elkaar geeft, uw voorbeeld, dienstbaarheid. Dank u dat u liefdevol en vriendelijk voor elkaar bent en met elkaar werkt aan de eenheid van zusters die de liefde en

de sfeer in een gemeente, wijk of ring schept en die van zulk essentieel belang is.

De vijfde algemeen presidente van de zustershulpvereniging, Emmeline B. Wells, beschreef de invloed van de zusters toen ze zei: 'De zustershulpvereniging is altijd ergens in de wereld actief bezig.'

In veel delen van de wereld heb ik bijeenkomsten van de zustershulpvereniging bijgewoond en ik weet dat de Heer geen betere werkers heeft dan de goede vrouwen in die gemeenten. Onze balsem van Gilead wordt op veel manieren gegeven, want wij helpen anderen zowel door onze liefde en zorg als door het werk wat we doen.

Ik herinner me dat ik eens een verslag ontving van een zuster in Georgia. Zij had de taak om de schade die was veroorzaakt door een overstroming in haar omgeving te inventariseren. Ze ging soppend door de modder de keuken van een huis binnen en deed een kast open. Daarin had zich een giftige slang opgerold. Ze deed de deur snel dicht en probeerde een andere kast, waar ze opnieuw oog in oog met een slang kwam te staan. Ontzet vloog ze de trap op naar de eerste verdieping waar ze een alligator aantroef. Dat zou ik heldhaftige naastenliefde willen noemen.

Een moeder in North Carolina die tijdens haar ziekte door bereidwillige zusters verzorgd werd, zei: 'De zusters hebben mij geleerd hoe waardevol iemand is en dat we, zelfs als we geen belangrijke dingen kunnen doen voor ons gezin, de kerk of de gemeenschap, toch waardevol zijn voor onze Vader in de hemel en voor elkaar, en dat de liefde nimmermeer vergaet.'

Overal waar we ons bevinden, kunnen we een voorraadje balsem van Gilead bij ons dragen en anderen helpen. Dat kan door zoiets eenvoudigs als plaats nemen naast iemand die dat nodig heeft. Dat kan door een attent antwoord tijdens een les, wat een antwoord kan zijn op het gebed van een ander. Dat kan door iemand vriendelijk aan te kijken, door een kind op te tillen dat uit een drinkfonteinje wil drinken, iemand een brief te sturen, samen met iemand de Schriften te lezen. Of u zou iemand kunnen bezoeken die u tijdens bijeenkomsten niet gezien hebt, iemand wiens naam u door de stille, zachte stem wordt ingefluisterd. Die kleine daden inspireren ons, maken onze eigen problemen betrekkelijker. Het is waar: 'Uit het kleine komt het grote voort' (Leer en Verbonden 64:33). Degene die geeft en degene die ontvangt zijn elkaar tot zegen.

Onze kracht als zusters in het evangelie is thuis het meest zichtbaar en het belangrijkst. De vrouw is het hart van het gezin. Wat uw omstandigheden ook mogen zijn, u bent het hart van het gezin. Ik roep u op om uw gezin te heiligen, om het te versterken en de verzorging van uw gezin uw eerste prioriteit te maken.

Mijn zus en ik spreken vaak over het gezin waarin we zijn opgegroeid. Wij zijn uit eezame ouders geboren. Mijn moeder was een toegewijd lid van de zustershulpvereniging in Cardston, Alberta (Canada). Als opgroeiend kind ondervond ik de invloed van de zusters in mijn wijk. Ik besef nu dat zij een van de zekerheden in mijn leven vormden. Mijn vader had een onwankelbaar getuigenis en toen hij 88 was, gaf hij mij als priesterschapsdrager zijn laatste zegen. Onze grootouders woonden naast ons, wat niet veel voorkomt. Mijn grootvader was ringpatriarch en ik was zijn secretaresse. Dat was voor mij iets heel moois. Mijn zus Jean en ik koesteren gelukkige, vredege herinneringen aan de jaren die we thuis hebben doorgebracht.

Je thuis kan een heilig toevluchtsoord zijn. Je thuis biedt niet alleen fysieke bescherming, maar ook een gevoel van zekerheid, een gevoel dat je erbij hoort, een intieme band met andere gezinsleden. Een familie bestaat uit moeders, dochters, zusters, tantes en grootmoeders. Ze hebben ook grootvaders, ooms, broers, zonen en vaders.

In het gezin en in de familie beleven we onze grootste vreugde en soms ook het meeste verdriet. Een gezin biedt de mogelijkheid tot leren. Het is een klaslokaal waar we nooit overgaan, maar altijd kunnen leren. In ons gezin leren we de geestelijke vrede op waarde schatten die een gevolg is van het toepassen van de beginselen van naastenliefde, geduld, met elkaar delen, integriteit, vriendelijkheid, edelmoedigheid, zelfbeheersing en dienstbetoon. Dat zijn niet

alleen waarden van het gezin, het zijn de beginselen waarvan de Heer wil dat wij ze in het leven toepassen.

Het doel van de zustershulpvereniging van de kerk is volgens het handboek: de vrouwen en hun gezin helpen nader tot Christus te komen. Dat houdt in dat we de invloed van Jezus Christus in het gezin brengen. Dat houdt in dat we ons concentreren op zijn evangelie en vreugde vinden in het naleven van zijn geboden. Dat houdt in dat we ons tijdschema nog eens onder de loep nemen en prioriteit geven aan ons gezin om tot een eenheid te worden waar we in vrede leven.

U weet al dat het geen gemakkelijk karwei is. In alle media wordt gesproken over het uiteenvallen van het gezin. Financiële druk zet gezinnen voor moeilijke keuzen. We worden in talloze richtingen getrokken en toch moeten we stevig vasthouden aan de evangeliebeginselen. Misschien wordt niet alles wat we doen gezien of gewaardeerd, maar zusters, het is de moeite waard. Het gezin is de basis van ons leven hier en in de eeuwigheid. Het feit dat gezinsleden aan elkaar worden verzegeld geeft hun centrale plaats in het plan van de Heer aan. En de vrouw heeft een belangrijke rol in het gezin. Wij bepalen de sfeer thuis; wij bepalen de dagelijkse gang van zaken; wij bepalen hoe mensen worden behandeld; wij zijn leerkracht, raadvrouw, vertrouwenspersoon, voorspraak, supporter en metgezellen.

De zustershulpvereniging heeft al heel lang het gezin de hoogste prioriteit gegeven. 'Cursus voor moeders' waren de eerste gestandaardiseerde lessen die in de zustershulpvereniging gegeven werden. Vanaf 1901 vormden ze de oorspronkelijke cursus voor hulp bij de opvoeding. De bedoeling was om zusters behulpzaam te zijn bij het besturen van hun huishouden, het bezielen van hun kinderen, het onderwijzen van het evangelie en het zich eigen maken van een voorbeeldige levensstijl. Precies zoals nu nog het geval is.

Tegenwoordig wordt er eens in de maand tijdens een bijeenkomst van de zustershulpvereniging les gegeven over de dingen die in een huishouden en een gezin nodig zijn. Maar daar houdt het niet mee op. In alle lessen vormen huishouden en gezin het centrale uitgangspunt.

Omdat ons gezin ons na aan het hart ligt, is het soms de oorzaak van verdriet en zorgen. Neem bijvoorbeeld Lehi en Sariah. Wat vonden zij van het voortdurende gekibbel van Laman en Lemuel? Wat dacht Jozef van zijn broers toen ze hem naar Egypte verkocht hadden? Wilde koningin Ester werkelijk haar oom horen zeggen: 'Wie weet of gij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkregen hebt?' (Ester 4:14).

Familieleden hebben een verantwoordelijkheid ten opzichte van elkaar. Dit voorjaar belde mijn zevenjarige kleinzoon David me op om te vragen of ik naar het voorjaarsconcert van zijn klas kon komen luisteren, want, zei hij: 'Ik heb een solo.' Het viel op dinsdag, mijn drukste dag, maar ik beloofde dat ik mijn best zou doen. Ik was er die dag en ik rekte me samen met zijn ouders uit om tussen een heleboel gezichtjes met Mickey Mouse-oren een glimp van David op te vangen. David had inderdaad een solo. Alle kinderen van zijn klas hadden een solo. Maar de beloning kwam toen het programma was afgelopen en hij door het gangpad naar me toe hield en zei: 'Oma, ik wist wel dat u zou komen.'

Kort geleden vertelde een vriendin me over haar vader die een hartaanval gehad had. Moedig probeerde ze te ontdekken hoe ze het beste voor hem kon zorgen en hem kon steunen, en ook rekening kon houden met haar moeder die goed gezond was, nog steeds in staat was om te doen wat ze graag wilde en tijd aan haar kleinkinderen kon besteden. Toen vertelde mijn vriendin me over haar gevoelens van verwondering en liefde in die tijd. Ze zei: 'Ik merk dat ik het fijn vind om van hem te leren, om te zien hoe hij dit moeilijke proces van een ouder wordend lichaam verwerkt.'

In de moeilijkste perioden van ons leven kan onze familie ons in evenwicht houden. We kunnen dit heel goed zien aan een van de pijnlijkste gebeurtenissen in de geschiedenis van de wereld, de kruisiging van Jezus Christus, de Zoon van God.

In Johannes lezen we: 'En bij het kruis (...) stonden zijn moeder en de zuster zijner moeder.' Ze waren daar, zoals ze zijn hele leven bij Hem geweest waren. Mijn gedachten gaan terug naar de eerste jaren, toen Maria en Jozef dit opmerkelijke kind grootbrachten. Ik kan me voorstellen hoe Maria de baby Jezus troostte met zachte woordjes die ons zo natuurlijk in de oren klinken: 'Ik ben vlakbij je.' En op dat meest dramatische moment aller tijden was zijn moeder Maria daar. Deze keer kon ze zijn pijn niet verzachten, maar ze kon wel vlakbij Hem zijn. En uit dankbaarheid sprak Jezus die grootste woorden: 'Vrouw, zie, uw zoon.' Daarna zei Hij tot de discipel: 'Zie, uw moeder' (Johannes 19:25-27).

Zusters van de zustershulpvereniging, wij dragen de balsem van Gilead. Moge de zusterschap van de zustershulpvereniging u tot zegen zijn. Weet dat ik u steun in alles wat u voor en met uw gezin doet. Ik bid dat u de positieve invloed, de balsem van de zustershulpvereniging mag voelen.

Ik geef u mijn getuigenis dat God leeft, dat Jezus Christus zijn Zoon is en dat zijn evangelie in deze laatste dagen hersteld is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een levend net

Chieko N. Okazaki

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Wij zijn letterlijk allemaal geestzusters. In de zustershulpvereniging van elke unit zou een gemeenschap van zusters moeten zijn die elkaar koesteren.'

Lieve zusters, aloha! Omdat wij het vanavond hebben over het versterken van elk gezin, zal ik spreken over de manier waarop de zustershulpvereniging ons kan helpen bij het nastreven van dat doel door ons te verenigen in een sterke zusterschap.

Dit is een net, een visnet, dat mijn vader, Kanenori Nishimura, vele jaren geleden in Hawaii gemaakt heeft. Sinds zijn dood, dertig jaar geleden, is het van mij en ik heb het gekoesterd omdat het van hem is geweest. Voor mij is het moment waarop het net wordt uitgegooid een buitengewoon mooi ogenblik. Ik vond het heerlijk mijn vader met het net in zijn hand op een rots aan het strand te zien staan. Dan wierp hij met een sterk en elegant gebaar als van een danser het net omhoog en van zich af. Het opende zich als een waaijer of een paraplu en viel dan over de vissen heen die als zilveren pijlen door de branding schoten. De loden gewichten aan de rand van het net zorgden ervoor dat het zachtjes naar de bodem zakte en de vissen omsloot.

Dan sprong mijn vader in het water om het net van de bodem op te rapen. Daarbij trok hij de randen bij elkaar totdat hij het als een zak in zijn handen hield. Met het druipende net vol spartelende vissen in zijn armen liep

hij dan het strand op, spreidde het uit, plukte er snel een paar uit voor het avondeten en voor de volgende dag – heel vaak ook een stuk of wat voor een paar bureu – en liet dan de rest weer vrij in zee.

Ik wil onze zusterschap in de zustershulpvereniging met dit net vergelijken. Onze levende profeet is degene die het net uitwerpt, die de zustershulpvereniging leiding geeft bij het vervullen van haar zending. Dan zijn er drie manieren waarop de zustershulpvereniging zelf fungeert als een net. Ten eerste: elke persoon is belangrijk, net zoals elk touw van het net belangrijk is. Ten tweede: een net moet goed onderhouden worden. En ten derde: het net heeft tot doel veel vis of voedsel te leveren.

Mijn vader zocht de vis uit die hij nodig had en de rest zette hij terug, maar in het evangelie leren wij dat elke persoon een waardevol en dierbaar kind van hemelse Ouders is. Wij zijn letterlijk allemaal geestzusters. In de zustershulpvereniging van elke unit zou een gemeenschap van zusters moeten zijn die elkaar koesteren, en niet sommige zusters 'houden' en sommige 'teruggooien'. Wij zijn het allemaal waard om erbij te horen.

Het net haalde de vissen van mijn vader uit hun natuurlijke element en stelde ze bloot aan de lucht waardoor ze doodgingen. Maar het evangelie brengt ons samen in een omgeving waar we iets kunnen ervaren van de koestering, de liefde, de hulp, de lessen en de zorg voor elkaar, waardoor we er enig idee van krijgen hoe het in de hemel zal zijn. Eigenlijk zijn wij tegelijkertijd de vis, het net en de visser.

Het tweede aspect van het net dat ook voor de zustershulpvereniging opgaat, is dat het allemaal niet per ongeluk of spontaan gebeurde. Er was werk voor nodig. Mijn vader heeft dit net met zijn eigen handen gemaakt. Hij heeft het sterke tweedraadse touw in de plaatselijke winkel gekocht. Daarna heeft hij er 's avonds na het werk vele uren geduldig aan gewerkt. Hij is met dit vierkantje begonnen, wat het midden van het net zou worden. Daarna werkte hij in cirkels daar omheen en knoopte geduldig

mazen in een formaat waar precies zijn duim doorheen kon. Op iedere hoek maakte hij een speciale knoop, waardoor alle mazen van het net stevig en sterk werden. Als er een touwtje aan een rotspunt bleef hangen of kapot ging omdat het niet sterk was, rafelden de mazen ernaast niet uit. Die bleven stevig en sterk.

Elke keer als mijn vader het net gebruikte, onderhield hij het. Als hij thuiskwam spoelde hij het grondig uit in schoon water zodat het zoute water het touw niet zou aantasten. Dan hing hij het over de schutting en haalde het zorgvuldig uit de plooi waardoor het snel en gelijkmatig kon opdrogen. Als het droog was, keek hij het, voordat hij het opvouwde en weglegde, zorgvuldig na. Als er een knoop losliep of een touw rafelig was geworden, repareerde hij dat meteen voordat het erger werd. Een net als dit ging vele jaren mee. Het bleef sterk omdat hij het altijd goed onderhield.

Dat is ook wat er gebeurt als we elkaar koesteren, over elkaar waken en zorg dragen voor elkaar. Moelijkheden en problemen kunnen wij net zo min vr zijn als mijn vader niet altijd kon voorkomen dat zijn net aan een rotspunt bleef haken; maar wij kunnen wel zorgen dat we onze problemen of moeilijkheden met anderen oplossen als die zich voordoen.

Kijkt u eens om u heen naar de zusters die samen met u naar de uitzending kijken. U maakt deel uit van de zusterschap in de kerk – u bent bevestigd met veel kracht en zegeningen: een gelukkig huwelijk, een sterk getuigenis, deelgenootschap met een goede priesterschapsdrager, kinderen die het evangelie onderwezen krijgen en ervan houden, bereidwillig en vol meegevoel verleent u liefdediensten, u getuigt van de evangeliebeginselen, houdt regelmatig schriftstudie, u hebt een betrokken bisschop en andere priesterschapsdragers, gelegenheid tot dienstbetoon in roeping(en) in de wijk of in de ring, en de zegen dat u, vanavond in het bijzonder, naar de geïnspireerde woorden van onze geliefde profeet president Hinckley kunt luisteren. Allemaal hebben we een helder beeld voor ogen van het ideale gezin waar het evangelie centraal staat. En de vrouwen in de kerk werken aan dat ideaal, verlangen er vurig naar, bidden ervoor en putten er vreugde uit.

Maar het sterfelijk leven is, als onderdeel van het evangelieplan, bedoeld om ons met verschillende ervaringen, goed en kwaad, in aanraking te brengen zodat we uit eigen ondervinding zullen leren verstandige keuzes te doen. En daar zijn veel pijnlijke belevenissen bij. Onder de zusters, ja zelfs in de gezinnen die ogenschijnlijk in ideale omstandigheden verkeren, zijn er verborgen zorgen en zware problemen. Sommigen onder u zijn slachtoffer van misbruik en ander

persoonlijk geweld. Een sterfgeval of een scheiding kan in ieder gezin voorkomen. Lijden ontstaat door ongebruikte mogelijkheden, wankel geloof, de keuzes van een gezinslid dat zichzelf schade heeft toegebracht. Is er in uw familie, of in het gezin van iemand die u na aan het hart ligt, iemand die worstelt met een chronische geestelijke of lichamelijke ziekte, verslaving aan medicijnen, drugs, alcohol of tabak, financiële onzekerheid, eenzaamheid, zorgen, of ontmoediging? Veel zusters zijn voor de tweede maal getrouwd en staan voor de drievoudige uitdaging die bestaat uit het helen van de wonden van een stukgelopen eerste huwelijk, het werken aan een sterk tweede huwelijk en het liefdevol zorgen voor de kinderen uit het eerste huwelijk van hun echtgenoot.

Ieder gezin is waardevol en dierbaar, of het nu worstelt met problemen waaraan geen einde lijkt te komen of in ideale omstandigheden verkeert. De Heiland wil dat het u lukt. Onze hemelse Vader houdt van u. Wij houden van u. Wij bidden dat u kracht mag krijgen, dat u de hulp mag ontvangen die u nodig hebt, en dat u andere mensen in nood hulp mag bieden.

De derde overeenkomst waar ik op wil wijzen is dat de omgang met gezinsleden en anderen, net als het net van mijn vader, bedoeld is om u overvloedige zegeningen,

milde liefde, onvoorstelbare genade te brengen. Mijn vaders net was bedoeld voor gebruik aan het strand, maar denkt u eens aan dat prachtige verhaal in Lucas, toen de Heiland, nadat Petrus een nachtlang zonder resultaat gevist had, tegen hem zei: 'Ga naar diep water, en zet uw netten uit om te vissen.' (Lucas 5:4.) Weet u nog wat er gebeurde? De netten werden gevuld met zo ontzettend veel vis dat ze scheurden. Ze riepen om hulp bij het inhalen van de netten, en beide boten dreigden te zinken. Het schriftuurlijk verslag vermeldt niet wat Jezus deed terwijl de verbaasde vissers de vangst van hun leven binnenhaalden, maar ik denk dat Hij glimlachend toekeek.

Weet u, het leuke van het strand is de bedrijvigheid die daar heerst. Mensen liggen te zonnen, of ze spelen een partijtje voetbal, of ze houden een barbecue. Je kunt er krabben zijaarst zien schuifelen op hun breekbare pootjes en zeeanemonen zien bloeien in laag water. Zeemeuwen dobberen er op de top van een golf om te zien of er een vis is die zich even laat zien. Met andere woorden, je kunt je hele leven aan het strand doorbrengen en het zou altijd mooi, interessant en spannend zijn omdat er steeds interessante, mooie en spannende dingen gebeuren.

Maar de Heiland wil dat we op zoek gaan naar belangrijker zaken, om ons net in diep water uit te zetten, want Hij heeft schatten voor ons in petto die gewoon niet bestaan en niet kunnen bestaan in het zand, het schuim en de voortdurende bedrijvigheid aan het strand. De Heiland zegt: 'Indien gij zult bidden, zult gij openbaring op openbaring ontvangen en kennis op kennis, opdat gij de verborgenheden en vreedzame dingen – die vreugde en het eeuwige leven brengen – moogt weten' (Leer en Verbonden 42:61). En uit de ervaring van Petrus, Jakobus en Johannes weten we dat we een partner nodig hebben die ons helpt bij het binnenhalen van die overvloed.

Maar zoals in Psalm 42:8 staat: 'Diepte roept tot diepte'. De diepte waar het hier over gaat, is niet alleen de grondige kennis van het evangelie, maar ook de diepte in uzelf. Ik hoop dat er zich in uw persoonlijkheid een stukje strand bevindt waar veel gespeeld en gelachen wordt, en waar u vaak in de zon ligt. Maar ik hoop ook dat een stukje van uw persoonlijkheid de behoefte voelt om uw ondiepe, zanderige ik te laten voor wat het is en u in de diepte te begeven. En soms, zelfs als we dat niet willen, is er een krachtige stroom in dit leven die ons voert naar de diepere dingen in onszelf – de diepten van zorgen en lijden en zelf-onderzoek. In die diepten ontdekken we wie we werkelijk zijn en wie de Heiland werkelijk is.

Zusters, wij, het presidium van de zus-

tershulpvereniging, zijn ons bewust van de lasten die u te dragen hebt. In elke vergadering bidden we dat ieder van u gesterkt mag worden zodat u, op uw beurt, kracht kunt geven aan familieleden, vrienden, uw wijf en uw gemeenschap. Wij zijn ontroerd door uw moed en opgewektheid. Wij hebben verdriet vanwege uw pijn. Wij worden nederig door uw geloof. En wij worden gevoed door uw liefde. Deel uw moed, uw geloof en uw liefde met elkaar. Versterk uzelf en versterk elkaar. Vorm een figuurlijk net van mensen die elkaar steunen en helpen.

Iedereen heeft wel dagen waarop hij in staat is zijn last te dragen; op andere dagen lijkt de last zo zwaar dat je eronder bezwijkt. Sommigen van u weten al welke kracht ervan uitgaat als je iets van je zorgen vertelt aan iemand die om je geeft. Sommigen van u proberen die lasten alleen te dragen, of worstelen met een nog grotere last door te doen alsof er niets aan de hand is.

Zusters, begrijp u alstublieft dat niemand, behalve de Heiland, uw lasten voor u kan dragen, maar begrijp ook dat ieder van ons een last lichter kan maken door erover te praten. Probeer hem alstublieft niet alleen te torsen, en laat ook een andere zuster dat niet doen. Besef dat we uit vrije wil hier op aarde zijn om zowel vreugde als smart te ervaren. Het is goed om een ander over uw zorgen te vertellen, maar het is niet goed om ze luidruchtig aan iedereen kenbaar te maken. Ik vraag u om oog te hebben voor de strijd van uw zusters, om waar u kunt hulp te bieden, naar iemand te luisteren om haar overbelast gemoed te verlichten, te zoeken naar de vriendin die u zal begrijpen, geruuststellen en sterken als u het moeilijk hebt. Zo zorgen we voor ons net, maken we elk touw sterk, en houden we onze zusterschap heel, gezond en helerd.

Tot slot, zusters, denk aan het net van mijn vader en maak in uw zustershulpvereniging een figuurlijk net van hulp en steun aan elkaar. In alle gezinssituaties is er behoefte aan moed, geloof en liefde. De relatie tussen ouders en kinderen is gebaseerd op diepere, oudere banden als broeders en zusters, kinderen van een liefhebbende hemelse Vader die over ons waakt en vurig verlangt dat ons geloof mag toenemen, dat onze moed anderen mag verheffen en dat we anderen in onze liefde mogen hullen zoals Hij ons in zijn liefde hult. Om met de apostel Paulus te spreken:

'En u doe de Here toenemen en overvloedig worden in de liefde tot elkander en tot allen – zoals ook wij gezind zijn jegens u – om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de komst van onze Here Jezus met al zijn heiligen' (1 Tessalonicenzen 3:12-13).

Dat het zo mag zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen. □

Waar is de zustershulpvereniging voor?

Aileen Clyde

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'De zustershulpvereniging is door Gods profeet, Joseph, georganiseerd en (...) wordt ook tegenwoordig geleid door een profeet.'

Vanavond, in de tegenwoordigheid van onze profeet en zijn raadgevers, gedenken we dankbaar en getuigen we tot de wereld dat de zustershulpvereniging op goddelijke wijze door een liefhebbende hemelse Vader en door middel van de profeet Joseph Smith is opgericht. Wij getuigen ook dat zij nog steeds door profeten van God geleid wordt. Ik voel me nederig dat ik in deze algemene vergadering van de zustershulpvereniging met u allen samen ben om te luisteren naar de raad van president Gordon B. Hinckley, onze profeet voor onze tijd. Wij hebben zijn leiding net zo hard nodig als onze zusters in 1842 de tussenkomst van een profeet nodig hadden toen ze Joseph Smith de statuten voor een liefdadigheidsinstelling voor vrouwen in Nauvoo voorlegden. Zij gingen de profeet Joseph Smith om advies vragen omdat zij het verlangen hadden om dienstbaar te zijn in het koninkrijk en daarvoor een plan hadden. Hij zei dat hij iets beters voor ze had: een organisatie en een doel waarbij leiding van de priesterschap nodig was, zodat hun verlangen nog meer vrucht zou afwerpen.

Er zijn veel organisaties die een beroep doen op onze tijd. In feite kan onze betrokkenheid bij de verschillende organisaties

van de kerk er de oorzaak van zijn dat we denken dat we 'op dit moment niet in de zustershulpvereniging werken' of dat we zeggen: 'Toen ik in de ZHV zat (...)'. Zusters, als lid van de kerk zitten we altijd in de zustershulpvereniging. Toch is het niet ongewoon dat vrouwen, vooral degenen die ofwel nieuw zijn in de kerk of nieuw in de zustershulpvereniging, vragen: 'Waar is de ZHV voor?' 'Waarom zou ik daaraan meedoen?' 'Welk nut heeft het voor mij?' Wij kunnen er allemaal ons voordeel mee doen door over deze vragen na te denken en over het antwoord dat onze profeten ons gegeven hebben en bij gelegenheden als deze nog zullen geven.

Het is heel eenvoudig. We hebben deel in de zustershulpvereniging omdat we begrijpen dat het Gods organisatie voor ons is, en vanuit de overtuiging dat wij, zoals Hij door zijn profeet beloofd heeft, daardoor 'vreugde zullen hebben en dat vanaf dit moment kennis en intelligentie ons zullen toevloeiën' (*History of the Church*, 4:607; aangehaald in *History of Relief Society, 1842-1966*, Salt Lake City: *The General Board of Relief Society*, 1966, blz. 21). Of, zoals de moeder van de profeet het heeft gezegd: in de zustershulpvereniging kunnen we 'elkaar onderwijzen en elkaar koesteren (...) en aanwijzingen ontvangen zodat we samen in de hemel komen' (*Minutes of the Female Relief Society of Nauvoo*, 24 maart 1842; aangehaald in *History of Relief Society, 1842-1966*, blz. 20). Zusters, we hebben onderricht nodig. We hebben er behoefte aan gekoesterd te worden, en we moeten anderen koesteren. Alle leerkrachten en de meest ervaren studenten kennen het verband tussen deze twee begrippen. Als we niet van iemand houden, kunnen we hem niet onderwijzen. We kunnen niets leren van iemand die niet van ons houdt.

Bedenk dat dezelfde moderne communicatiemiddelen die beloven verbindingen over de hele wereld tot stand te brengen, de oorzaak zijn van de algemene zorg over het toenemende isolement van de mens. Zelfs in kleine kring, in onze wijk en zelfs ook in

ons gezin, merken we dat we geïsoleerd raken en horen we vaak van anderen dat ze zich alleen en gewoon onbemand voelen, omdat er noch tijd, noch voldoende aanleiding is om in de hal of op straat contact met elkaar te zoeken. Dat toenemende gebrek aan contact met elkaar, in ons gezin of in het gezin van de wijk, maakt het des te belangrijker om deel te hebben in de zustershulpvereniging.

Petrus heeft de heiligen van zijn tijd, mannen en vrouwen, nadrukkelijke instructies gegeven. Misschien mag ik dat citeren omdat het in het bijzonder op ons van toepassing is: 'Hebt bovenal bestendige liefde jegens elkander (...) weest gastvrij jegens elkander, zonder morren. Dient elkander, en ieder naar de genadegeve die [zij] ontvangen heeft, als goede rentmeesters over de velelei genade Gods' (1 Petrus 4:8-10). Ik zou zo graag de kracht van die tekst overbrengen op elke vergadering van de zustershulpvereniging die nog gehouden zal worden. Ik zou willen dat er iedere keer iets gebeurde waardoor iedere vrouw die daar aanwezig is – of ze nu getrouwd of alleenstaand is, thuis of buitenshuis werkt, zich onmiddellijk veilig voelt of meteen gedepremerd raakt – de Geest van haar hemelse Vader en de ongeveinsde liefde en bemoediging van haar zusters zou voelen.

Onthoud het zusters: 'De liefde vergaet nimmermeer.' Dat is meer dan ons motto. Het is onze goddelijke opdracht. Laten we elkaar als zusters liefhebben en onze broeders in dit grote werk. Laten we onze naastenliefde, ons geloof tonen.

'Houdt daarom vast aan de naastenliefde, die het voornaamste van alles is (...) en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatste dagen in het bezit ervan wordt bevonden, met [haar] zal het wél zijn. Daarom, mijn geliefde [zusters], bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort' (Moroni 7:46-48).

De zustershulpvereniging is door Gods profeet, Joseph, georganiseerd en is geleid en wordt ook tegenwoordig geleid door een profeet zodat we 'oprechte volgelingen van Jezus Christus' mogen worden. Dat is het antwoord op de vraag: 'Waarom een ZHV?'. Daarom hebben wij er deel in en dat is wat we eraan hebben: wij worden beter onderricht betreffende de verplichtingen die het verbond met zich meebrengt en de belofte dat we discipelen van de Heer Jezus Christus zullen zijn. Of zoals Joseph Smith in 1842 tegen die eerste zusters zei: '[Deze] vereniging (...) is er niet alleen om de armen te helpen maar ook om zielen te redden' (*History of the Church*, 5:25). Wat houdt het redden van zielen in? Laat me

een van de vele voorbeelden geven waarvan ik tijdens mijn bezoeken aan u getuigen geweest. Een Zuidafrikaanse zuster heeft me eens verteld dat ze, toen haar man stierf en zij alleen voor de opvoeding van haar zes kinderen kwam te staan, vertrouwde op de richtlijnen van de Bijbel. Ze had vaak nagedacht over de betekenis van Spreuken 13 vers 24, die meestal wordt uitgelegd als: 'wie de roede spaart, of zijn kind niet tuchtigt, verwent zijn kind'. Toen ze lid werd van de kerk, raadpleegde ze ook het Boek van Mormon. Daarin werd een andere roede genoemd, het woord van God, die de mens leidt over de weg naar de boom des levens. Toen begreep ze dat, als ze die roede spaarde, het haar kinderen zeker zou schaden. Zo leerde ze haar huishouden te regelen en er het licht van het evangelie te brengen om de ziel van haar kinderen te redden.

Kort geleden heb ik zuster Mavimbela teruggezeten toen ze op de Brigham Young University een onderscheiding ontving, en ze heeft haar invloedssfeer vergroot. In ons gesprek vertelde ze dat ze dankzij haar zustershulpvereniging in Soweto de dingen die ze daar geleerd heeft kan doorgeven aan de mensen in haar omgeving. Gebruikmakend van de beginselen van het huisbezoek en de welzijnszorg zoals die beschreven staan in het handboek 'Op 's Heren eigen wijze' (32296 120) heeft ze meer dan duizend kinderen tuinieren geleerd en hoe ze zichzelf en anderen van voedsel kunnen voorzien. Ook heeft ze meer dan 250 grootmoeders in haar woonplaats aangetrokken om haar te helpen met de vele taken die zo belangrijk zijn bij het stoffelijk en geestelijk voeden van kinderen en het versterken van gezinnen. Zuster Mavimbela is bezig met het redden van zielen. Zij is uit hetzelfde hout gesneden als die andere grote vrouwen zoals Eliza R. Snow, Phoebe Kimball en Zina

D. H. Young, die elkaar in Nauvoo gingen bezoeken om hongerige gezinnen te voeden en wankelend geloof in moeilijke tijden te ondersteunen. Daar is de zustershulpvereniging voor: om ons te maken tot vrouwen die lichaam en ziel kunnen voeden, die [Gods kinderen] volgens hun krankheden hulp verlenen (Alma 7:12). Dat werk deed onze Heiland, en tot dat werk heeft Hij ons geroepen toen Hij deze vereniging onder de leiding van de priesterschap stelde.

Als ik zo eenvoudig praat over het werk dat zuster Mavimbela doet, kan het zijn dat het eenvoudig klinkt. Wij weten dat het dat niet is. Dit zijn gecompliceerde tijden, ongeacht of we in Soweto, San Francisco, Sapporo of São Paulo wonen. Eigenlijk zijn ze zo ingewikkeld dat 'ze zo mogelijk zelfs de uitverkorenen zullen misleiden die krachtens het verbond de uitverkorenen zijn' (Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 1:22). Zijn discipelen kunnen niet misleid worden als ze het vermogen hebben om de stem van de waarheid te onderscheiden van alle andere die ons willen laten gehoorzamen. Het woord van God in de Schriften is echt een ijzeren roede die ons naar het eeuwige leven leidt. Daar staat de waarheid nauwkeurig omschreven; daar kunnen we ons aan vasthouden; de waarde ervan is door de jaren heen bewezen. Maar niet alle waarheid wordt altijd als zodanig aanvaard. We moeten hem herkennen als we hem zien. De Geest moet dit tot ons getuigen, moets ons laten zien dat het waar is, dat het van God komt.

Denk eens aan de Heiland toen Hij zei dat het noodzakelijk is om de waarheid te onderscheiden. Hij vergeleek dat met het ontvangen van 'levend water', namelijk water dat geschikt is om te drinken; helder, stromend water. Hij zegt tegen de vrouw bij de bron: 'Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken,

gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven' (Johannes 4:10). Als ik denk aan levenreddend water en bronnen denk ik ook aan Hagar (Genesis 21:14-20). Haar verhaal is een gecompliceerd familieverhaal. Zij wordt gedwongen om alleen met haar zoonthe Ismal de woestijn van Berseba in te trekken. Op een gegeven moment is het water en brood op dat ze had meegenomen, en zij en haar zoonthe worden gekweld door honger en dorst. Volgens het verhaal kan ze het huilen van haar zoon niet verdragen, legt hem op een schaduwrijke plek en gaat zelf 'op een afstand zitten'. Daar verheft ook zij haar stem en huilt. In antwoord daarop verschijnt er een engel van God om haar te troosten en haar eraan te herinneren dat Hij haar niet in de steek heeft gelaten. Toen, staat er, 'opende God haar ogen en zij zag een waterput' (vers 19). Wij moeten, net als Hagar, 'een waterput' zien. Wij moeten, net als de vrouw bij de bron, aan de Heer vragen: 'Geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb' (Johannes 4:15). Dat is het doel van de zustershulpvereniging. Wij leren er, als dochters van God, te zien wat we nodig hebben en er de Heer om te vragen, zodat we geen dorst meer hoeven te hebben. Denk aan de belofte van de profeet Joseph dat wij door deze vereniging 'vreugde [zullen hebben] en kennis en intelligentie [ons zal] toevoelen.'

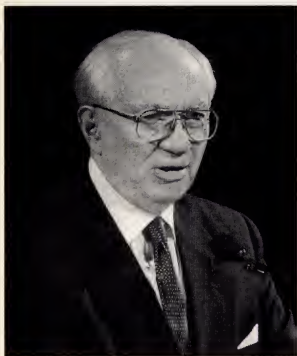
Zo moeten wij handelen om die belofte waar te maken. Hij gaat niet in vervulling als we 'op een afstand' gaan zitten. Zusters, ik vraag u om dicht bij elkaar te blijven. Houd van elkaar, ja, koester elkaar zodat de Geest u 'de waarheid van alle dingen' bekend kan maken (Moroni 10:5). Onderricht elkaar. Kijk met het onderscheidingsvermogen dat God u gegeven heeft door de gave van de Heilige Geest. Luister naar de stille, zachte stem. Ik vraag u naar onderricht te zoeken in het woord van God, zowel in datgene wat geschreven is aan de profeten uit vroeger tijden als wat er navond door een levende profeet is gezegd. Zie de bron. Vraag om het water waardoor u geen dorst zult hebben. Ontvang de beloften die u door een liefdevolle hemelse Vader in het vooruitzicht zijn gesteld door de verzoening van zijn eniggeboren Zoon, degene die beloofd heeft: 'Wie gedronken heeft van het water dat Ik [haar] zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik [haar] zal geven zal in [haar] worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven' (Johannes 4:14).

Ik getuig dat dit waar is, dat we in deze kerk verbonden zijn door de macht van zijn priesterschap om zijn koninkrijk op aarde te kunnen bouwen en ons te verheugen in onze kennis over Hem. En dit zeg ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Bied weerstand aan de verlokkingen van de wereld

President Gordon B. Hinckley

'Dat u de kracht mag hebben om de moeilijkheden van deze tijd tegemoet te kunnen treden. Dat u zult worden begiftigd met wijsheid van boven om de moeilijkheden waarmee u voortdurend te maken krijgt, aan te kunnen.'

Geliefde zusters, ik beschouw het als een grote eer dat ik hier ben uitgenodigd. Mijn lieve vrouw Marjorie zou beter dan ik een toespraak voor de zustershulpvereniging kunnen houden. Door haar en de dingen die ze doet, ben ik de zustershulpvereniging nog meer gaan waarderen. Dit is een prachtige vergadering geweest. We hebben volledig vertrouwen in uw zeer bekwame leidsters en ik kan alles wat ze gezegd hebben, bij u aanbevelen.

Wat heeft u een machtige vrouwenvereniging. Zij telt drie en een half miljoen leden. U woont in vele landen en u spreekt vele talen. Maar u bent één van hart. Ieder van u is een dochter van God. Denkt u eens na over de wonderlijke betekenis van dat ene uiterst belangrijke feit.

Onze eeuwige Vader heeft u gezegend met een wonderlijke macht naar geest en lichaam. Hij heeft u vanaf het begin bedoeld als de kroon op zijn scheppingen.

Ik breng u de woorden in herinnering die de profeet Joseph Smith in april 1842 sprak tot de leden van de zustershulpvereniging. Hij zei toen: 'Als u leeft volgens het voorrecht dat u verleend is, kunnen de engelen

er niet van weerhouden worden uw bondgenoot te zijn' (*Relief Society Minutebook*, 28 april 1842, Archieven HLD-kerk). Wat heeft u schitterende mogelijkheden.

Vanavond zie ik prachtige jongere vrouwen voor me, die dromen van een leven van vervulling en geluk. Ik zie moeders die zich grote zorgen maken over hun gezin en hun kinderen. Ik zie alleenstaande ouders die zulke zware lasten te dragen hebben en die in hun eenzaamheid smeken en bidden om kracht en gezelschap. Ik zie grootmoeders en overgrootmoeders die in hun lange leven de stormen die zij moesten doorstaan, overwonnen en het leven intens doorleefd hebben. Zij hebben zowel bittere als heerlijke ervaringen doorgemaakt. De aanwezigheid van ieder van u vervult mij met dankbaarheid. Ik ben dankbaar voor uw kracht en uw trouw, uw geloof, uw liefde. Ik ben dankbaar voor het besluit dat u in uw hart genomen hebt om altijd en onder alle omstandigheden een gelovig leven te leiden, de geboden na te leven en te doen wat goed is.

Ik denk dat dit voor vrouwen de beste periode is van de hele wereldgeschiedenis. Nooit is er een tijd geweest waarin er zoveel opleidingsmogelijkheden voor u waren, zoveel mogelijkheden om hand en geest te oefenen. Nooit is er een tijd geweest waarin u zoveel mogelijkheden ter beschikking stonden. Er is echter ook nooit een tijd geweest, in de recente geschiedenis althans, waarin u met zoveel problemen geconfronteerd werd. Ik hoef u niet in herinnering te brengen dat we leven in een wereld van verwarring, van verschuivende waarden. De verleiding is heel groot om af te wijken van de gedragsnormen die door de tijd heen hun waarde bewezen hebben. Het morele fundament van onze gemeenschap is ernstig verzwakt. Heel veel jongeren en ook veel ouderen bezijken voor de verleiding om alleen aan zichzelf te denken. De alleenstaande jonge vrouwen onder u hebben te maken met enorme moeilijkheden, en we weten dat het niet gemakkelijk voor u is.

Ik kan niet genoeg zeggen hoezeer ik het waardeer dat u vastbesloten bent om te leven volgens de normen van de kerk, om een deugdzaam leven te leiden, om uw geest vrij te houden van de zedelijke vuiligheid die de wereld als een vloedgolf lijkt te overspoelen. Ik dank u dat u weet dat er een betere manier is. Ik dank u voor uw bereidwilligheid om 'nee' te zeggen. Ik dank u voor uw kracht om verleiding te weerstaan en voor eeuwig potentieel voor ogen te houden.

Hoe bitter zijn de vruchten als de kuisheidsnormen terzijde geschoven worden. De statistieken zijn schrikbarend. Meer dan een kwart van alle kinderen die in de Verenigde Staten geboren worden, zijn onwettig en de toestand wordt steeds ernstiger. Van de tieners die een kind baren, zal 46 procent binnen vier jaar in de bijstand gaan; van de ongehuwde tieners die een kind baren, zal 73 procent binnen vier jaar in de bijstand gaan. (*Zie Starting Points - Meeting the Needs of Our Youngest Children*, uitgegeven door Carnegie Corporation of New York, 1994, blz. 4, 21.) Ik vind dat ieder kind gezegend behoort te worden met een gezin waarin het welkom is, gekoesterd en bemind wordt en met ouders, een vader en een moeder, die trouw zijn aan elkaar en aan hun kinderen. Ik ben er zeker van dat u, jonge vrouwen, dat allemaal wilt. Bied krachtig weerstand aan het listige bedrog van de wereld. Degenen die zorgen voor ons amusement en veel schrijvers willen u iets anders laten geloven. Kennis die door de eeuwen heen verkregen is, toont duidelijk en met zekerheid aan dat je alleen gelukkiger wordt, meer zekerheid en meer gemoeidsrust hebt en meer liefde ervaart als je vóór het huwelijk leeft volgens de door de tijd beproefde kuisheidsnormen, en binnen het huwelijk volkomen trouw bent. Wij bidden dat u een rechtschapen leven zult leiden en de kracht zult hebben om volgens Gods normen te leven, al is dat nog zo moeilijk.

Er zijn mensen die ons willen doen geloven in een huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht. Ons hart gaat uit naar degenen die worstelen met seksuele gevoelens voor het eigen geslacht. Wij bidden voor u, wij voelen met u mee, wij beschouwen u als broeders en zusters. Toch kunnen we onzedelijke praktijken van uw kant niet zo min door de vingers zien als onzedelijke praktijken van anderen.

Tot de vrouwen en moeders die werken aan een stabiel gezin waar liefde, respect en waardering heerst, zeg ik: De Heer zegene u.

Wandel in geloof, wat uw omstandigheden ook mogen zijn. Breng uw kinderen groot in licht en waarheid. Leer ze te bidden als ze nog jong zijn. Lees ze voor uit de Schriften, ook al zullen ze nog niet alles be-

Vlnr: De algemene presidiums van de zustershulpvereniging, jongevrouwen en het jeugdwerk.

grijpen wat u voorleest. Leer ze hun tiende en vastengaven betalen van het eerste geld dat ze krijgen. Laat dat een gewoonte van ze worden. Leer uw zonen de vrouw te respecteren. Leer uw dochters kuis te leven. Aanvaard taken in de kerk en vertrouw erop dat de Heer zal zorgen dat u die taken kunt vervullen. U zult daarin een voorbeeld voor uw kinderen zijn. Steek mensen in zorgen en nood een liefdevolle, helpende hand toe.

Moedig uw kinderen aan om meer te lezen en minder televisie te kijken. 'Uit een onderzoek door de Amerikaanse Psychologische Vereniging blijkt dat het gemiddelde kind van drie tot twaalf jaar, dat 27 uur per week televisie kijkt, 8000 moorden en 100 000 geweldplegingen ziet' (*U. S. News & World Report*, 11 september 1995, blz. 66).

Probeer thuis een sfeer te scheppen waarin studeren bevorderd wordt. In een redactioneel artikel in *Wall Street Journal* staat dat de Aziaten aan de *University of California* in Berkeley veel beter zijn dan de andere studenten. Over de buitengewone resultaten van deze mensen staat er: 'De belangrijkste

factor bij de opkomst van deze nieuwe Amerikaanse elite wordt gevormd door de intense en toegewijde familiebanden die typerend zijn voor het Aziatische gezin. (...) Daartoe behoren respect voor ouderen en hoge normen voor kinderen, waaronder hard werken op school en taken in de vrije tijd die vaak bestaan uit karweitjes in de zaak van een familielid' (*Wall Street Journal*, 30 mei 1995, blz. A14).

Het gezin vormt het fundament van nieuwe generaties. Ik hoop dat de moeders onder u zullen beseffen dat u uiteindelijk geen belangrijker en lonender taak heeft dan de opvoeding die u uw kinderen geeft in een sfeer van veiligheid, vrede, prettige omgang, liefde en de motivatie om te groeien en goed te doen.

Alleenstaande moeders, wij voelen met u mee, wat ook de oorzaak mag zijn van de situatie waarin u zich bevindt. Wij weten dat velen van u eenzaam zijn, in onzekerheid verkeren, zich zorgen maken en bang zijn. De meesten onder u hebben nooit genoeg geld. U maakt zich steeds zorgen om uw

kinderen en hun toekomst. Velen onder u verkeren in omstandigheden waarin u moet werken en uw kinderen aan zichzelf moet overlaten. Maar als u ze, als ze heel klein zijn, veel genegenheid en liefde geeft, als u samen met ze bidt, zal er waarschijnlijk vrede in hun hart komen en zullen ze een sterk karakter krijgen. Onderwijs ze in de wegen van de Heer. Jesaja heeft gezegd: 'Al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn, en het heil uwer zonen zal groot zijn' (Jesaja 54:13).

Hoe beter u uw kinderen opvoedt in het evangelie van Jezus Christus, met liefde en hoge verwachtingen, des te waarschijnlijker zullen zij vrede hebben in hun leven.

Wees een voorbeeld voor uw kinderen. Dat is van meer betekenis dan alles wat u ze onderwijst. Wees niet al te toegankelijk. Laat ze opgroeien met respect voor en inzicht in de betekenis van arbeid, laat ze thuis helpen bij het werk en op de een of andere manier iets van hun eigen zakgeld verdienen. Laat uw zonen sparen voor hun zending, en moedig ze aan om zich voor te bereiden, niet alleen financieel, maar ook geestelijk en met de instelling om de Heer zonder enige vorm van zelfzucht te dienen. Ik kan u zonder meer beloven dat u, als u dat doet, redenen zult hebben om uw zegeningen te tellen.

Afgelopen maandag heb ik een brief ontvangen die ik aan u zal voorlezen:

'In juni was het twintig jaar geleden dat ik in verwachting was, terwijl ik al vijf kinderen had van negen jaar en jonger. Mijn man besloot ons gezin te verlaten en een ander leven te gaan leiden. Ik zou willen dat ik mezelf een edele pionier kon noemen, maar ik was eerder een kinderlijke, angstige, onzekere jonge moeder die niet wist wat ze moest doen en die dagelijks domme fouten maakte. Niettemin vroeg ik mijn leiders om advies en dat volgde ik op, ondanks het feit dat ik wist dat hun advies mijn leven ingewikkelder zou maken. Ik vond dat ik niet moest twijfelen en als het me tijdelijk moeite zou kosten, zou dat zijn omdat ik die ervaring moest opdoen.

'Ik herinner me de maandelijkse boodschap van president Kimball in de *Ensign* waarin hij beloofde dat, als wij elke dag in de Schriften lezen, de oplossing voor elk probleem waarmee we die dag te maken zouden krijgen op die heilige bladzijden te vinden zou zijn. Ik dacht: goed, president Kimball, ik zal doen wat u zegt en zien of dat ook gebeurt. Ik heb heel veel problemen waarvoor ik een oplossing nodig heb. Ik riep mijn kinderen bij elkaar en we studeerden dagelijks, we baden, we vastten voor onze paas en onszelf, we hielden gezinsavond en woonden onze vergaderingen bij. We schonken onze paas vergiffenis en ik gaf letterlijk mijn keuzevrijheid aan mijn

hemelse Vader terug. Ik zei tegen hem dat ik, als ik mijn man niet voor de eeuwigheid zou hebben zoals ik oorspronkelijk gedacht had, het fijn zou vinden als Hij mijn liefde voor mijn man zou veranderen in christelijke naastenliefde, want ik zou liever sterven dan nog langer haat voelen voor de vader van mijn kinderen. Ik wilde ze niet leren boos, haatdragend of verbitterd zijn. Ik wist dat mijn man in wezen een goed mens was met veel mogelijkheden en talenten. Hij had een verschrikkelijke fout gemaakt en ik wist dat hij daarvan de zielesmart zou ondergaan. Dat is ook gebeurd. Het was mijn taak om mijn zes kinderen op te voeden en wel dusdanig dat ze het evangelie van Jezus Christus niet verkeerd zouden begrijpen. Ik had de pijn van het verlies van mijn man gedragen, maar ik kon niet verdragen een kostbaar kind van God, dat aan mijn zorg was toevertrouwd, te verliezen.

'Ik ben heel ontroerd dat ik u kan vertellen dat de Heer mijn gebeden zowel gehoord als verhoord heeft. De jongste van mijn vier zonen is momenteel op zending. (...) Hij volgt daarin zijn andere drie broers en een zus die hun getuigenis letterlijk over de hele wereld gebracht hebben. (...) Mijn oudste dochter is in de tempel getrouwd met een teruggekeerde zending. (...) De drie oudste jongens zijn president van het ouderlingenquorum en zendingsleider van hun wijk geweest, de twee dochters hebben een functie gehad in het jeugdwerkpresidium en in het presidium van de zustershulpvereniging. Vier van die heerlijke kinderen hebben een fantastische eeuwige partner gevonden en zijn in de tempel getrouwd. Ze zijn op de goede weg en hebben enigszins de vreugde van dienstbaarheid geproefd.

President Hinckley, dat is een wonder. De Heer heeft die kinderen beschermd en gekoesterd. Hij heeft hun gebeden verhoord. (...)

De Heer heeft het wenselijk geacht mij een tweede echtgenoot te geven en we zijn in de tempel aan elkaar verzegeld. We hebben een gezin gevormd. Ging dat gemakkelijk? Nee, er deden zich een miljoen problemen voor die opgelost moesten worden. Maar met de Schriften als onze "ijzeren roede", het gebed als ons fundament, en gehoorzaamheid als de door ons gekozen weg, leren mijn kinderen met hun ganse hart op de Heer te vertrouwen en niet op hun eigen inzicht.

'Ik vertel u ons verhaal niet (...) om over mezelf op te scheppen, maar ik kan juist wel roemen in de Heer. De verzoening is heel wezenlijk voor ons. Gewone harten zijn genezen, vertrouwen is hersteld, we hebben vrede geproefd. Het is zoals u hebt gezegd: "Elk begint dat God openbaar heeft, draagt zijn eigen bewijs van de waarheid er-

van. (...)'" Ik denk aan mijn eerste man. Kon hij maar beseffen dat hij de prijs voor zijn fout al betaald heeft. (...) Hij heeft de vreugde misgelopen zijn begaafde kinderen in de Heer te zien opgroeien. Hij heeft misgelopen wat zij op school en in de kerk bereikt hebben, de afscheidsdienst voordat ze op zending gingen, hun zendingsverslag - alles wat het leven goed maakt. Wat ben ik dankbaar dat ik het voorrecht heb gehad om hen bij te staan.

'Ik weet dat er tegenwoordig op de wereld veel alleenstaande ouders zijn. Ik zou zo graag willen dat ze inzien dat ze nooit tijd moeten verspillen aan het herbeleven van hun eigen gevoelige wonden. Ik heb gemerkt dat de Heiland je lasten zal dragen als je ze aan zijn voeten legt en dat Hij smart vervangt door liefde. (...) Moge de Heer u en uw gezin altijd zegenen. Met innige liefde en waardering,' door haar ondertekend.

Mag ik nog iets zeggen tot de grootmoeders en overgrootmoeders. U hebt veel ervaring opgedaan. U hebt veel inzicht. U kunt een anker zijn in een wereld met vervagende normen. U hebt een lang leven achter de rug en u bent gepolijst door de tegenslagen waar u doorheen bent gegaan. U gaat rustig uw gang, geeft weloverwogen raad. U, innig geliefde vrouwen, bent zo waardevol in deze wereld waarin alles op zijn kop staat. God zegene u. Mogen de jaren die u nog resten vol geluk zijn, vol liefde van degenen die u liefhebt en met liefde voor de Heer.

Ik heb een aantal van de ernstige problemen genoemd waarmee velen van u te maken hebben.

Er is zoveel wereldse wijsheid die als waarheid wordt gezien, zoveel misleiding wat betreft de waarden en normen, zoveel verlokkingen en verleidingen die de wereld langzaam maar zeker tot verval brengen, dat we vinden dat we moeten waarschuwen. Daarom vaardigen wij, het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen, nu een proclamatie uit aan de kerk en aan de wereld, als een verklaring en een bevestiging van de normen, leerstellingen en gebruiken die betrekking hebben op het gezin, welke door profeten, zieners en openbaarders van deze kerk herhaaldelijk zijn uiteengezet. Ik maak van deze gelegenheid gebruik u deze proclamatie voor te lezen:

Wij, het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verklaren plichtig dat het huwelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.

Ieder mens - man en vrouw - is geschapen naar het beeld van God. Iedereen is een geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders, en als zodanig heeft iedereen een goddelijke aard en bestemming. Het geslacht is een essentieel kenmerk van iemands voorsterfelijke, sterfelijke en eeuwige identiteit en bestemming.

In het voorsterfelijke leven kenden en aanbaden de geestzonen en -dochters God als hun eeuwige Vader, en aanvaardden zijn plan waardoor zijn kinderen een stoffelijk lichaam konden krijgen en aardse ervaringen konden opdoen om vooruitgang te maken op weg naar volmaking en om uit-

eindelijk hun goddelijke bestemming als erfgenaam van het eeuwige leven te verwezenlijken. Het goddelijk plan van gelukzaligheid maakt het mogelijk dat familiebanden ook na de dood blijven bestaan. Heilige verordeningen en verbonden die in heilige tempels beschikbaar zijn, maken het mogelijk dat de mens in de tegenwoordigheid van God terugkeert en dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt.

Het eerste gebed dat God aan Adam en Eva gaf, had betrekking op hun vermogen om als man en vrouw kinderen te krijgen. Wij verklaren dat Gods gebed aan zijn kinderen om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. Wij verklaren ook dat God geboden heeft dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.

Wij verklaren dat de manier waarop het sterfelijk leven tot stand komt door God is voorgeschreven. Wij bevestigen de heiligheid van het leven en het belang ervan in Gods eeuwige plan.

Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. 'Kinderen zijn een erfdeel des Heren' (Psalm 127:3). Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtvaardigheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. De echtgenoten – de moeders en vaders –

zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen.

Het gezin is door God ingesteld. Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan. Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgelofte met volledige trouw eren. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning. Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtvaardigheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen. Invaliditeit, overlijden of andere omstandigheden kunnen individuele aanpassing noodzakelijk maken. Andere familieleden behoren zonnodig steun te verlenen.

Wij waarschuwen degenen die het verbond van huwelijksrouw schenden, hun partner of kinderen misbruiken, of hun taken in het gezin niet nakomen, dat zij op een dag aan God rekenschap moeten afleggen. Verder waarschuwen wij ervoor dat het verval van het gezin de rampen voor personen,

gemeenschappen en volken tot gevolg zal hebben die de profeten van vroeger en nu voorzegd hebben.

Wij doen een beroep op burgers en overheidsdienaren met verantwoordelijkheidsbesef overal ter wereld om maatregelen te bevorderen die erop gericht zijn het gezin als fundamentele eenheid van de maatschappij te handhaven en te versterken. (Einde van de proclamatie.)

Wij bevelen iedereen aan deze proclamatie zorgvuldig, bedachtzaam en onder gebed te lezen. De kracht van elk volk heeft zijn wortels in het gezin. Wij dringen er bij onze mensen overal ter wereld op aan om hun gezin te versterken overeenkomstig deze door de tijd beproefde waarden.

Moge de Heer u zegenen, lieve zusters. U bent de bewaakster van het gezin. U draagt de kinderen. U bent degene die ze verzorgt en hen gewoonten voor het leven bijbrengt. Geen ander werk is zo verwant aan het goddelijke als het opvoeden van de zonen en dochters van God. Dat u de kracht mag hebben om de moeilijkheden van deze tijd tegemoet te kunnen treden. Dat u zult worden begiftigd met wijsheid van boven om de moeilijkheden waarmee u voortdurend te maken krijgt, aan te kunnen. Dat uw gebeden en smeekbeden zullen worden verhoord met zegeningen op uw hoofd en op dat van uw geliefden. Wij laten u onze liefde en zegen, dat uw leven vol mag zijn van vrede en vreugde. Dat kan. Velen van u kunnen getuigen dat het zo is. De Heer zegene u nu en in de komende jaren. Dat bid ik nederig in de naam van onze Heiland, de Heer Jezus Christus. Amen. □

HET GEZIN

EEN PROCLAMATIE AAN DE WERELD

HET EERSTE PRESIDIUM EN DE RAAD DER TWAALF APOSTELN
VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

WIJ, HET EERSTE PRESIDIUM en de Raad der Twaalf Apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verklaren plechtig dat het huwelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.

IEDER MENS – man en vrouw – is geschapen naar het beeld van God. Iedereen is een geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders, en als zodanig heeft iedereen een goddelijke aard en bestemming. Het geslacht is een essentieel kenmerk van iemands voorsterfelijke, sterfelijke en eeuwige identiteit en bestemming.

IN HET VOORSTERFELIJKE LEVEN kenden en aanbaden de geestzonen en -dochters God als hun eeuwige Vader, en aanvaardden zijn plan waardoor zijn kinderen een stoffelijk lichaam konden krijgen en aardse ervaringen konden opdoen om vooruitgang te maken op weg naar volmaking en om uiteindelijk hun goddelijke bestemming als erfgenaam van het eeuwige leven te verwezenlijken. Het goddelijk plan van gelukzaligheid maakt het mogelijk dat familiebanden ook na de dood blijven bestaan. Heilige verordeningen en verbonden die in heilige tempels beschikbaar zijn, maken het mogelijk dat de mens in de tegenwoordigheid van God terugkeert en dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt.

HET EERSTE GEBOD dat God aan Adam en Eva gaf, had betrekking op hun vermogen om als man en vrouw kinderen te krijgen. Wij verklaren dat Gods gebod aan zijn kinderen om zich te verenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. Wij verklaren ook dat God geboden heeft dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.

WIJ VERKLAREN dat de manier waarop het sterfelijke leven tot stand komt door God is voorgeschreven. Wij bevestigen de heiligheid van het leven en het belang ervan in Gods eeuwige plan.

MAN EN VROUW hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. 'Kinderen zijn een erfdeel des Heren'

(Psalm 127:3). Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. De echtgenoten – de moeders en vaders – zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen.

HET GEZIN is door God ingesteld. Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan. Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksbelofte met volledige trouw eren. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondd vest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning. Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen. Invaliditeit, overlijden of andere omstandigheden kunnen individuele aanpassing noodzakelijk maken. Andere familieleden behoren zondig steun te verlenen.

WIJ WAARSCHUWEN degenen die het verbond van huwelijksrouw schenden, hun partner of kinderen misbruiken, of hun taken in het gezin niet nakomen, dat zij op een dag aan God rekenschap moeten afleggen. Verder waarschuwen wij ervoor dat het vervel van het gezin de rampen voor personen, gemeenschappen en volken tot gevolg zal hebben die de profeten van vroeger en nu voorzegt hebben.

WIJ DOEN EEN BEROEP op burgers en overheidsdienaren met verantwoordelijkheidsbesef overal ter wereld om maatregelen te bevorderen die erop gericht zijn het gezin als fundamentele eenheid van de maatschappij te handhaven en te versterken.

Ze hebben tot ons gesproken

President Gordon B. Hinckley

'We vormen één grote familie. We zijn de zoons en dochters van God. We zijn in de dienst van zijn geliefde Zoon. Hij is onze Verlosser en onze Heiland, en in ons hart brandt een getuigenis van deze waarheid. Ieder van [jullie] heeft evenveel recht op een getuigenis van dit werk.'

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Op een heel echte manier bezoekt [de Heiland] ieder van ons met zijn leringen. Hij brengt opgewektheid en zet aan tot goedheid. Hij heeft zijn kostbare leven gegeven zodat het graf geen overwinning en de dood geen prikkel zou hebben, zodat het eeuwige leven ons geschonken kon worden.'

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'De Heer heeft voor ons allemaal belangrijk werk te doen. Je zou je kunnen afvragen

hoe dat kan. Je zou het gevoel kunnen hebben dat er aan jou of aan je vermogens niets bijzonders of voortreffelijks is. (...) De Heer kan opmerkelijke wonderen verrichten met iemand met middelmatige talenten, als hij maar nederig, ijverig en trouw is in het dienen van de Heer en als hij maar probeert vooruitgang te maken.'

Ouderling Richard G. Scott

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Je Vader in de hemel en zijn heilige Zoon weten beter dan jou wat je gelukkig maakt. Zij hebben je het plan van geluk gegeven. Als je dat begrijpt en navolgt, word je met geluk gezegend.'

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Onze liefdevolle Vader in de hemel heeft zijn zoons en dochters naar de aarde gestuurd om ervaring op te doen en beproefd te worden. (...) Door middel van het pries-

erschap kunnen we de gave van de Heilige Geest ontvangen, die ons naar waarheid, getuigenis en openbaring leidt.'

Ouderling Lynn A. Mickelsen

van het Eerste Quorum der Zeventig

'Bereid (...) kinderen erop voor de naam van Christus op zich te nemen door zich te laten dopen. Als we dat verbond sluiten, worden we zijn kinderen en beloven we zijn geboden te onderhouden.'

Ouderling Robert E. Wells

van het Eerste Quorum der Zeventig

'Het Boek van Mormon is een door God gegeven middel dat de lezer dichter tot Christus brengt. Het is een verzameling geschriften van profeten die op het westelijk halfrond hebben geleefd, die in Christus geloofden, die van Christus profeteerden, en van wie sommigen bij Christus waren toen Hij na zijn opstanding korte tijd Amerika bezocht.'

Ouderling Bruce D. Porter

van het Eerste Quorum der Zeventig

'Ik getuig dat de Heer Jezus Christus de prijs van onze zonden voldaan heeft, op voorwaarde van bekering. Hij is de Eerstgeborene van de Vader. Hij is de Heilige Israëls. Hij is de eersteling van de opstanding. Ik getuig dat Hij leeft.'

Ouderling Ted E. Brewerton

Emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig

'Zo zeker als de zon opkomt, leeft God, alsook zijn almachtige Zoon. Zo zeker als de zon dagelijks opkomt, is De Kerk van Jezus van de Heiligen der Laatste Dagen van Hem.'

Ouderling Hans B. Ringger

Emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig

'Ik getuig tot u dat Joseph Smith de Vader en de Zoon heeft gezien. Ze zijn echt. Jezus is herreezen. Hij is onze Christus en Heiland. Hij is de Zoon van de levende God. Deze kennis is mijn geloof, mijn getuigenis en mijn leven.'

Janette Hales Beckham

Algemeen jongevrouwenpresidente

God heeft ons allen het vermogen gegeven om te handelen, te kiezen, te dienen, lief te hebben, en veel goeds tot stand te brengen.'

Mutaties onder algemene autoriteiten

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de 165ste algemene oktoberconferentie van de kerk is bekendgemaakt dat er in de positie van zeven leden van de quorums der Zeventig verandering is gekomen, en dat er een reorganisatie van het algemeen zondagschoolpresidium heeft plaatsgevonden.

De ouderlingen Jack H. Goasland en ouderling Harold G. Hillam zijn gesteund als lid van het presidium der Zeventig. Zij vervangen de ouderlingen Rex D. Pinegar en Charles Didier, die beiden in een gebiedspresidium zijn geroepen.

Twee broeders ontvingen tijdens de algemene conferentie hun emeritaat, Ted E. Brewerton en Hans B. Ringger. Ouderling Brewerton (70), geboren in Raymond (Canada), was in 1978 in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen, na werkzaam te zijn geweest als ringpresident, zendingspresident en regionaal vertegenwoordiger. Hij is door de jaren heen in

verschillende functies werkzaam geweest, onder andere onlangs als president van het gebied Noord-Amerika-Noordwest. Ouderling Brewerton is afgestudeerd aan de University of Cardston in farmacologie is jaren als apotheker werkzaam geweest in Calgary (Alberta, Canada). In de Tweede Wereldoorlog was hij bij de Canadese Luchtmacht onder de wapenen.

Ouderling Hans B. Ringger (69) was in 1985 in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen. Daarvoor was broeder Ringger, Zwitser van geboorte, werkzaam als regionaal vertegenwoordiger, ringpresident en bisschop. Zijn laatste functie was die van eerste raadgever in het presidium van het gebied Mediterrane landen. Broeder Ringger is gepensioneerd kolonel van het Zwitserse leger, en was ook werkzaam als elektrotechnisch ingenieur, architect, industrieel ontwerper, en ontwerper voor laboratoria en fabrieken. Er zijn vijf leden van het Tweede

Quorum der Zeventig ontheven, na vijf jaar in het quorum werkzaam te zijn geweest: de ouderlingen Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J Ballard Washburn, Durrel A. Woolsey. Alle vijf broeders waren op 31 maart 1990 als een van de zeventigen geroepen.

Ouderling Eduardo Ayala uit Chili is achtereenvolgens werkzaam geweest in het presidium van het gebied Zuid-Amerika-Zuid en het gebied Zuid-Amerika-Noord. Momenteel is hij president van de Santiago-tempel.

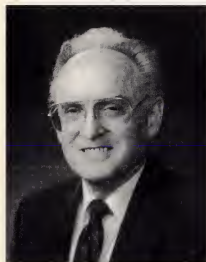
Ouderling LeGrand R. Curtis uit Salt Lake City is werkzaam geweest als raadgever in het presidium van de gebieden Noord-Amerika-Zuidoost, Mediterrane landen, en Noord-Amerika-Noordwest. Ook was hij werkzaam in het algemeen jongemannenpresidium.

Ouderling Helvécio Martins uit Brazilië is vijf jaar als een van de zeventigen werkzaam geweest in zijn geboorteland.

Hij was eerste en tweede raadgever in het presidium van het gebied Brazilië.

Ouderling J Ballard Washburn is werkzaam geweest als raadgever in de gebieden Utah-Noord, Afrika, en Utah-Midden, en in het algemeen zondagschoolpresidium. Momenteel is hij de president van de Las Vegas-tempel.

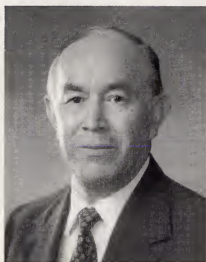
Ouderling Durrel A. Woolsey heeft deel uitgemaakt van het presidium van de gebieden Filipijnen-Micronesië,

Ouderling Ted E. Brewerton

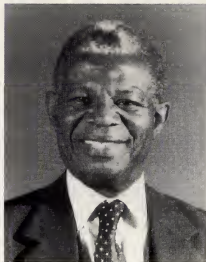
Ouderling Hans B. Ringger

Ouderling Eduardo Ayala

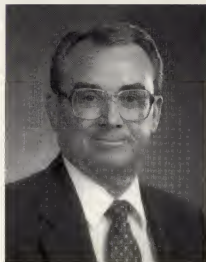
Ouderling LeGrand R. Curtis

Ouderling Helvécio Martins

Ouderling J Ballard Washburn

Ouderling Durrel A. Woolsey

Noord-Amerika-Noordoost, Utah-Midden, en onlangs van het gebied Oceanië.

Ouderling Harold G. Hillam, lid van het Presidium der Zeventig, is de nieuwe algemeen president van de zondags-

school. Ouderling F. Burton Howard, van de Zeventig, voormalig tweede raadgever, is nu de eerste raadgever, en ouderling Glenn L. Pace, eveneens van de Zeventig, is de nieuwe tweede raadgever. Als

algemeen zondagsschoolpresident werd ontheven ouderling Charles Didier, als eerste raadgever ouderling J Ballard Washburn, en ouderling F. Burton Howard als tweede raadgever. □

Nieuwe tempels

President Gordon B. Hinckley heeft tijdens de priesterschapsvergadering van de conferentie de plannen bekendgemaakt voor de bouw van twee tempels: een in Boston (Massachusetts) en een in White Plains (New York).

'We zijn jaren bezig geweest om een geschikt stuk grond in de omgeving van Hartford aan te kopen. Intussen is de kerk aanzienlijk gegroeid in gebieden ten noorden en ten zuiden van die streek, en we hebben besloten dat we nu nog geen tempel zullen bouwen in

de onmiddellijke omgeving van Hartford, maar één bij Boston en één bij White Plains.

'We verontschuldigen ons tegenover onze getrouwe heiligen in Hartford en omstreken', zei president Hinckley. '(Maar) het doet ons genoegen dat we tot het nu genomen besluit zijn gekomen, en dat er tempels zullen komen op zodanige plaatsen dat onze heiligen in het gebied rond Hartford geen onredelijke afstanden zullen hoeven rijden.'

Hij voegde daar bovendien aan toe dat

overwogen wordt in nog eens zes gebieden, waaronder Venezuela, een tempel te bouwen. 'Ik verlang er sterk naar dat er voor de heiligen der laatste dagen overal ter wereld een redelijk bereikbare tempel komt. Het kan echter niet sneller gaan dan het nu gaat', zei hij.

Momenteel zijn er 47 tempels in bedrijf: acht in Utah, zestien in andere delen van de Verenigde Staten, twee in Canada, en 21 buiten Noord-Amerika. Zes zijn in aanbouw en nog eens zes liggen op de tekentafel. □

Al Rounds, De toegang

Dit schilderij laat de Salt Lake-tempel en zijn omgeving zien, ongeveer zoals het er in 1894, het jaar van de inwijding, uit mocht hebben gezien. In dit panorama, vanuit het noordosten, ziet men de Salt Lake-tempel (*links*), het gemeente van de Assembly Hall en de koepl van de Tabernakel.

Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen' (Matteüs 11:28–29).

VERSLAG VAN DE 165E OKTOBERCONFERENTIE
VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN